

TWO Chapter 431 การอภิปรายของปรัชญา

ขงจื้อและปรัชญากฎหมาย

คืนนั้น ณ ศาลาสน์ของขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง

หมอเหวตาเปียนเฉวได้มาที่ศาลาสน์ เพื่อตรวจอาการของไอ
หยางโซวเป็นการส่วนตัว

“เป็นอย่างไรบ้าง?” คนที่ถามก็คือช่งเจีย

เมื่อได้ยินว่าไอหยางโซวได้รับบาดเจ็บมาจากแผนที่สมรภูมิ
ช่งเจียก็รีบลงเขา เพื่อมาที่ศาลาสน์ในทันที

คิวของเปี่ยนเฉว่ขมวดแน่น “พืชที่อยู่ในร่างของท่านลอร์ดก็คือ พืชแห่งหानหย่า มันเป็นเรื่องที่หายากเป็นอย่างมาก”

“พืชแห่งหานหย่า? มีวิธีรักษาหรือไม่?”

“ยากมาก”

“แม้แต่ท่านก็ไม่มีวิธีหรือ?” ซ่งเจียกั้วล

“พืชแห่งหานหย่า เป็นพืชที่แปลกประหลาดเป็นอย่างมาก สามารถยับยั้งมันได้ แต่ยากนักที่จะขจัดมันออกได้อย่างสมบูรณ์” เปี่ยนเฉว่คุ่นเคยกับพืชนี้

“พิษแห่งหนานหย่าเป็นพิษเยือกแข็งใช่หรือไม่?”

“ถูกต้อง”

“หากใช้ยาขจัดพิษเขาแรด เหมือนเมื่อครั้งก่อน มันพอจะ
ช่วยได้หรือไม่?”

“เมื่อเทียบกับพิษเยือกแข็งที่เคยอยู่ในร่างท่านหลิน พิษแห่ง
หนานหย่าร้ายแรงกว่ามาก” เปียนเฉว่ส่ายหัวและกล่าวอย่าง
ฉับพลันว่า “ถ้าข้าคาดเดาไม่ผิด ท่านลอร์ดคงจะเคยใช้เม็ด
กำลังภายในของสัตว์ร้ายเกราะเหล็กใช่หรือไม่?”

“ถูกต้อง” อารมณ์และการแสดงออกของโอหยางโซวยังคง
สงบมาก

“ถ้าไม่ใช่เพราะเมื่อดำลึกลงไปในนั้น พืชคงจะกำเริบไปแล้ว”

“จากที่ท่านกล่าว เมื่อดำลึกลงไปในของสัตว์ร้ายเกราะเหล็กมีผลในการขจัดพิษนี้เช่นนั้นหรือ?”

เปียนเฉว่สวดหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะกล่าวว่า “ถ้ามันเป็นเพียงสัตว์ร้ายเกราะเหล็กธรรมดา มันก็คงจะไม่มีผลมากนัก มันจะต้องเป็นเมื่อดำลึกลงไปในของราชาแห่งสัตว์ร้าย ถ้าเราใช้มันร่วมกับเม็ดยาขจัดพิษเขาแรด มันสามารถขจัดพิษแห่งหายนะได้”

“ทราบเท่าที่มีวิธีก็ดีแล้ว” ช่งเจี๋ยรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง

เปียนเฉว่สายหัว “จากที่ข้ารู้มา สัตว์ร้ายเกราะเหล็กนั้นหา
ยากมาก แล้วราชาแห่งสัตว์ร้ายก็แทบจะไม่มีอยู่เลย การหา
มันว่ายากแล้ว การฆ่ามันยิ่งยากกว่า”

“ข้าไม่เชื่อว่าทั่วทั้งเกราะฉี้อองโจวทั้งหมด ข้าจะไม่สามารถ
หาราชาแห่งสัตว์ร้าย ของพวกสัตว์ร้ายเกราะเหล็กได้”

ซ่งเจียยืนกราน ดวงตาของเธอเต็มไปด้วยความมุ่งมั่น เธอ
ตัดสินใจแล้วว่า เธอจะมุ่งหน้าไปยังหยาโจว เพื่อค้นหาราชา
แห่งสัตว์ร้าย

เมื่อเห็นเช่นนั้น โอหยางโชวกี้หัวเราะ และกล่าวว่า “เจ้าไม่จำเป็น
ต้องไปด้วยตัวเองหรอก เดี่ยวข้าจะเขียนจดหมายถึง
เทียนเหวินจิงและซุนปิ่น ให้พวกเขาจัดการกับมันเอง”

“ไม่” ช่งเจี๋ยส่ายหัว “การค้นหาราชแห่งสัตว์ร้าย ไม่ใช่สิ่งที่
กองทัพมีความเชี่ยวชาญ จะดีกว่าหากให้ข้าพาลูกศิษย์บาง
ส่วนไปจัดการกับมัน และยังเป็นการฝึกอบรมที่ดีสำหรับ
พวกเขาด้วย”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น โอหยางโชวก็ไม่ได้พยายามจะหยุดเธออีก

คิดถึงเรื่องนี้ ช่งเจี๋ยเห็นใจและคนอื่นๆก็กำลังฝึกฝนอยู่ในหยา
โจว ไม่รู้ว่าพวกเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง

หลังจากที่เปียนเฉว่กลับไปแล้ว ช่งเจี๋ยก็มองมาทางโอหยาง
โชวอย่างไม่พอใจและบอกว่า “ท่านเป็นใหญ่มากแล้ว ท่านไม่
รู้จักวิธีดูแลตัวเองเลยหรือ”

โอหย่างไซวหัวเราะะ แต่ไม่ได้กล่าวตอบอะไร

“หืม!” ช่งเจียทั้งโกรธและชอบใจ

“อ้อ พี่ชายของข้าส่งจดหมายมาให้ข้าด้วย”

“โอ้!”

ช่งเจียขมวดคิ้ว “ตระกูลของข้าแตกเสียดังนั้นในเรื่องที่ดินแดน
ชานไห่โจมตีเจ้าชิง คนที่คัดค้านความคิดนี้มากที่สุดก็คือ อา
รองของข้า”

“อารองของเจ้าต้องการจะเป็นเจ้าของเจ้าจริงหรือ?”

ซึ่งเจ้ายึดนอนหายใจยาว ภายในตระกูลของเธอ ยังมีบางคนที่
หยิ่งหยองเกินไป

พวกเขาไม่ได้คิดเลยว่า เจ้าชิงทั้งหมดไม่ใช่สิ่งที่เมืองเทียน
เฟิงจะสามารถควบคุมได้เพียงลำพัง

ยิ่งไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงว่า โหหยางโชวได้รับฉายาขุนพลผู้
ว่าราชการแห่งหนานเจียง ไม่เพียงแค่เจ้าชิงเท่านั้น แม้แต่
หลังหนานทั้งหมดก็เป็นเป้าหมายในอนาคตของเขา

เมื่อถึงตอนนั้น พวกเขาจะทำอะไรได้อีก?

พวกเขาไม่พยายามจะหยุดแล้วคิดเลยว่า ถ้าไม่มีดินแดน
ซานไห่คอยหนุนหลัง เมืองเทียนเฟิงจะเผชิญกับความยาก
ลำบากมากเพียงใดในการตั้งหลักที่หึงหนาน

อย่างไรก็ตาม ในฐานะที่เป็นสมาชิกขุนเขาว์ของตระกูล คง
จะไม่เหมาะนักถ้าเธอจะกล่าวไม่ดีต่อผู้อาวุโสในตระกูล

“ไม่เป็นไร” โหหยางโชวเตะไหล่ของเธอ หัวเราะและกล่าวว่า
“ข้าจะจัดการเอง”

ขณะที่เขาตัดสินใจจะโจมตีเจ้าฉิง เขาได้คาดการณ์ผลดัง
กล่าวไว้แล้ว

ตระกูลซึ่งเป็นตระกูลชั้นสูง จึงไม่แปลกที่จะมีผู้เล่นที่มีความ
ทะเยอทะยานอยู่

ความทะเยอทะยานก็เป็นเพียงแค่ความทะเยอทะยาน เมื่อ
เผชิญหน้ากับเผด็จการ มันก็จะไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง

เมื่อต้องพิจารณาถึงความรู้สึกของซ่งเจียแล้ว เป็นธรรมดาที่
โอหยางไชวจะจัดการกับเรื่องนี้ได้ดีที่สุด

“อ้อ”

ซ่งเจียพยักหน้า และเธอกอดโอหยางไชวแน่น

เธอรู้ว่า ชายคนนี้มีประสบการณ์มากมาย วิธีของเขา, การ
แสดงออกของเขา, ความรู้ของเขา และความใจกว้างของเขา
ทั้งหมดเป็นสิ่งที่น่าทึ่ง

ซึ่งเจ็ยรู้ลึกยิบดีและขอบคุณตัวเอง ที่เธอกำลังสารภาพกับเขา
ในวันนั้น

“เออล่ะ อีกซักกระยะหนึ่ง เจ้าพาพ่อแม่ของเจ้ามาที่เมืองซาน
ไห่ที้ชี่”

“โอ้?”

“ทำไมหรือ? ข้าต้องการจะพบกับพ่อตาและแม่ยายใน
อนาคตของเขาไม่ได้หรือ?”

“หืม ข้ารู้ว่าท่านกำลังคิดอะไรอยู่” ซ่งเจียไม่เชื่อว่าโหยาง
ไชว ต้องการเพียงจะพบพวกเขาเท่านั้น ถ้าไม่อย่างนั้น เขา
คงจะไม่รอจนถึงตอนนี้

“เจ้าช่างฉลาดจริงๆ” โหยางไชวไม่ได้พยายามจะปฏิเสธ
ใดๆ

เนื่องจากตระกูลซ่งเสี่ยงแตก เป็นธรรมดาที่เขาจะสนับสนุน
พ่อตาของเขา เพื่อให้พ่อตาของเขาสามารถควบคุมตระกูล
ได้อย่างเต็มที่

พวกเขาจำเป็นจะต้องพูดคุยกันอย่างเฉพาะเจาะจงในเรื่องนี้

ถ้าโอหยางโซวรีบไปที่เมืองเทียนชวง คนของตระกูลซึ่งจะ
ล้อมรอบเขา และทำให้เขาไม่มีโอกาสพูดคุยกับพ่อตาของ
เขาเป็นการส่วนตัวได้

ซึ่งเจียเป็นคนฉลาด เธอเข้าใจความตั้งใจของเขาในทันที

“รอให้ข้ากลับมาจากหยาโจวก่อน”

“ตกลง”

ตราบเท้าที่พิษในร่างของเขายังไม่ถูกขจัดออกไป โอหยาง
โซวจะไม่สามารถบ่มเพาะได้ แม้แต่เทคนิคการบ่มเพาะ
กำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง ก็ถูกใช้ในการกำราบพิษ
ดังนั้น เขาจึงไม่สามารถใช้กำลังภายในทำการบ่มเพาะได้

นอกจากนี้ เขายังต้องเลื่อนการฝึกฝนเพลงกระบี่สังหารออกไปก่อนด้วย

วันรุ่งขึ้น โอหยางโซวไปส่งช่งเจียไปยังหยาโจว

ก่อนที่เธอจะไป โอหยางโซวเตือนเธอว่า ให้เธอพาขุนเทียนฉี และกลุ่มของเขากลับมาด้วย ในตอนนี้ โอหยางโซวมีแผนจะใช้พวกเขา ช่งเจียทำหน้าที่แปลกๆ แต่ไม่ได้กล่าวอะไร เธอเพียงแค่พยักหน้าตอบรับเท่านั้น

กล่าวถึงเรื่องนี้ โอหยางโซวได้สนับสนุนนิยายกระบี่ตงหลิมา ตั้งแต่เริ่มต้น มันถึงเวลาแล้วที่พวกเขาจะแสดงให้เห็นว่า พวกเขาสามารถใช้งานได้

หลังจากที่ส่งเธอไปแล้ว โอหยางโซวก็เรียกแบล็คแมมบ้ามา
พบ

“ท่านลอร์ด!”

แบล็คแมมบ้าแต่งกายด้วยสีดำทั้งหมด และเขายังคลุมหัว
ด้วยผ้าคลุมสีดำอีกด้วย

เมื่อเข้ามาพบโอหยางโซวแล้ว เขาก็เปิดผ้าคลุมขึ้น

หลังจากที่องค์กรชั่วอสรพิษหมิฟจัดตั้งขึ้นแล้ว บล็คแมมบ้า
เดิมก็หายตัวไปโดยสิ้นเชิง และแทนที่ด้วยอสรพิษหมิฟผู้ลึกลับ
ลับ แม้แต่ผู้คนในเมืองซานไห่ ก็แทบจะไม่สังเกตเห็นการ

ปรากฏตัวของอสรพิษทมิฬเลย

แน่นอนว่าโอหยางโซวเป็นข้อยกเว้น

โอหยางโซวพยักหน้า “2 ภารกิจ ภารกิจแรก ส่งคนไปค้นหา
ช่างตีเหล็กระดับพระเจ้า โอวจี้จื่อ, ภารกิจที่สอง เพิ่มการ
แทรกซึมเข้าพันธมิตรไช่หยุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองไช่หยุน
น”

“เข้าใจแล้วขอรับ!” อสรพิษทมิฬตอบรับอย่างเรียบง่าย

ภารกิจเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ แต่เขาก็ยังคงมั่นใจมาก หลังจาก
ที่ผ่านมามากหลายเดือนของการขยายตัว อิทธิพลของพวกเขา
เขาในภูมิภาคจีน ไม่ใช่สิ่งที่จะมองข้ามได้

โดยมีสถานีข่าวกรองทั้ง 9 เป็นแกนหลัก และด้วยการสนับสนุนทางการเงินปริมาณมหาศาลจากโอหยางโซว องค์รักษ์อสรพิษทมิฬได้จัดตั้งเครือข่ายข่าวกรองขึ้นมาแล้ว

แน่นอน เมื่อเทียบกับตีเฟิงของเมืองหानตานแล้ว องค์รักษ์อสรพิษทมิฬยังคงด้อยกว่า

ตีเฟิงไม่ได้ใช้เพียงทรัพยากรของตระกูลตีเฉินเท่านั้น พวกเขายังใช้ทรัพยากรลับที่จู่ได้เฟิงฮัวหามาด้วย

หญิงงามผู้ลึกลับนี้ ไม่ได้เป็นเพียงแค่ว่าปรึกษาของตีเฉินเท่านั้น

แม้แต่ตระกูลของเขาก็ยังไม่กล้าสั่งหรือรบกวนเธอ

ทรัพยากรลับเหล่านั้น เป็นสิ่งที่ทำให้องค์กรชั่วอสรพิษหมิฟฟ์
ยังด้อยกว่า

จุดแข็งของตีเฟิงก็คือ พวกเขามีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับ
กลุ่มผู้เล่น ขณะที่องค์กรชั่วอสรพิษหมิฟฟ์มุ่งเป้าไปที่ NPC
เป็นหลัก ในด้านนี้ ดินแดนซานไห่ได้เปรียบมากกว่า

ลักษณะพิเศษและบัพของดินแดนมีผลอย่างมาก

ในเวลาเดียวกัน ความแข็งแกร่งขององค์กรชั่วอสรพิษหมิฟฟ์ก็
ทำให้โอหยางโชวกังวลด้วยเช่นกัน

แม้ว่าเขาจะมั่นใจว่า เขาสามารถควบคุมพวกเขาได้ในตอน
นี้ แต่เขาก็ไม่มั่นใจว่า พวกเขาจะไม่ไปจากเขาและรับข้อ
เสนอของคนอื่นๆ

ในกระบวนการสร้างองค์กรกษัตริย์อสรพิษหิมะฟิ โอหยางโซวไม่ได้
ปล่อยให้อสรพิษหิมะฟิจัดการทุกอย่าง เขาดูแลการจัดเตรียม
บุคลากรบางส่วนด้วยตัวเอง

อสรพิษหิมะฟิยอมรับวิธีการจัดการนี้ของโอหยางโซว

เขารู้ดีว่า ถ้าโอหยางโซวไม่ทำเช่นนั้น มันก็คงจะแปลกเล็กน้อย

และมันจะกลายเป็นว่า ลอร์ดจะไม่ไว้วางใจของครักซ์อสรพิษ
ทมิฬทั้งหมด

วิธีที่มีประสิทธิภาพที่สุดก็คือ ทำให้ความคิดเดิมของโอหยาง
โชนัมบุรณ

องค์กรข่าวกรองทั้ง 3 จะช่วยกันตรวจสอบซึ่งกันและกัน เพื่อ
ป้องกันไม่ให้เกิดช่องโหว่ขึ้นมาได้

ปัญหาก็คือ ฝ่ายความปลอดภัย เขายังคงไม่ได้จัดตั้งมันขึ้น
มา

ดูเหมือนว่า เขาจำเป็นต้องรีบจัดตั้งมันให้เร็วที่สุด

หลังจากที่อสรพิษหมิฟกลับออกไป เว่ยหยางก็เดินเข้ามา

“ท่านลอร์ด!”

“ท่านเจ้ากรมกิจการภายในมีอะไรจะรายงานหรือ?”

“ไม่มี!”

“โอ้?”

การแสดงออกของเว่ยหยางแปลกไปเล็กน้อย “ไม่กี่วันก่อน
เมืองจื่อแห่งปรัชญางจื่อได้มาถึงเมืองซ่านไห่แล้ว”

“เม็งจื่อ?”

โอหยางโซวแข็งค้ำ หลังจากที่เขาคำนวณเวลา เขาตระหนัก
ได้ว่า เควสการอภิปรายของนักปรัชญา เกือบจะครบกำหนด
แล้ว

นี่มันช่างน่าสนใจจริงๆ

“ถูกต้อง”

“มันดูเหมือนว่า เขาพร้อมที่จะอภิปรายกับท่านแล้ว ท่านมี
ความมั่นใจหรือไม่?”

“ข้ามันใจเต็มเปี่ยม!”

“ดี” โอหยางโซวหัวเราะ “เช่นนั้น พวกเราก็มาเริ่มกันเถอะ
ข้าจะเชิญเหล่านักปรีชญามาเข้าร่วมเอง”

โอหยางโซวรู้สึกได้ว่า มันถึงเวลาที่จะจัดการอภิปรายของนัก
ปรีชญาแล้ว

ปรีชญาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดก็คือ ปรีชญาขงจื้อ, ปรีชญาภฏหมาย
(ฟาจื้อ), ปรีชญาม่อจื้อ, ปรีชญาเต๋า เหล่านี้เป็น 4 ปรีชญาที่
ยิ่งใหญ่ที่สุด

จากทั้ง 4 ประชญาของจื้อฝ่าฟันมามากที่สุด

การอธิบายของปรัชญาของจื้อและปรัชญากฎหมาย จะเน้นหนักไปที่การปกครองด้วยกฎหมายหรือหัวใจ, การอธิบายของปรัชญาของจื้อและม่อจื้อ เน้นหนักไปที่ความเอื้อเฟื้อหรือความรักที่เปิดกว้าง, การอธิบายของปรัชญาของจื้อและปรัชญาเต๋า เป็นเรื่องของสิ่งที่ควรกระทำหรือไม่ควรกระทำ

ราชวงศ์ฉินมีปรัชญากฎหมายเป็นประเพณีหลัก

ราชวงศ์ฮั่นช่วงเริ่มต้นมีปรัชญาเต๋าเป็นประเพณีหลัก พวกเขาจึงปราศจากความรุนแรง

ในสมัยฮั่นหัวตี้ ปรัชญาของจื้อได้เข้ามาแทนที่

แน่นอนว่า แต่ละปรัชญาต่างก็มีส่วนร่วม กับปรัชญาอื่น

ดูผิวเผิน ปรัชญาของจื๊อจะถูกใช้งานเป็นหลัก แต่ปรัชญา
กฎหมายก็ยังคงมีอยู่ เมื่อพวกเขาจำเป็นต้องถูกฆ่า พวกเขา
ก็ต้องตาย

การอภิปรายที่สำคัญที่สุดระหว่างปรัชญาของจื๊อและปรัชญา
กฎหมายกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว

เมิ่งจื๊อ ในฐานะตัวแทนปรัชญาของจื๊อ เป็นธรรมดาที่เขาจะไม่
ได้มาเพียงเพื่อดู ทุกคนรู้ดีว่า ตัวแทนปรัชญากฎหมาย เว่ยห
ยาง อยู่ที่นี่

ปรัชญาขงจื้อและปรัชญาภฎหมาย ถูกกำหนดให้ต่อสู้กัน

ในฐานะลอร์ด เป็นธรรมดาที่เขาจะไม่เข้าร่วม แต่เขาจะเชิญ
เหล่านักปรัชญาเข้ามาเข้าร่วมแทน

<https://novel-ss2.blogspot.com/>

TWO Chapter 432 การอภิปรายของนักปรัชญา

วันรุ่งขึ้น โอหยางไชวมุ่งหน้าไปที่มหาวิทยาลัยสีหนาน เพื่อ
พบกับเจียงซาง

เมื่อเทียบกับเมื่อก่อน มหาวิทยาลัยสีหนานแตกต่างออกไป
จากเดิมอย่างสิ้นเชิง ในมหาวิทยาลัย มีเหล่าศิษย์มากมาย
เดินไปมา เมื่อพวกเขาเห็นโอหยางไชว พวกเขาทั้งหมดก็

ค่านับเล็กน้อย

วิทยาลัยเศรษฐกิจ, วิทยาลัยวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ,
วิทยาลัยสถาปัตยกรรม, วิทยาลัยหมากรุก และวิทยาลัย
ศิลปะ แต่ละวิทยาลัยมีลูกศิษย์อย่างน้อย 200 คน โดย
เฉพาะอย่างยิ่ง วิทยาลัยเศรษฐกิจและวิทยาลัยวิทยาศาสตร์
ธรรมชาติ ทั้งสองมีลูกศิษย์นับพันๆคน

ผู้อาวุโสชั้นและผู้อาวุโสคนอื่นๆไม่ได้หย่อนยาย พวกเขาได้
ติดต่อผู้เชี่ยวชาญคนอื่นๆผ่านช่องทางต่างๆรวมถึงฟอรัม
แล้วนำผู้เชี่ยวชาญจำนวนมากและหลากหลายอาชีพมาเป็น
อาจารย์ผู้สอนที่นี่

ระบบการเรียนการสอนจึงครบวงจรและขยายออกไปมาก

ขึ้น ด้วยการมีผู้เชี่ยวชาญมากกว่า 100 คน พวกเขาสามารถ
รับสมัครผู้มีความสามารถพิเศษได้อย่างไรที่สิ้นสุด

ไม่ใช่เรื่องเกินจริงเลยถ้าจะกล่าวว่า 10% ของอาจารย์ระดับ
สูงอยู่ที่เมืองซานไห่ สิ่งนี้ช่วยเพิ่มความรุ่งเรืองและรากฐาน
ให้กับดินแดนซานไห่

เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ดังกล่าว นอกเหนือจากความสัมพันธ์ของผู้
อาวุโสชนแล้ว ปัจจัยที่สำคัญที่สุดก็คือ สภาพแวดล้อมที่
เหมาะสำหรับการเรียนรู้ของที่นี่

ดินแดนซานไห่เป็นดินแดนอันดับหนึ่งของภูมิภาคจีนและ
ของโลก เมืองซานไห่เป็นเมืองที่มีขนาดใหญ่ที่สุด เป็นรอง
เพียงเมืองหลวงทั้ง 9 เท่านั้น

แม้แต่เมืองหantanของตีเจิน ก็ไม่สามารถจะเทียบกับเมือง
ซานไห่ได้

ผู้ปกครองเมืองซานไห่ จางเหวินจิ่ง เป็นข้าราชการที่ชาญ
ฉลาด เขาเข้าใจความตั้งใจของโอหยางโซว และทำงานใน
การดำเนินการต่างๆของเมืองซานไห่ได้เป็นอย่างดี

มหาวิทยาลัยสีหนาน เป็นศูนย์กลางการเรียนการสอนที่ครบ
วงจร

หลังจากที่พวกเขายึดครองมณฑลเลยใจได้แล้ว เหล่าศิษย์
จำนวนมากก็ถูกคัดเลือกให้มาศึกษาที่นี่

แม้แต่ดินแดนอื่นๆในพันธมิตรชานให้ก็ส่งคนของพวกเขา
เรียนที่นี่

คนแรกที่ทำก็คือ ไปฮั่ว แห่งดินแดนสอดคลอง

ไปฮั่วรู้ว่า ไม่ว่าเธอจะพยายามมากเพียงใดก็ตาม เธอก็ไม่
สามารถทำให้มหาวิทยาลัยของเธอ เทียบได้กับ
มหาวิทยาลัยสีหนาน แล้วทำไมเธอจะไม่ส่งเหล่าศิษย์ไปเป็น
ศิษย์แลกเปลี่ยนล่ะ?

ดินแดนสอดคลองได้ส่งศิษย์ 100 คน มาที่มหาวิทยาลัยสี
หนาน เพื่อพัฒนาความสามารถของพวกเขา

แน่นอนว่าโอหยางโซวยอมรับทั้งหมด

โอหย่างไชวู้ดีว่า หากต้องการให้มหาวิทยาลัยสีหนาน
พัฒนาขึ้นไปสู่จุดสูงสุด มันจำเป็นต้องขยายอิทธิพล และไม่สามารถหยุดนิ่งกับที่ได้

โดยใช้พันธมิตรของเขา เขายอมรับศิษย์แลกเปลี่ยนทั้งหมด
ของพวกเขา เพื่อก้าวที่ยิ่งใหญ่

เมื่อมีไปฮ้วนนำทาง สมาชิกคนอื่นๆก็เริ่มติดตามมาอย่างใกล้ชิด

เป็นเหตุให้มีศิษย์จากที่ต่างๆ ไหลบ่าเข้ามาสู่มหาวิทยาลัยสี
หนาน

สภาพแวดล้อมแห่งการเรียนรู้ในเมืองซานไห่ เติบโตและเข้มข้นขึ้น จากนั้น เมืองซานไห่ก็เริ่มแก้ไขการแลกเปลี่ยน

นอกเหนือจากมหาวิทยาลัยสี่หนานแล้ว โอหยางไชวยังเปิดสถานศึกษาทางทหาร ให้กับพันธมิตรของเขาอีกด้วย

เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนั้น ไปฮั่วและคนอื่นๆเต็มไปด้วยความปีติยินดีอย่างมาก

แม้แต่ดินแดนซานไห่ก็ยังมีปัญหาการขาดแคลนข้าราชการและนายทหารพื้นฐาน จึงไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงคนอื่นๆ พวกเขาเลวร้ายกว่ามาก

แล้วพวกเขาจะมีสถานที่อย่าง สถานศึกษาทางทหารได้

อย่างไร?

ที่สำคัญ ผู้อำนวยการของที่นี่ก็คือ นักบุญสงคราม ชุนหู่ ที่
นี้มีสอนทั้ง ทหารราบ, ทหารม้า, วิศวกรรม และพัสดุ ที่นี่มี
ความรู้ทางทหารที่จำเป็นทั้งหมด และอาจารย์ผู้สอนต่างก็มี
ความสามารถในระดับสูง

การสามารถเรียนรู้และพัฒนาในสถานศึกษาทางทหารได้นั้น
เป็นดั่งความฝันของเหล่าทหาร

ความใจกว้างของโอหยางโซว ทำให้ทุกคนประทับใจเป็น
อย่างมาก

ผู้นำพันธมิตรของพวกเขา เริ่มมองมาที่ด้านข้างมากขึ้น และ

เริ่มดูเหมือนกับผู้นำที่แท้จริงมากขึ้นแล้ว

โอหยางโซวหัวเราะ แต่เขาไม่ได้กล่าวอะไรออกไป

หากการจัดตั้งสาขาของธนาคารสี่สมุทรก็เพื่อเพิ่มความ
สัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างพันธมิตร การเปิดสถานศึกษา
ทั้ง 2 แห่ง ก็เพื่อเพิ่มความสัมพันธ์ทางการเมือง, วัฒนธรรม
และการทำทหารของพวกเขา

โอหยางโซวกำลังผสานพันธมิตรเป็นหนึ่งเดียวกันอย่าง
เงียบๆ

ขณะที่เขากำลังคิดถึงเรื่องนี้ โอหยางโซวก็เดินมาถึงหอเก็บ
หนังสือ

ในช่วงกลางวัน เจียงซางจะอยู่ที่นี้ เขากลายเป็นสัญลักษณ์
ที่มีชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยไปแล้ว

“ท่ายก!” โอหยางไชวค้ำน้ำหนักทักทาย

เจียงซางพยักหน้า ทักษะคติของเขาอบอุ่น และเขาเชิญให้โอ
หยางไชวนั่งลงที่ด้านข้างของเขา

“ทุกครั้งที่ท่านมาที่นี่ มันทำให้ข้ารู้สึกกลัวจริงๆ”

ตั้งใจจอกเฒ่า ก่อนที่โอหยางไชวจะเปิดปาก เขาก็ปิดมัน

โอหยางโซวแกลังทำเป็นไม่เข้าใจ ตอนนี้ ผิวหน้าของเขา
ค่อนข้างหนาทีเดียว “เมื่งจื่อได้มาถึงแล้ว และเขาต้องการจะ
อภิปรายกับเว่ยหยาง ข้าคิดจะใช้ประโยชน์จากโอกาสนี้
จัดการอภิปรายของนักปรัชญาขึ้น และข้าอยากให้มันเป็น
การอภิปรายของนักปรัชญาแบบดั้งเดิม”

เมื่อเจียงซางได้ยินเช่นนั้น คิ้วของเขาก็ขมวดแน่น ดูเหมือน
ว่าเขาจะสนใจ แต่เขาก็ไม่ได้แสดงความคิดเห็นออกมา

โอหยางโซวหมดหนทาง เขากล่าวต่อว่า “ด้านอื่นๆเตรียม
พร้อมหมดแล้ว พวกเราขาดก็เพียงบุคคลที่มีชื่อเสียง ที่จะมา
เป็นประธานการอภิปราย ท่านยินดีจะทำหน้าที่นี้หรือไม่?”

ถ้าให้บรรพบุรุษของนักปรัชญาอย่างเจียงซางนั่งตำแหน่ง

ประธาน การอภิปรายครั้งนี้จะดูน่าสนใจขึ้นอีกหลายเท่า นัก
ปรัชญาที่เดิมไม่ต้องการจะเข้าร่วม ก็จะเปลี่ยนใจมาเข้าร่วม

เจียงซางเป็นคนฉลาด ดังนั้น เขาจึงเข้าใจความตั้งใจของโอ
หยางโซว

หลังจากที่เจียบไปชักพัก เจียงซางก็ดูปเคราของเขา และ
กล่าวว่า “ข้ามีข้อเรียกร้อง”

“เชิญท่ายกงกล่าว”

โอหยางโซวรู้สึกปิติยินดี เขากลับมาว่าเจียงซางจะปฏิเสธ
โดยสิ้นเชิง

“ก่อนเริ่มการอภิปรายของนักปรัชญาอย่างเป็นทางการ ให้
เพิ่มข้อกำหนดขึ้น 2 ประการ เป็นข้อบังคับ”

“เชิญกล่าวต่อ” โอหยางโซวยังคงสงบ เขารู้ว่าเจียงซางสนใจ
จริงๆ ไม่อย่างนั้น เขาคงจะไม่กล่าวออกมาเช่นนี้

“ประการแรก การอ่าน ก่อนจะเริ่มการอภิปรายของนัก
ปรัชญา พวกเขาจะต้องทำความเข้าใจโรงเรียนปรัชญาอื่นๆ
พวกเขาจะต้องใช้เวลา 10 วัน ในการอ่านหนังสือที่หอบเก็บ
หนังสือแห่งนี้ ก่อนที่จะเข้าร่วมได้”

“แน่นอน” โอหยางโซวไม่ได้คิดมากนัก เขาตอบตกลงใน
ทันที

“ประการที่สอง การแนะนำ โรงเรียนปรัชญาแต่ละแห่งจะ
บรรยายและแนะนำโรงเรียนปรัชญาของพวกเขา พวกเขา
สามารถพูดได้เท่านั้น ไม่สามารถอภิปรายกับคนอื่น ๆ ได้”

เมื่อโอหยางโซวได้ยื่นข้อกำหนดนี้ โอหยางโซวก็มองไปที่
เจียงซางด้วยความเคารพ ตามที่คาดไว้ จึงจอกเฒ่านี้ ไม่ทำ
ให้ผิดหวังจริงๆ เขามีความสามารถที่ลึกซึ้งอย่างมาก ดูเห
มिनอว่ามันจะง่าย ๆ แต่ข้อกำหนดดังกล่าว มีความหมายที่
ลึกซึ้งอย่างมาก

ข้อกำหนดทั้ง 2 นี้ จะช่วยแก้ปัญหาการอภิปรายที่ไม่จำเป็น
ได้

การฟังเป็นอย่างแรก จะช่วยให้พวกเขาเข้าใจได้ดีขึ้น มันเป็น
ดั่งการทำความเข้าใจทฤษฎี

คิดเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว โอหยางโซวก็ลุกขึ้นและคำนับเจียง
ซาง “ขอบคุณท่ายกง!”

เจียงซางยิ้มขณะที่ลูบเคราอย่างยินดี “อย่างน้อย ท่านก็
สามารถรับการสั่งสอนได้”

โอหยางโซวรู้สึกตกใจเล็กน้อย แต่เขาไม่ได้กล่าวอะไรออก
มา

หลังจากได้รับการตอบรับจากเจียงซางแล้ว โอหยางโซวก็
เริ่มดำเนินการทันที

เสี่ยวเหอจะเป็นผู้นำในการจัดเตรียมเรื่องนี้

เขารู้ดีว่า การอธิบายของนักปรัชญาในครั้งนี้ มีความหมาย
ที่ลึกซึ้ง

ลอร์ดมอบเรื่องนี้ให้กับเขา มันเป็นดังความรับผิดชอบที่ยิ่ง
ใหญ่สำหรับเขา

วันรุ่งขึ้น เขาได้ส่งบัตรเชิญไปยังเมืองหลวงทั้ง 9 ในนามของ
เมืองซานไห่

ในบัตรเชิญ เขาได้ใช้ชื่อของบุคคลที่มีชื่อเสียงอย่าง เจียง
ซาง รวมถึงได้แจ้งข้อกำหนดที่เจียงซางกำหนดไว้อย่าง

ชัดเจน

เห็นได้ชัดว่า เสียวเหอเข้าใจถึงตำแหน่งที่ไม่สามารถถูกแทน
ที่ได้ของเจียงซางในการอภิปรายครั้งนี้

บัตรเชิญนี้ใช้ชื่อของเมืองซานไห่ ไม่ใช่ขุนพลผู้ว่าราชการ
แห่งหนานเจียง มันมีเหตุผลที่ทำเช่นนั้น

ขุนพลผู้ว่าราชการมีความหมายถึง การครอบครองพื้นที่ ซึ่ง
มันอาจจุดประกายความไม่พอใจของบางคนได้ สำหรับ
เมืองซานไห่ ในสายตาของคนอื่นๆ มันเป็นเพียงเมืองเมือง
หนึ่งเท่านั้น คำนี้ไม่ได้บ่งบอกถึงการเข้าไปนอนบั่นอมใดๆ ดัง
นั้น มันจึงเป็นตัวเลือกที่ดูอบอุ่นและเป็นมิตรมากที่สุด

การเก็บรายละเอียดเล็กๆน้อยๆเช่นนี้ ทำให้ทุกคนสามารถ
มองเห็นถึงความฉลาดของเสี้ยวเหอได้

นอกเหนือจากการส่งบัตรเชิญแล้ว เสี้ยวเหอยังได้ออกแบบ
โรงเตี๊ยมในมหาวิทยาลัยสีหนาน สำหรับให้เหล่านัก
ปรัชญาใช้พักผ่อนด้วย

ชื่อของโรงเตี๊ยมนี้ก็คือ บ้านจูเสียน

คนที่เข้าใจความตั้งใจของโอหยางโซว คงคิดว่าเหตุใดถึง
ได้ใช้ชื่อนี้

เป้าหมายหลักของโอหยางโซวในการจัดการอภิปรายของนัก
ปรัชญาก็คือ การต้อนรับผู้มีความสามารถพิเศษและการรับ

สมัครพวกเขา

ถ้าเขาสามารถใช้โอกาสนี้ในการดึง 2-3 โรงเรียนปรัชญา ให้
ย้ายเข้าสู่ดินแดนชานให้ได้ มันจะเป็นอะไรที่ยอดเยียมอย่าง
มาก

ในภูมิภาคจีนทั้งหมด ไม่มีดินแดนใดอีกที่มีศักยภาพสูงพอ
จะเทียบกับดินแดนชานให้ได้

ขณะที่บัตรเชิญถูกส่งออกไป

ผู้เล่นทั้งหมดก็รู้ว่า ลอร์ดแห่งเหลียนโจวกำลังทำบางอย่างที่
ใหญ่มาๆอีกครั้ง

ไม่นานหลังจากที่เปล่งประกายในสงครามจุฬหู่ เขาไม่คิดจะ
พักผ่อนบ้างเลยหรือ?

ผู้เล่นทั่วไปทำได้เพียงมองไปความหวาดหวั่นเท่านั้น

สำหรับศัตรูของเขา ไม่ว่าพวกเขาจะมีความสุขหรือไม่ก็ตาม
พวกเขาก็ทำได้เพียงนั่งเฉย ไม่สามารถจะหยุดการดำเนิน
การนี้ได้ มันเป็นความผิดของพวกเขาเอง ที่ไม่มีเจียงซาง,
หอเก็บหนังสือ และไม่มีโรงเรียนปรัชญาย้ายเข้าสู่ดินแดน
ของพวกเขา

สำหรับเหล่านักปรัชญาที่ซ่อนตัวอยู่ พวกเขากลายเป็น
ตื่นเต้นมากขึ้น

.....

.....

ณ เสียงหยาง, ที่พักขนาดเล็กแห่งหนึ่ง

ชายหนุ่มผู้หนึ่งถือบัตรเชิญเข้าไปภายใน

ในลาน ชายชราผู้ดูมีเมตตา กำลังอ่านหนังสืออย่างมีความสุข

สุข

“ท่านอาจารย์!” ชายหนุ่มคำนับและส่งบัตรเชิญให้กับเขา

เมื่อชายชราอ่านมัน เขาก็ยิ้มและกล่าวว่า “ยอดเยี่ยม ข้า
อยากจะไปเยี่ยมเยือนท่ายกงมานานแล้ว”

“อะไรหรือ?”

“เก็บของ พวกเรากำลังจะเดินทางกันแล้ว”

“ขอรับ!”

.....

.....

ณ ฉวนโจว, ฟาร์มขนาดเล็กแห่งหนึ่งในเขตชานเมือง

ชายวัยกลางคนรับบัตรเชิญมา การแสดงออกของเขาซับซ้อน
มากขึ้น

.....

.....

ณ เชียนเย่, คฤหาสน์แห่งหนึ่ง

ชายวัยกลางคนที่ดูหล่อเหลาพิมพ์ “หืม ประชญาขงจื้อหรือ?
มันถึงเวลาแล้วที่จะทำให้มันจบสินะ”

บนโต๊ะด้านหน้าเขา วางอยู่ด้วยบัตรเชิญ

.....

.....

ณ เที่ยนหยาง

ชายชราคนหนึ่งวางม้วนกระดาษบนมือแล้วหัวเราะออกมา

“การอธิบายระหว่างปรัชญาขงจื้อและปรัชญาภฏหมาย?

น่าสนใจ น่าสนใจ”

.....

.....

ณ เจริญ, ริมสระน้ำขนาดเล็กในเขตชานเมือง

ชายชราผู้หนึ่งกำลังตกปลา บนพื้นหญ้าข้างๆเขา วางอยู่
ด้วยบัตรเชิญ

.....
.....

ในไม่กี่วันมานี้ บัตรเชิญได้ถูกส่งให้กับนักปรัชญาทั้งหมด
ด้วยวิธีลึกลับ

ทุกคนในเมืองหลวงต่างก็พูดคุยเรื่องนี้กันอย่างลึกลับซึ่ง

อย่างเช่นว่า พวกเขาคิดอย่างไรกับมัน?

บางคนไปกันเป็นหมู่คณะ ขณะที่บางคนก็เดินทางเพียง
ลำพัง

บางคนอยากรู้ อยากเห็น ขณะที่บางคนมีทัศนคติที่ต้องการ
จะเอาชนะ

บัตรเชิญได้รับความสนใจอย่างมาก

เมืองซานไห่ถูกกำหนดให้กลายเป็นสถานที่ที่ปลาและมังกร
มารวมตัวกัน

<https://novel-ss2.blogspot.com/>

TWO Chapter 433 ฉินซีหวงขับไล่ปรัชญาขงจื้อ

ในขณะที่เดียวกับที่เมืองซานไห่กำลังเตรียมพร้อมสำหรับการ
การอภิปรายของนักปรัชญา เมืองเสี่ยงหยางก็ได้ออกคำสั่ง
ฉู่

ฉินซีหวงประกาศว่า เมืองเสี่ยงหยางจะดำเนินตามปรัชญา
กฎหมายเท่านั้น นอกจากนี้ ผู้ที่ศรัทธาปรัชญาของจื้อจะ
ต้องออกจากเมืองภายใน 3 วัน ไม่อย่างนั้น พวกเขาจะถูก
จับกุม

ขณะที่มันดังกล่าวกฎประกาศออกมา ประชาชนต่างก็พากัน

อื้อฉาว

คำสั่งจู่ได้ผลักดันให้การต่อสู้ระหว่างปรัชญากฎหมาย
และปรัชญาของจิตวิญญานรุนแรงมากยิ่งขึ้น

บรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อปรัชญาของจิตวิญญานมาก

คำสั่งจู่ นำไปสู่เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงจาก
คำสั่งของจินซีหวง ทั้งการเผาตำราทั้งหมด และการฝังนัก
ปรัชญาของจิตวิญญานทั้ง 2 นี้ เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่
แตกต่างกัน

เริ่มจากเรื่องราวที่จินซีหวงผนวกรวมแคว้นทั้ง 6 เข้ามา

หลังจากนั้น การเปลี่ยนแปลงการปกครองและระบบ
เศรษฐกิจกลับไม่เป็นไปอย่างราบรื่น ในการผนวกรวมนี้
พวกเขามีการถกเถียงกันอย่างมากว่า เขาควรจะมอบฉายา
อ่องให้แก่ผู้นำของแต่ละแคว้นหรือไม่

มหาเสนาบดีหวังหวานเสนอว่า จีนซีหวังควรจะมอบฉายา
อ่องให้แก่ผู้นำแคว้นหยาน, ฉี และฉู่ การกระทำดังกล่าว จะ
ช่วยให้การปกครองของเขามั่นคงขึ้น

อย่างไรก็ตาม หลี่ซือไม่เห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง เขารู้สึกว่า ที่ยุด
เลียดก๊กเกิดขึ้นก็เป็นเพราะพวกเขามีอำนาจ ดังนั้น การ
กระทำดังกล่าวจึงจะนำมาซึ่งความสับสนวุ่นวายได้

ฉินซีหวังเห็นด้วยกับหลี่ซือ เขาคิดว่า การจะสร้างประเทศขึ้น
มานั้น เขาจำเป็นจะต้องกวาดล้างศัตรูทั้งหมดออกไป

ดังนั้น เขาจึงตัดสินใจใช้ระบบการปกครองมณฑล

8 ปีต่อมา ในงานเลี้ยงที่ฉินซีหวังจัดขึ้นในพระราชวัง การ
อภิปรายระหว่างการปกครองแบบเดิมและแบบใหม่ ได้เกิด
ขึ้นอีกครั้ง

เหตุการณ์ในครั้งนี้ ทำให้เกิดการเผาทำราทั้งหมด

ในระหว่างงานเลี้ยง โจวฉิงซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบตำรา ได้เข้าไป
ไปประจบฉินซีหวัง ราชครูอยู่เยว่ใช้ให้โจวฉิง ยกเรื่องการ
กระจายอำนาจกลับขึ้นมามีอีกครั้ง

ฉินซีหวงไม่ได้มีปฏิกิริยาใดๆ เขาเพียงให้ข้าราชการต่างๆ
หารือเกี่ยวกับมัน

เห็นได้ชัดว่าหลี่ซือไม่เห็นด้วยกับความคิดนี้ และเขาตอบโต้
กลับทันที “สงครามที่เคยเกิดขึ้นในสมัยก่อนนั้น เกิดจากการ
ปกครองแบบเดิม ปรัชญาขงจื๊ออยู่เบื้องหลังทั้งหมด ถ้าพวก
เราไม่หยุดยั้งมันเอาไว้ การปกครองแผ่นดินของพวกเขา
อาจจะพังทลายลงได้”

ฉินซีหวงเห็นด้วยกับหลี่ซือ และเขาสั่งให้เผาตำราประวัติ
ศาสตร์ทั้งหมดไป เหลือไว้เพียงบันทึกของราชวงศ์ฉิน เขายัง
สั่งให้เผาตำราการแพทย์ และบทกวีของนักวิชาการทั้งหมด
อีกด้วย

ใครก็ตามที่กล้ากล่าวถึงบทกวีหรือตำราเหล่านั้นจะถูก
ประหารชีวิต การเรียนรู้ด้วยตัวเองเป็นสิ่งต้องห้าม ผู้ที่ต้อง
การเรียนรู้ปรัชญากฎหมาย จะต้องหาครูผู้สอนอย่างถูกต้อง

2 ปี หลังจากที่ถูกตำรา การฝึ้นักปรัชญาขงจื๊อทั้งเป็นก็เกิด
ขึ้น

การเผาตำราไม่ได้เป็นสาเหตุโดยตรง แต่มันเกิดจากนัก
ปรัชญาและผู้ศรัทธาปรัชญาขงจื๊อถูกฉินซีหวง หลังจากที่ถูก
ฉินซีหวงได้รับอำนาจและความมั่งคั่งทั้งหมดแล้ว เขาก็เริ่ม
กลั้วตาย หลังจากที่เขารวบรวมแผ่นดินได้ เขาก็พยายาม
อย่างหนักในการค้นหาเมตยาแห่งความเป็นอมตะ

ทุกคนพยายามค้นหาเม็ดยานี้ให้กับฉินซีหวง ผู้ที่โกหกทำ
เม็ดยาปลอมขึ้นมา จะถูกลงโทษชีวิตตามกฎหมายของ
ราชวงศ์ฉิน

โหวเซิ่งและหวู่เซิ่ง รู้ว่าพวกเขาไม่สามารถจะหาเม็ดยาได้
พวกเขาไม่เพียงแต่จะหลบหนีไปเท่านั้น พวกเขายังได้ใส่ร้าย
ฉินซีหวงด้วยว่า เป็นผู้ที่ยิ่งผยองและกระหายในอำนาจ

พวกเขายังกล่าวอีกว่า เม็ดยาแห่งความเป็นอมตะ ไม่ใช่สิ่งที่
ฉินซีหวงจะเข้าถึงได้ มันไม่ใช่เม็ดยาธรรมดาๆที่เขาจะเข้าถึง
ได้ พวกเขาเข้าไปใกล้ชิดกับจักรพรรดิ ไม่ใช่เพื่อสร้างเม็ดยา
แต่เพื่อเผยแพร่ปรัชญาของจื่อไปทั่วโลก

เมื่อฉินซีหวงได้ยินคำกล่าวเหล่านั้น ความอับอายก็กลาย

เป็นความโกรธ เขารู้สึกได้ว่า พวกเขา กำลัง ล้อเลียนเขา

ฉินซีหวังสั่งให้องครักษ์ไปตรวจสอบผู้ที่กระทำผิด ที่แพร่
กระจายข่าวลือเกี่ยวกับจักรพรรดิ พวกเขาพบว่า มีผู้กระทำ
ผิดถึง 460 ราย และพวกเขาทั้งหมดได้ถูกฝังทั้งเป็นในเสี๋ยง
หยาง

การฝังนักปรัชญาขงจื้อ ไม่ได้ฝังอุดมการณ์ของพวกเขา มัน
เป็นเพียงการฝังคนเท่านั้น

การเผาตำราและการฝังนักปรัชญาขงจื้อ เป็นการกระทำเพื่อ
การรวมแผ่นดิน

หลังจากที่ฉินซีหวังผนวกทั้ง 6 แคว้นเข้ามาได้แล้ว เขาก็ยก

เลิกระบบศักดินา, ด้านวัฒนธรรม เขาสั่งให้ใช้ภาษาเดียวกัน
ทั้งแผ่นดิน และลดการทำทาราชาการ, ด้านเศรษฐกิจ เขาได้
สร้างมาตรฐานเงินตราขึ้นมา รวมถึงกำหนดมาตรฐานของ
การวัดและชั่งขึ้นมามีด้วยเช่นกัน

การเปลี่ยนแปลงทั้งหมดนี้ เป็นพื้นฐานของการรวมแผ่นดิน
ให้เป็นหนึ่งเดียว มันเป็นองค์ประกอบรุนแรงที่สามารถควบคุมได้

อย่างไรก็ตาม บางสิ่งบางอย่างก็ยากที่จะบังคับใช้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคเริ่มต้นราชวงศ์ฉินเช่นนั้น ในเวลานั้น
นักปรัชญายังคงถกเถียงกันอยู่ มันทำให้เกิดความสับสน
วุ่นวายขึ้นในหมู่ปรัชญาทั้งหลาย หากประเทศต้องการความ
สามัคคี พวกเขาจะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องนี้ด้วย

เพียงแค่ในด้านการปกครอง, เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม ยัง
ไม่เพียงพอ

อีกเรื่องที่สำคัญก็คือ แนวคิด ต้องมีมันด้วย แผนการและ
การดำเนินงานต่างๆถึงจะสามารถดำเนินไปได้อย่างราบรื่น

โรงเรียนปรัชญาที่ใหญ่ที่สุดในช่วงนั้นก็คือ ปรัชญาขงจื๊อ
และปรัชญากฎหมาย

ปรัชญาม่อจื๊อ ให้ความสำคัญกับความก้าวหน้าทางทหาร,
ปรัชญาเต๋า ทำการสำรวจหัวใจและการประเมินค่า, ปรัชญา
ตรรกวิทยา มุ่งเน้นการคิดตามหลักเหตุผล

ปรัชญาขงจื้อเป็นของดั้งเดิม ขณะที่การรวมแผ่นดินของฉินซึ่ง
หวงเป็นของใหม่ การเปลี่ยนแปลงทั้งหมดที่เขาเลือกในการ
ปรับปรุงต่างๆ ไม่สอดคล้องกับหลักปรัชญาขงจื้อ ตระกูลชั้น
สูงในแคว้นทั้ง 6 จึงพยายามใช้หลักปรัชญาขงจื้อเป็นข้ออ้าง
ปฏิเสธคำสั่งของเขาและพยายามฟื้นฟูระบบศักดินากลับมา
อีกครั้ง เพื่อฟื้นคืนอำนาจที่พวกเขาสูญเสียไป

การรวมแผ่นดินใหม่ของราชวงศ์ฉินนี้ ต้องมีการรวมแนวคิด
เป็นก้าวสำคัญ เช่นการใช้ปรัชญาขงจื้อบางส่วน แล้วการ
ปฏิวัติทางวัฒนธรรมก็จะเริ่มต้นขึ้น อย่างไรก็ตาม การ
กระทำของเขารุนแรงเกินไป แม้ว่ามันจะแสดงผลที่ชัดเจน
ออกมาก็ตาม

หลังจากที่เห็นราชวงศ์ฉินปกครองแผ่นดินได้ไม่นาน ผู้
ปกครองยุคหลังจากพวกเขาจึงให้ความสำคัญกับโรงเรียน

ปรัชญาเป็นอย่างมาก

ขณะที่อันหวั่นเลือกปรัชญาขงจื๊อ การผสมผสานแนวคิดต่างๆ
รวมกัน ในที่สุดมันก็บรรลุผล ผู้ปกครองยุคหลังของเขาจึงใช้
ปรัชญาขงจื๊อเป็นหลัก

การฝังนักปรัชญาขงจื๊อในสมัยราชวงศ์ฉิน และการให้ความ
เคารพปรัชญาขงจื๊อในสมัยราชวงศ์ฮั่น มีความหมายที่คล้าย
คลึงกัน พวกเขาต่างก็ต้องการจะผสมผสานแนวคิดของผู้คนให้
เป็นไปในแนวทางเดียวกัน

ในความเป็นจริง ตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฮั่น เหล่าผู้ปกครองได้ใช้
ปรัชญาขงจื๊อในที่สว่าง และใช้ปรัชญาอกุ๋นหมายในที่มืด หรือ
จะเรียกว่า พวกเขาใช้ปรัชญาอกุ๋นหมายในรูปของปรัชญา

ขงจื้อ ดูผิวเผินจะเป็นปรัชญาขงจื้อ แต่ในความเป็นจริงแล้ว
มันเป็นปรัชญากฎหมาย

จักรพรรดิใช้ปรัชญากฎหมายในการปกครอง แต่ใช้ปรัชญา
ขงจื้อในการสอนสั่งประชาชน

ปรัชญากฎหมาย ให้ความสำคัญกับกฎหมาย, ความแข็ง
แกร่ง และวิธีการ ในสมัยก่อน จักรพรรดิใช้สิ่งเหล่านี้ในการ
ปกครองประชาชน, ปรัชญาขงจื้อ มุ่งเน้นความเคารพและ
ความเมตตา สิ่งสำคัญที่สุดที่ตามมาก็คือ ศีลธรรม มันสนับสนุน
การไม่ใช้ความรุนแรง เพื่อปกป้องความสงบสุขและ
ความรุ่งเรือง

จีนซีหวงมีชื่อเสียงฉาวโฉ่ เพราะการเผาตำราและการฝังนัก

ปรัชญาของจื๊อทั้งเป็น ซึ่งมันเป็นการกล่่าวเกินจริงอย่างมาก
ในความเป็นจริงแล้ว จำนวนความสูญเสียเหล่านี้ เล็กน้อย
มากๆ

ในประวัติศาสตร์อันยาวนาน มีการสังหารหมู่คนจำนวนมาก
เกิดขึ้นนับครั้งไม่ถ้วน

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เขาทำเป็นการดูถูกผู้ศรัทธาปรัชญาของจื๊อ
ตั้งแต่ยุคเลียดก๊ก กลุ่มผู้ศรัทธาปรัชญาของจื๊อหยิ่งผยองมาก
พวกเขาคิดว่า ถ้าคุณต้องการจะปกครอง คุณก็ต้องใช้
ปรัชญาของจื๊อ อย่างเช่น ในสมัยฮั่นหวู่ตี้ เขาได้จำกัดปรัชญา
อื่นๆทั้งหมด ทำให้ปรัชญาของจื๊อมีอำนาจอย่างมาก

หลังจากที่พวกเขามีอำนาจและชื่อเสียงขึ้นมา พวกเขาก็

หลักความผิดบาปทั้งหมดในอดีตให้กับฉินซีหวง ด้วยเหตุนี้
เองที่เขา มักจะถูกเรียกว่าเป็น ทหาราชย์และมีชื่อเสียงที่ฉาวโฉ่
ว

ฉินซีหวงไม่ได้ชอบการเช่นฆ่าจริงๆ การเช่นฆ่าทั้งหมดที่เขา
ก่อขึ้นล้วนมีเหตุผล หลังจากที่ถูกฉวยความมั่งคั่งมาจาก
แคว้นต่างๆแล้ว พวกเขาก็เริ่มถูกก่อกบฏ ซึ่งมันทำให้พวก
เขาต้องจ่ายด้วยหัวของพวกเขา

แม้ว่าเขาจะเผาตำราที่ทรงคุณค่าจำนวนมากไป แต่บางคนก็
ถอนหายใจใน เพราะการเช่นฆ่าของเขาทำตามหลักเหตุผล
จริงๆ

ดังนั้น หลังจากฉินซีหวงได้ย้ายไปอยู่เสี้ยนหยาง และเรียนรู้

ประวัติศาสตร์ในช่วง 5,000 ปีแล้ว เขาก็รู้ว่า ปรัชญาขงจื๊อ
ถูกเขาเช่นไร หลังจากที่เขาตาย แล้วจะไม่ให้เขาโกรธได้
อย่างไร?

มันทำให้คำสั่งสอนงูเกิดขึ้น

การไม่เช่นฆ่าผู้คนทั้งหมดนี้ ก็ถือว่าฉันซึ่งหวังมีเมตตา
แล้ว

ผู้ศรัทธาปรัชญาขงจื๊อในเมืองเสี่ยงหยางเองก็เข้าใจเรื่องนี้
คนรุ่นก่อนของพวกเขาทำผิดศีลธรรม นี่คือการกระทำของพวกเขา

ในทันที เหล่านายทหารและข้าราชการจำนวนมาก ลาออก
จากราชสำนัก

อย่างไรก็ตาม คลื่นแห่งการลาออกนี้ ไม่ได้ส่งผลต่อการ
ดำเนินงานของเสี่ยหยางแม้แต่หน่อย เพราะฉินซีหวังไม่ได้
อยู่เพียงลำพัง เขายังมีมหาเสนาบดีอย่าง หลี่ซือ

ต้องกล่าวว่า มันเป็นก้าวที่สำคัญ ฉินซีหวังไม่ได้เพียงแค่ขับ
ไล่ปราชญ์ขงจื้อที่เขาเกลียดเท่านั้น แต่เขายังสามารถควบคุม
เสี่ยหยางได้อย่างราบรื่นขึ้นอีกด้วย มันเหมือนกับเป็น
การยิงปืนนัดเดียวได้นก 2 ตัว

หลังจากที่ผู้ศรัทธาปราชญ์ขงจื้อลาออกมา พวกเขาาก็เริ่มคิด
เกี่ยวกับสถานที่ที่พวกเขาจะมุ่งหน้าไป

ไปเมืองหลวงแห่งอื่นๆดีหรือไม่?

คงจะไม่ได้สัก

มีผู้มีความสามารถพิเศษจำนวนมาก เนืองแน่นอยู่ในทุก
เมืองหลวง แล้วพวกเขาจะยอมรับคนมาใหม่อีกหรือ?

ผู้ศรัทธาปรัชญาขงจื้อเหล่านี้ จึงมีเพียง 2 ทางเลือกเท่านั้น

หนึ่งคือการหลบซ่อนตัว

อีกหนึ่งคือการเข้าร่วมกับดินแดนของผู้เล่น

ไม่มีลอร์ดในภูมิภาคจีนคนไหนโง่

ขณะที่คำสั่งนี้กระจายออกมา ลอร์ดทั้งหมดก็เป็นดังฉลาดที่
ได้กลิ่นคาวเลือด พวกเขามารวมตัวกันที่เสียงหยางทันที

นี่คือหนึ่งในโอกาสครั้งสำคัญของพวกเขา

แม้ว่าคนเหล่านี้จะไม่ใช่บุคคลทางประวัติศาสตร์ แต่พวกเขา
ก็มีความสามารถที่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งอดีตข้าราชการใน
ราชสำนัก

พวกเขามีประสบการณ์มากมายและยังมีประสิทธิภาพสูง
พวกเขาเป็นผู้มีความสามารถพิเศษที่หาได้ยาก

ตัวอย่างที่ชัดเจนก็คือ โจวให้เงินและสุ่เงินของดินแดนซาน

ให้ ในเสียงหยาง มีคนอย่างพวกเขาอยู่เป็นจำนวนมาก แค
ได้รับมาเพียงบางส่วน ก็คุ้มค่ามากแล้ว

แล้วผู้มีความสามารถพิเศษดังกล่าวจะไม่ช่วยวนเหล่านอร์ด
ได้อย่างไร? แม้แต่โอหยางโซวก็ยังต้องการพวกเขา

แต่น่าเสียดาย กับกลุ่มคนเหล่านี้ โอหยางโซวถูกกำหนดให้
ประสบปัญหาในการรับสมัครพวกเขา เดิมทีดินแดนซานไห่
ได้ควรจะเปรียบดินแดนอื่นๆมาก อย่างไรก็ตาม มันมีความ
จริงที่ทำให้เขาไม่สามารถทำเช่นนั้นได้

ประการแรก ศัตรูหลักของปรัชญาขงจื้อก็คือ ปรัชญา
กฎหมาย ซึ่งตั้งอยู่ที่ดินแดนซานไห่ ตัวแทนปรัชญากฎหมาย
อย่าง เว่ยหยาง ก็ได้รับตำแหน่งที่สำคัญในคฤหาสน์ของขุน

พลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง

คิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพียงแค่เขามองไปที่พวกเขา พวกเขาก็
ระมัดระวังตัวจากเขาแล้ว

ประการที่สอง ไปฉี, เว่ยแฮน และจางหาน ทั้งหมดมาจาก
แคว้นฉินหรือราชวงศ์ฉิน

แม้คนเหล่านี้ แทบจะไม่มีความสัมพันธ์กับฉินซีหวง แต่ใน
สายตาของผู้ศรัทธาปรัชญาขงจื้อ เมืองซานไห่ก็เป็นเหมือน
กับเมืองเสียงหยาง

ด้วยเหตุนี้ โอหยางโจวจึงถูกเกลียดชังอย่างไรเหตุผล

แม้ว่าความแข็งแกร่งของดินแดนซานไห่จะได้รับการยอมรับ
นั่นก็เป็นเพียงคำกล่าวของโอหยางโซวเท่านั้น พวกเขาไม่ได้
เห็นหลักฐานใดๆ พวกเขาไม่เชื่ออะไรง่ายๆ

การต่อสู้เพื่อแย่งชิงผู้มีความสามารถพิเศษครั้งนี้ ดินแดน
ซานไห่จึงถูกกำหนดให้พ่ายแพ้โดยสิ้นเชิง

<https://novel-ss2.blogspot.com/>

TWO Chapter 434 สถานการณ์ดินแดน

เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นในเมืองเสี่ยงหยาง ดินแดนซานไห่
ทำได้เพียงเป็นผู้ชมเท่านั้น

โอหย่างโงะยังคงสงบ ความพ่ายแพ้ก็คือความพ่ายแพ้ ไม่มี
อะไรที่เขาสามารถทำได้เกี่ยวกับเรื่องนี้

ณ เมืองซานไห่, คฤหาสน์ของขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนาน
เจียง

ภายในห้องโถงหลัก กำลังมีการจัดประชุมการปกครอง
ประจำเดือนที่ 7

ในเดือนที่ 7 ภายใต้การนำของขุนพลซุนปิ่น กองทัพพยัคฆ์
ได้กวาดล้างทั่วทั้งเกาะฉีอ๋องโจว ไม่ว่าจะเป็นชนเผ่าพื้นเมือง
หรือดินแดนของผู้ลี้ภัย พวกเขาทำลายทั้งหมดอย่างไร้ปราณี

การกวาดล้างเกาะฉีอ๋องโจวนั้น เป็นการทดสอบความ

สามารถของซุนปิ่นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

สิ่งที่น่าตกใจก็คือ ซุนปิ่นยังคงพัฒนาตัวเองอย่างต่อเนื่อง

โอหยางโซวได้พูดคุยกับซุนหู่ เขาจึงรู้ว่า ซุนปิ่นมักจะเขียนจดหมายไปหาปู่ของเขา เพื่อปรึกษาเกี่ยวกับกลยุทธ์และทฤษฎีทางทหาร

จากน้ำเสียงของซุนหู่ โอหยางโซวสังเกตเห็นความคาดหวังและความชื่นชมอย่างมากในตัวผู้บัญชาการหนุ่ม

มันเป็นโชคvasนาของซุนหู่ที่มีหลานเช่นเขา และเป็นโชคvasนาของดินแดนที่มีขุนพลเช่นเขา

นายพลแห่งกองพลทหารที่ 2 แห่งกองทัพพม่า ไตฉิน ได้
รับรางวัลเป็นฉายา ชุนพลตั้งโค่ว จากผลงานที่กล้าหาญของ
เขา ในที่สุด ‘พม่าทมิฬแห่งทุ่งหญ้า’ ก็ออกจากเงาของ
สงครามเหลือนใจได้ และเขาได้รับเกียรติยศและศักดิ์ศรีที่
เคยมีกลับคืนมาอีกครั้ง

นอกเหนือจากไตฉินแล้ว รองนายพลแห่งกองพลทหารที่ 3
ชานจู ก็ทำผลงานได้อย่างยอดเยี่ยม จากคำกล่าวของซุนปิ่น
ผู้นำเผ่าน้อยผู้นี้ เป็นดั่งเทพแห่งการพัฒนา

ภายใต้การสั่งสอนของเขากุ้ย ความสามารถในการ
บัญชาการของชานจู พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วในทุกๆวัน

เขาเป็นดั่งดวงดาวที่กำลังจะเปล่งประกายขึ้นบนเกาะฉืออ่อง
โจว

หลังจากสงคราม กองทัพพยัคฆ์สามารถจับกุมเชลยศึกได้
70,000 นาย ในหมู่พวกเขา มีทั้งทหารจากดินแดน, นักรบ
ชนเผ่าหฺลี่ และนักรบชนเผ่าพื้นเมืองอื่นๆ

สำหรับประชาชนทั่วไป พวกเขาสามารถจับกุมได้มากกว่า
400,000 คน มีชนเผ่าหฺลี่ถึง 10 เผ่า ทัวทั้งเกาะฉืออ่องโจวร้อง
คร่ำครวญภายใต้คมดาบของกองทัพพยัคฆ์

หลังจากที่พวกเขายึดทัวทั้งเกาะฉืออ่องโจวได้แล้ว พวกเขาก็
จัดตั้งกองพลทหารรักษาการณ์แห่งมณฑลฉืออ่องโจวขึ้น สู่
หวังที่เดิมเป็นผู้การแห่งกรมทหารที่ 3 ของกองพลทหารที่ 2

แห่งกองทัพพยัคฆ์ จะรับหน้าที่เป็นนายพลของกองพลทหาร
นี้

หลังจากที่กองพลทหารรักษาการณ์ถูกจัดตั้งขึ้นมาแล้ว กอง
ทัพพยัคฆ์ก็สามารถออกไปช่วยสนามรบด้านอื่นๆได้เสียที่

ภายใต้เปลวไฟแห่งสงคราม กองพลทหารที่ 3 ซึ่งเป็นกองพล
ภูเขาเพียงแห่งเดียวของดินแดน ได้รับความนิยามอย่างช้าๆ
ในตอนนี้ พวกเขามีความแข็งแกร่งที่น่ากลัวอย่างมาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสู้รบบนภูเขา พวกเขามั่นได้ดีเป็น
พิเศษ

ในการยึดทางเหนือของเกาะ ด้วยการโจมตีเพียงครั้งเดียว

นั่น ทั้งหมดเกิดขึ้นได้ก็เพราะพวกเขา

หลังจากที่รู้ข่าวนี้ โอหยางโซวก็สั่งให้กรมกิจการทหาร ย้าย
กองพลทหารที่ 3 แห่งกองทัพพยัคฆ์ มายังเมืองซานไห่ใน
ทันที พวกเขาจะร่วมมือกับกองพลทหารที่ 1 แห่งกองทัพ
มังกร ข้ามผ่านภูเขาชีหวนต้าซาน เพื่อลอบโจมตีเมืองชี
ไหยว

กองพลทหารที่ 1 ที่นำโดยชีหวนซู่ย ได้ตั้งมั่นอยู่ที่พื้นที่ของ
รัฐบาลดาบหัก ใกล้กับชายแดนเพื่อเขาชีหวนต้าซาน ใน
ตอนนี้ ชีหวนซู่ยยังไม่ได้เริ่มการเคลื่อนทัพออกไป

เขายังคงฝึกอบรมกองพลทหารของเขา สำหรับการสู้รบบน
ภูเขา เขาได้หาชาวเผ่าคนเถื่อนภูเขา มาฝึกสอนให้ทหารของ

เขาเรียนรู้ประสบการณ์ที่จำเป็นสำหรับการเอาตัวรอดในป่า
รวมทั้งเคล็ดลับและเทคนิคต่างๆ

นอกจากนี้ พวกเขายังส่งหน่วยสอดแนมออกไปหาเส้นทางที่
เหมาะสม ตลอดเส้นทาง พวกเขาจะตั้งจุดทรัพยากรขึ้นมา
เพื่อให้แน่ใจว่า กองทัพจะมีทรัพยากรอย่างเพียงพอ

ไม่เพียงเท่านั้น ชีฮวานซู่ยังเป็นรักรบที่แข็งแกร่ง
ประสบการณ์การบัญชาการกองทัพของเขามีค่าเป็นอย่าง
มาก เมื่อกองพลทหารทั้ง 2 ร่วมมือกัน โอหยางโซวเชื่อมัน
เป็นอย่างมากกว่า พวกเขาจะข้ามผ่านภูเขาชีฮวานต้าซาน
และลอบโจมตีเมืองซีโฮยวได้อย่างราบรื่น

เมื่อพวกเขาประสบความสำเร็จ สงครามทั้งหมดจะแตกต่าง

ออกไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง ไม่เพียงเท่านั้น เส้นทางในการ
ลอบโจมตีเมืองซีไห่หวี่นี้ ยังจะถูกเปิดเป็นเส้นทางสู่ภายนอก
ของมณฑลเหอเหลียนโจวในอนาคตอีกด้วย

ในขณะที่ดินแดนขยายตัวออกไป จุดอ่อนของแอ่งเหอเหลียนโจว
ก็เริ่มปรากฏให้เห็นชัดเจน

เมื่อมีข้อดีก็ย่อมมีข้อเสีย

ในขณะที่ดินแดนมีขนาดเล็กและอ่อนแอ สถานที่แห่งนี้ถือ
เป็น 1 ในตัวเลือกที่ดีที่สุด เพราะมันสามารถป้องกันการ
แทรกแซงจากกลุ่มอำนาจอื่นๆได้

การที่กองทัพกบฏไม่สามารถสร้างปัญหาให้กับพวกเขาได้

เป็นตัวอย่างที่เห็นได้ชัดที่สุด

อย่างไรก็ตาม หลังจากที่ดินแดนแข็งเกร่งขึ้น ข้อเสียก็กลายเป็นมากกว่าข้อดี

ในฐานะหัวใจของดินแดน สถานที่ตั้งของเมืองซานไห่โดด
เดียวจนเกินไป มันทำให้รัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนาน
เจียง จัดการส่วนอื่นๆของดินแดนได้ยากลำบาก

ในสมัยก่อน เส้นทางถนนที่ดีและเส้นทางน้ำ เป็นดั่งเส้นชีวิต
ของการปกครอง ถ้าไม่มีพวกมัน มีโอกาสสูงที่พวกเขาจะ
สูญเสียการควบคุมดินแดน

ในกรณีของเมืองซานไห่ ปัญหานี้เริ่มทวีความรุนแรงขึ้น

เรื่อย ๆ

นอกเหนือจากฐานที่มั่นมู่หลานแล้ว เมืองซานไห่ไม่มีเส้นทางถนนออกสู่โลกภายนอกเลย สำหรับมณฑลฉี๋ฮองโจว และมณฑลเฉียนโจว การติดต่อกับทั้ง 2 แห่ง ใช้เส้นทางน้ำ

แล้วอนาคตล่ะ?

มณฑลเจ้าฉิง, มณฑลหวู่โจว, มณฑลสฺนโจว

สถานที่เหล่านี้ไม่สามารถใช้เส้นทางทางน้ำได้

ดังนั้น การเดินทางจากมณฑลเหอเทียนโจวสู่ภายนอก จึงต้อง

เปิดกว้างให้มากขึ้น

หลังจากสงครามจบลง เกาะฉื่อ่องใจก็ถูกจัดระเบียบการ
ปกครอง

มณฑลฉื่อ่องใจ จะจัดตั้งรัฐบาลหย่าซาน, รัฐบาลตานโจว
รวมถึงรัฐบาลฉื่อ่องใจขึ้นมาอย่างเป็นทางการ

เมืองหย่าซานถูกเลือกเป็นเขตปกครองมองมณฑลฉื่อ่องใจ

รัฐบาลทั้ง 3 จะเป็นที่ตั้งของเมืองสาขาทั้ง 3 ของเมืองหย่า
ซาน

เมืองหนานชานก่อตั้งโดนเหวียนการสร้างหมู่บ้านระดับทอง
ดังนั้น เมืองสาขาก็ถูกก่อตั้งด้วยเหวียนการก่อสร้างหมู่บ้าน
ระดับเงินทั้งหมด มันจึงมีศักยภาพสูงมากในฐานะเขต
ปกครอง

เกาะฉืออ่องโจวมีขนาดใหญ่ แต่มันขาดแคลนผู้คน เป้าหมาย
สำคัญของพวกเขาก็คือ การรวบรวมชนเผ่าพื้นเมืองบนเกาะ
เข้ามา

ผู้ว่าราชการมณฑล เทียนเหวินจิง เคยเจรจากับชนเผ่าคน
เถื่อนเขามากแล้ว ดังนั้น เขาก็มีประสบการณ์ในการ
ติดต่อและสร้างความสัมพันธ์กับชนเผ่าต่างๆ ภายใต้การ
จัดการของเขา มันได้ช่วยแก้ปัญหา การขาดแคลนธัญพืช
ของมณฑลฉืออ่องโจว และพวกเขาไม่จำเป็นต้องนำเข้า
ธัญพืชเพิ่มเติมอีก ซึ่งมันทำให้พวกเขาสามารถจัดการกับสิ่ง

ต่างๆได้งายขึ้น

มณฑลฉีฮ่องโจวตั้งอยู่ในพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ ดินที่นี้อุดมสมบูรณ์
มันเหมาะสำหรับการทำการเกษตรเป็นอย่างมาก

เพื่อสนับสนุนการทำการเกษตรของมณฑลฉีฮ่องโจว โอ
หยางไชวสั่งให้มหาวิทยาลัยสี่หยาน จัดกลุ่มผู้ให้คำปรึกษา
ทางการเกษตร ไปเยือนมณฑลฉีฮ่องโจว พวกเขาจะช่วย
กำหนดโครงการด้านเกษตรต่างๆขึ้นมา

เกษตรกรรมยังคงเป็นรากฐานที่สำคัญ หากมณฑลฉีฮ่องโจว
ต้องการพัฒนาอย่างก้าวไกล พวกเขาจำเป็นต้องใช้
ประโยชน์จากผู้เล่นนักผจญภัย

บนเกาะ นอกเหนือจากเทือกเขาห้านิวแล้ว ยังมีพื้นที่ลึกลับ
ภูเขาทิศใต้ พวกมันต่างก็เป็นสถานที่ที่ดึงดูดผู้เล่นเข้ามาได้
อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

ทะเลอันกว้างใหญ่ ก็มีเกาะและโจรสลัดอยู่มากมาย

สมบัติ? ทรัพยากรหายาก? การผจญภัย?

เรื่องเหล่านี้เต็มอยู่ในจินตนาการของผู้เล่นนักผจญภัย

ท้องทะเลอาจจะดึงดูดผู้เล่นได้มากกว่าเทือกเขาห้านิวเสีย
อีก

ซุนเสี่ยวเยว่ ที่รับผิดชอบเมืองหย่าซาน ได้เขียนจดหมายถึง
โอหยางโซว เธอเสนอให้สร้างอุโมงค์ขึ้นที่นี่ เพื่อสร้างเรือน
ส่งทางการค้าและเรือรบขนาดเล็ก

โดยเรือเหล่านี้จะถูกขายให้กับผู้เล่นนักผจญภัย สำหรับใช้
เล่นออกสู่ทะเล

หลังจากที่โอหยางโซวได้อ่านจดหมายของเธอแล้ว เขาก็
ตอบตกลงทันที

ดวงตาของซุนเสี่ยวเยว่เฉียบคมจริงๆ

ข้อเสนอของเธอนี้ จะนำความมั่งคั่งมาให้แก่เมืองหย่าซาน
เป็นอย่างมาก

เมื่อพันธมิตรกิลด์ ภายใต้พันธมิตรฐานให้รู้ข่าวนี้ พวกเขา ก็
ตอบรับโดยการจัดตั้งกองกำลังขึ้นมา เพื่อออกสำรวจเกาะ
อื่นที่อยู่ใกล้เคียงทันที

หลินซิงเข้าร่วมด้วยเช่นกัน เธอยังได้ขอให้โอหยางโซมอบ
เรือเทอร์โบ 1 ลำ เป็นของขวัญให้กับเธอ เธอต้องการจะใช้
มันเป็นเรือธงของเธอ สำหรับการออกสำรวจท้องทะเล

หลังจากที่เธอสำรวจถ้ำภูเขาศึกได้สำเร็จแล้ว หลินซิงก็เข้าไป
ในเทือกเขาห้านิ้ว

หลังจากนั้น เช่นเดียวกับซ่งเจีย เธอได้รับผีเสื้อต่างทองคำ
กลับมาด้วย

จากนั้น ความสนใจในหยาใจของหลินซิงก็ลดลงอย่างมาก
เมื่อเธอกลับไปเขียนเย่แล้วได้รับข่าวนี้ จะไม่ให้เธอรู้สึก
ตื่นเต้นได้อย่างไร

เมื่อโอหยางไชวได้ฟังคำขอของเธอ เขาก็ทำได้เพียงยอมรับ
เท่านั้น เพราะอย่างไร เธอก็เป็นน้ำของเขา

เรือเทอร์โบของเธอมีชื่อว่า สงคราม-หิมะ มันถูกเทียบท่าใน
ท่าเรือ ดูโดดเด่นเป็นสง่าอย่างมาก

คนเดียวที่ไม่มีความสุขก็คือ ไชสีหยุน หญิงแกร่งผู้นี้บ่นว่า
หลินซิงมัวแต่ออกไปเล่นสนุก ไม่ได้ช่วยเธอจัดการกับเขียน
เย่เลย

ด้วยความสัมพันธ์ของพวกเขา เป็นธรรมดาที่โอหยางโชวจะ
เก็บเงียบ

ในการขายเรือเพื่อการสำรวจให้กับบุคคลภายนอก เมือง
หย่าซานได้จัดให้มีการลงนามในข้อตกลงพิเศษ

ผู้ที่ต้องการซื้อเรือต้องสัญญาว่า จะต้องแบ่งปันข้อมูลทาง
ภูมิศาสตร์ที่พวกเขาสำรวจให้แก่เมืองหย่าซาน

ในขณะเดียวกัน เมืองหย่าซานก็คือผู้มีสิทธิแรกในการครอบ
ครองเกาะต่างๆโดยรอบ

หลังจากที่จัดการด้านต่างๆของมณฑลฉีฮ่องโจวเรียบร้อยแล้ว

แล้ว มันก็ถึงเวลาที่โอหยางโซวจะเปิดมันสู่โลกภายนอก
เมืองหยาซานในตอนนี จะเปิดให้ผู้เล่นนักผจญภัยทั่วไปเข้า
มาได้แล้ว

เมื่อข่าวนี้แพร่กระจายออกไป ผู้เล่นนักผจญภัยในภูมิภาค
จีนก็โห่ร้องด้วยความยินดี

จากนั้น ข่าวการขายเรือก็ยิ่งทำให้ความตื่นเต้นและความ
กระหายของพวกเขาระเบิดขึ้น

ฉับพลัน เมืองหยาซานกลายเป็นพื้นที่ชุมนุมในที่ที่ กิลด์
ขนาดใหญ่และองค์กรต่างๆ ได้ส่งกลุ่มคนของพวกเขาเข้ามา
เพียงแค่ค่าธรรมเนียมการเทลเพอร์ต ก็มากพอจะทำให้เมือง
หยาซานร่ำรวยได้แล้ว

ทุกคนสามารถคาดเดาได้ว่า ในอนาคต เมืองหยาซานจะทำ
กำไรได้มหาศาลเพียงใด

การพัฒนามณฑลฉีอ๋องโจว เป็นเพียงส่วนเล็กๆของดินแดน
เท่านั้น

ตัวเอกก็คือ มณฑลเฉยโจว

ภายใต้การสนับสนุนของธนาคารสี่สมุทร โครงการฟื้นฟูและ
การขยายตัวของมณฑลเฉยโจว เกือบจะเสร็จสิ้นแล้ว มัน
เหลือเพียงโครงการขนาดใหญ่บางโครงการ อย่างการสร้าง
ท่าเรือไม่กี่แห่งเท่านั้น

หากมณฑลเลี้ยวใจมั่นคง แน่ใจว่ามันจะเป็นประโยชน์ต่อ
ดินแดนอย่างมากในอนาคต

ศักยภาพของเปาซุหยานนั้นโดดเด่นมาก ภายใต้การจัดการ
ของเขา ทั้งมณฑลฟื้นความมั่งคั่งขึ้นมาได้อย่างรวดเร็ว และ
จำนวนผู้ก่อปัญหาก็ลดน้อยลงอย่างมาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากที่มีรัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการแห่ง
หนานเจียงถูกจัดตั้งขึ้น การต่อต้านภายในมณฑลเลี้ยวใจก็
อ่อนกำลังลงเรื่อยๆ

ก่อนหน้านี้ โหหยางไชวปฏิบัติต่อดินแดนที่ยอมรับการลง
นามกับดินแดนซานไห่เป็นอย่างดี

จากสัญญา ดินแดนจะอนุญาตให้พวกเขาเป็นพ่อค้าในเล่ม
ใจได้

กลุ่มอำนาจทางธุรกิจใหม่เหล่านี้ ได้ใช้เงินของพวกเขาและ
ความสัมพันธ์กับท้องถิ่น แข่งขันกับหอการค้าต่างๆ

นี่เป็นผลลัพธ์ที่โหดร้ายที่อยากจะเห็น

ความคืบหน้าและอิทธิพลของหอการค้าเหอฉวนจี รวมถึงหอ
การค้าชู่ย ทำให้โหดร้ายโหดร้ายจำเป็นต้องเฝ้าดูพวกเขาอย่าง
ระมัดระวังในระดับหนึ่ง

<https://novel-ss2.blogspot.com/>

TWO Chapter 435 กรมปศุสัตว์

เหล่าพ่อค้าแสวงหาเพียงผลกำไรของพวกเขาเท่านั้น ซึ่งมัน
ทำให้พวกเขากลายเป็น 1 ในกลุ่มที่ควบคุมได้ยากที่สุด ใน
ขณะที่พวกเขามีส่วนร่วมในการพัฒนาดินแดน พวกเขาทำ
กำไรได้อย่างมหาศาล

สิ่งที่หลักเลียงจากผลกำไรไม่ได้ก็คือ เหล่าพ่อค้าจะเข้าร่วม
การต่อสู้ เพื่อแย่งชิงพื้นที่นั้นๆ

ด้วยเหตุนี้ โอบายางโชวจึงต้องคอยระมัดระวังพวกเขาไว้

นอกเหนือจากที่ ฝ่ายธุรกิจของกรมการเงินต้องจัดการเรื่อง
ต่างๆ แล้ว พวกเขายังต้องป้องกันไม่ให้หอการค้าต่างๆ ทำ
การผูกขาดการค้าด้วย

เพื่อให้หอการค้าท้องถิ่นสามารถแข่งขันกับหอการค้าขนาดใหญ่ได้

แน่นอนว่า มันจะสามารถแก้ปัญหาได้เพียงชั่วคราวเท่านั้น

โอหยาบโซวกำลังวางแผนจะสร้างสมาคมธุรกิจ เพื่อเพิ่มระดับการตรวจสอบหอการค้าต่างๆ

เรื่องนี้ยังต้องมีการวางแผนอีกมาก

ดินแดนในปัจจุบัน ยังคงอยู่ในขั้นพัฒนาพื้นฐาน พวกเขาจึงจำเป็นต้องยืมความแข็งแกร่งจากหอการค้าต่างๆ ดังนั้น พวกเขาจึงไม่สามารถหยุดความกระตือรือร้นของหอการค้า

ต่างๆได้

จากมณฑลทั้ง 3 มณฑลเหลียนโจวพัฒนาเร็วที่สุด

แม้ว่าเมืองซานไห่จะแยกออกจากมณฑลเหลียนโจวแล้ว
มณฑลเหลียนโจวก็ยังคงมีรัฐบาลอีกถึง 4 แห่ง และเมือง
ของพวกเขาที่ใหญ่กว่าเมืองในมณฑลอื่นๆทั้งหมด

รัฐบาลเซินจวนที่เพิ่งก่อตั้งขึ้น ผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากมา
แล้ว เมืองสามารถพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องและรวดเร็ว
อุตสาหกรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของที่นี่ก็คือ การเลี้ยงสัตว์และ
การผลิตเครื่องหนัง มันเติบโตขึ้นในทุกๆวัน

รัฐบาลเทียนเฟิงและรัฐบาลดาบหัก เน้นผลิตภัณฑ์ทางน้ำ

และการทำฟาร์มเพาะเลี้ยงไข่มุกเป็นหลัก นอกจากนี้ ยังมีไร
ชาและสวนหม่อนอยู่รอบๆอีกเป็นจำนวนมาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งสวนหม่อน มันเติบโตไปพร้อมกับผ้าไหม
หลากสี ซึ่งผลกำไรของมันมากพอจะทำให้คนที่พบเห็น
อิจฉาริษยาได้

ผ้าไหมหลากสีของดินแดนซานไห่ เริ่มถูกนำไปขายในเมือง
หลวงทั้ง 9 แล้ว พ่อค้าและคนร่ำรวยชื่นชอบผ้าไหมเหล่านี้
เป็นอย่างมาก มันกลายเป็นเทรนด์ใหม่ที่กำลังมาแรง

จากรัฐบาลทั้ง 4 รัฐบาลมู่หลานเป็นดินแดนที่ผสานเข้ากับ
ดินแดนซานไห่ อย่างน่าเสียดาย ตำแหน่งภูมิศาสตร์ที่พิเศษของ
ที่นั่น ทำให้ผลกำไรของพวกเขาอ่อนด้อยมาก

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ รัฐบาลมูห์หลานยังขาดอุตสาหกรรมที่เป็นเอกลักษณ์และเหมาะสมกับพวกเขา

แต่ก็เป็นไปได้ว่า หลังจากที่พวกเขาเข้าครอบครองกว้างสี่แล้ว รัฐบาลมูห์หลานจะฟื้นคืนจากกองเถาเถาน

แน่นอนว่า ที่แปลงประกายที่สุดมากกว่ามณฑลทั้ง 3 ก็คือเมืองซานไห่

การก่อสร้างในพื้นที่ชั้นนอกของเมืองซานไห่ ขยายออกไปอย่างรวดเร็ว ในทุกวัน มีผู้คนไม่น้อยกว่า 1,000 คน ย้ายเข้ามา คนเหล่านี้ไม่ใช่ผู้อพยพ พวกเขาเป็นประชาชนที่ย้ายมาจากเมืองหลวงทั้ง 9

ประชากรของเมืองซานไห่ทะลุ 400,000 คนแล้ว โอหยาง
โซวคาดว่า สิ้นเดือนที่ 10 เมืองซานไห่คงจะอัฟเฟรดเป็น
เมืองขนาดใหญ่ระดับ 2 ได้

ในปัจจุบัน เมืองซานไห่มีถนนและตรอกซอกซอยต่างๆ มาก
มาย ถ้าโอหยางโซวไม่มีคู่มือนำทาง แม้แต่เขาก็อาจจะหลง
ทางได้

ในทางกลับกัน ปิงเอ๋อซึ่งอยู่ในช่วงวันหยุด ได้วิ่งเล่นไปทั่วทั้ง
เมืองราวกับม้าป่า บางครั้งเธอก็โทรศัพท์ไปยังเมืองหย่าซาน
เพื่อดูดินแดนของเธอเอง

ในเมืองหย่าซาน เธอเป็นเจ้าหญิงที่แท้จริง

ผู้ว่าราชการมณฑล เทียนเหวินจิง ไม่เพียงแค่ส่งคนมาตก
แต่งคฤหาส์ของลอร์ดอย่างสวยงามเท่านั้น เขายังสร้าง
อุทยานให้ปิงเอ๋อใช้วิ่งเล่นรอบๆอีกด้วย

เมื่อโอหยางโซวได้รับข่าวนี้ เขาก็ส่ายหัวอย่างพุดไม่ออก

เขาไม่เคยคิดเลยว่า ผู้ว่าราชการมณฑลผู้เย็นชาอย่างเทียน
เหวินจิง จะรักปิงเอ๋อถึงขนาดเอาอดเอาใจเธอถึงเพียงนี้

ในฐานะเมืองหลัก เมืองซานไห่เป็นเมืองที่มั่งคั่งมากที่สุด
จากการคำนวณของฝ่ายธุรกิจ จนถึงตอนนี้ มีหอการค้ามา
ตั้งสาขาที่นี้รวมแล้วถึง 37 แห่ง

หอการค้าจากเมืองหลวงทั้ง 9 เข้ามาทั้งหมดแล้ว

นอกเหนือจากด้านการค้าแล้ว อุตสาหกรรมทางทหารก็สนับสนุนการพัฒนาของเมืองซานไห่เป็นอย่างมาก

หลังจากที่ผ่านมากกว่า 1 ปีของการพัฒนา อุตสาหกรรมทางทหารได้ระเบิดขึ้นแล้ว พร้อมกับการก่อสร้างในเขตตะวันออก กำลังการผลิตโดยรวมของอุตสาหกรรมทางทหาร เพิ่มขึ้นถึง 3 เท่า

จนถึงตอนนี้ การผลิตอาวุธและอุปกรณ์ของพวกเขา ไม่เพียงแต่จะตอบสนองความต้องการของกองทัพได้เท่านั้น มันยังตอบสนองความต้องการของสมาชิกในพันธมิตรซานไห่ได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์อีกด้วย

อุตสาหกรรมทางทหารได้เปล่งประกายขึ้นมา อาจเรียกได้ว่า
มันเป็นผู้สร้างรายได้อย่างแท้จริง

การประชุมการปกครองได้เริ่มต้นขึ้น

เจ้ากรมการเงิน ชุ่ยหยิงหยู เริ่มรายงานสถานการณ์ทางการเงิน
เงินของเดือนที่ 7

“เมืองซานไห่มีกำไร 85,700 เหรียญทอง, มณฑลเหอเทียนโจว
ส่งมอบเงินมา 52,700 เหรียญทอง, มณฑลเหลียวโจวยังคงไม่
สามารถส่งมอบเงินได้ ขณะที่มณฑลฉีอ๋องโจวส่งมอบเงิน
มา 41,500 เหรียญทอง รวมกับผลกำไรจากฝ่ายธุรกิจ
55,000 เหรียญทอง ผลกำไรรวมทั้งหมดของเดือนนี้คือ

234,900 เหรียญทอง”

เมื่อเขาได้ยืนยันว่าผลกำไรทะลุ 200,000 เหรียญทองแล้ว โอ
หยางโซวก็รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง

มันไม่ใช่เรื่องง่ายๆเลยจริงๆ กว่าจะมาถึงจุดนี้ได้

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เขารายงานต่อไป ทำให้ใบหน้าของโอ
หยางโซวมีดมนทันที

“ในเดือนที่ 7 นี้ พวกเราได้ใช้เงินไป 80,000 เหรียญทอง
ได้แก่ 20,000 เหรียญทอง ถูกใช้ในการก่อสร้างของเมือง
ซานไห่ และอีก 60,000 เหรียญทอง ถูกใช้ในกราฟีนฟู
มณฑลเล่ย์โจว นอกจากนี้ รัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการแห่ง

หนานเจียง ยังต้องใช้เงินอีก 8,000 เหรียญทอง และค่าใช้
ค่าทางทหารก็อยู่ที่ 135,000 เหรียญทอง”

ใน 1 กองทัพทหาร จะมีค่าใช้จ่ายรวมประมาณ 35,000
เหรียญทอง

กองทัพมังกรและกองทัพพยัคฆ์เต็มแล้ว และยังมีกองกำลัง
ทหารที่ 1 แห่งกองทัพเลือดดาว, กองพลทหารองครักษ์ และ
องครักษ์ราชวัง ค่าใช้จ่ายรวมของพวกเขา คือ 95,000
เหรียญทอง

กองพลเรือที่ 1 ของกองเรืออ่าวเป่ยไห่ และกองพลเรือที่ 1
ของกองเรือหย่าซาน แห่งกองทัพเรือหนานหยาง มีค่าใช้จ่าย
รวม 20,000 เหรียญทอง

เพียงเท่านี้ ก็มีค่าใช้จ่ายรวมถึง 115,000 เหรียญทองแล้ว

ค่าใช้จ่ายทางทหารในเดือนที่ 7 นี้ ยังต้องรวมไปถึงเงินชด
เชยที่ต้องมอบให้กับครอบครัวของทหารที่ตายในสงคราม
เลี้ยวใจและสงครามจูลูด้วย

ดังนั้น ค่าใช้จ่ายทางทหารจึงสูงมาก เกือบจะถึงครึ่งหนึ่งของ
ผลกำไร

นี่เป็นเพียงเกมส์ ถ้าเขาขับเคลื่อนประเทศเช่นนี้ในโลกจริง
คนของเขาคงจะก่อกบฏไปแล้ว

ขณะที่ขู่หยิงหยูรายงานค่าใช้จ่ายทางทหาร เธอก็เหวี่ยง

มองไปทางตู้หฐอยู่อย่างไม่ตั้งใจ

ตู้หฐอยู่รับรู้ได้ แต่เขาไม่ได้กล่าวอะไรออกไป

ก่อนที่กองทัพจะถูกจัดตั้งขึ้นโดยสมบูรณ พวกเขาสามารถ
ทำกำไรจากการกวาดล้างค่ายโจรได้

ในเวลานั้น ค่าใช้จ่ายทางทหารไม่ได้เป็นภาระทางการเงินแก่
ดินแดนมากนัก

แต่หลังจากที่กองทัพขยายตัวขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลัง
จากที่จัดตั้งกองพลทหารขึ้นมา มันส่งผลให้กองทัพขนาดใหญ่
ค่าใช้จ่ายมากขึ้น และใกล้เคียงกับกองทัพดั้งเดิมมากขึ้น
และการกวาดล้างค่ายโจรก็ยังถูกส่งต่อไปยังหน่วยอื่นๆอีก

ด้วย

ดังนั้น ดูผิวเผินแล้ว กองทัพเป็นผลเสียต่อการเงินอย่างมาก
กองทัพอเมริกันไม่มีทางสร้างความมั่งคั่งขึ้นมาได้เลย

เพราะการโจมตีพื้นที่ต่างๆเพื่อครอบครองมัน พวกเขาไม่
สามารถปล้นสะดมหรือเผามันได้

แน่นอนว่าทุกคนไม่สามารถมองเพียงผิวเผินได้

สงครามเลี้ยวใจเป็นตัวอย่าง มันดูเหมือนเป็นการกระทำโง่
ในระยะสั้น แต่ในระยะยาว มันจะสร้างผลกำไรทางการเงิน
มากยิ่งขึ้นกว่าที่พวกเขาสูญเสียไปมาก

การขยายดินแดนยังทำให้พวกเขาแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้นอีก
ด้วย

เรื่องเหล่านี้ ตูหฺรฺฮุสซัยและซุຍหฺยิงหฺยฺเข้าใจดี

ซุຍหฺยิงหฺยฺได้บอกกรมกิจการทหารอย่างเจียบๆว่า 'ไม่ให้พวก
เขาขยายกองทัพอย่างโง่ๆ ไม่อย่างนั้น การเงินของดินแดน
อาจจะประสบปัญหาได้'

ในความเป็นจริง ตูหฺรฺฮุสซัยไม่สามารถทำอะไรได้มากนัก

ทุกหน่วยงานทางทหารจะต้องทำตามคำสั่งของลอร์ด กรม

กิจการทหรจึงกลายเป็นเพียงแพะรับบาปเท่านั้น

แน่นอนว่าโอหยางโซวที่นั่งอยู่บนที่นั่งของลอร์ดสังเกตเห็น
สิ่งนี้ เขารู้ว่าชู่หยิงหยูทำอะไรเพื่อเขาอย่างเงียบๆ

น้องสาวคนนี้ไม่ง่ายที่จะจัดการเลยจริงๆ

ด้วยตำแหน่งที่สูงขึ้นของเขา ชู่หยิงหยูไม่กล้าตำหนิเขา
ตรงๆ แต่เธอใช้วิธีเงียบๆในการเตือนเขา

ในความเป็นจริงแล้ว โอหยางโซวยังคงให้ความสนใจและ
คอยควบคุมขนาดของกองทัพอยู่เสมอ

โดยไม่ต้องกล่าวถึงเรื่องอื่น ดูสงครามฉี้อองโจวเป็นตัวอย่าง

กองทัพพยัคฆ์ของซุนปิ่น ได้จับกุมเชลยศึกไว้ได้ถึง 70,000
นาย แต่โอหยางโชนกลับบอกให้พวกเขาสร้างเพียงกองพล
ทหารรักษาการณ์ขึ้นมาเท่านั้น

รวมกับกองกำลังป้องกันเมืองของเมืองและรัฐบาลต่างๆแล้ว
มีเพียง 1 ใน 3 ของเชลยศึกทั้งหมดเท่านั้นที่ถูกเกณฑ์เข้า
กองทัพ

อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าเขาจะพยายามมากเพียงใด กองทัพก็
ต้องขยายตัวในทุกๆวัน หากปราศจากกองทัพชั้นสูงแล้ว โอ
หยางโชนจะมีความมั่นใจว่า เขาจะทำลายโลกได้อย่างไร?

ในขั้นนี้ โอบายงโซวจำเป็นต้องเลือกระหว่างการทหารและ
การปกครอง

ความแข็งแกร่งทางทหารก็คือ เป้าหมายหลักของเขา

หลังจากที่จัดตั้งรัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียงขึ้น
มาแล้ว โอบายงโซวก็ไม่ได้เก็บเงินของดินแดนตัวเองมากนัก
ในถุงเก็บของของเขา มีเงินอยู่เพียง 10,000-20,000 เหรียญ
ทองเท่านั้น

กำไรเหล่านั้นจะถูกส่งกลับคืนไปพัฒนาดินแดน

เพราะยิ่งดินแดนแข็งแกร่ง เจ้าของดินแดนก็จะยิ่งแข็งแกร่ง

จากรายงานของชู้ยหิงหยู ดินแดนมีกำไรเบ็ดเสร็จ 11,900
เหรียญทอง ในเดือนที่ 7

ในเดือนหน้า กำไรจะเพิ่มมากขึ้น

อย่างน้อย มณฑลเล่ย์โจวก็ไม่จำเป็นต้องลงทุนเพิ่มอีกแล้ว
และพวกเขาก็ยังสามารถจะทำกำไรได้บางส่วนอีกด้วย

ในเรื่องนี้ ชู้ยหิงหยูไม่ได้มองโลกในแง่ดีเหมือนโอหยางไชว

ไม่ใช่เพราะเหตุผลอื่นใด แต่เป็นเพราะสงครามเจ้าฉิงกำลัง
จะเกิดขึ้น

ทุกคนสามารถคาดเดาได้ว่า มณฑลเจ้าฉิงในอนาคต จะส่ง
ผลให้พวกเขาต้องยุ่งยากมากเพียงใด ในการจัดการกับมัน

หลังจากที่ขู่หยิงหยูรายงานจบ เธอก็นั่งลง

จากนั้น พวกเขาก็ปรึกษาหารือกันเรื่องกรมปศุสัตว์

หลังจากที่จัดตั้งรัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียงขึ้น
มาแล้ว ในด้านโครงสร้างองค์กร มันซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

โอหยางโซวได้ประกาศว่า ข้าราชการสามารถเสนอการจัด
ตั้งองค์กรได้ หลังจากที่มีการบริการได้วิเคราะห์ข้อเสนอ
นั้นแล้ว มันจะถูกยกขึ้นมาในที่ประชุมการปกครอง จากนั้น

โอหยางโซวจะเป็นผู้ตัดสินใจในขั้นสุดท้าย

การกระทำดังกล่าว ก็เพื่อป้องกันไม่ให้ตัวเขาเองสูญเสีย
ความเป็นตัวเอง

คนที่อยู่ในตำแหน่งสูงเป็นเวลานาน และตัดสินใจเรื่อง
สำคัญๆทั้งหมด อาจจะล้มเหลวได้ง่ายๆ ถ้าพัฒนาขึ้นตอน
ต่อไป โดยไม่สนใจเพื่อนร่วมงาน

โอหยางโซวไม่ต้องการจะเป็นคนเช่นนั้น

อย่างไรก็ตาม หากปราศจากระบบตรรกะเหตุผลใน
สถานการณ์ปัจจุบัน เขาอาจจะกลายเป็นคนเช่นนั้นได้ ดัง
นั้น โอหยางโซวจึงใช้โอกาสที่เขายังเป็นตัวของตัวเอง คอย

จำกัดตัวเขาไว้

ข้าราชการทุกคนมีความยินดีในเรื่องนี้

พวกเขาเชื่อว่า ด้วยการมีลอร์ดที่ทรงสติปัญญาความสามารถ พวกเขาต้องประสบความสำเร็จอย่างแน่นอน

ด้วยคำแนะนำของเสี่ยวเหอ หลังจากที่ได้รับความเห็นชอบจากกรมการบริหารแล้ว พวกเขาก็ตกลงกันที่จะจัดตั้งกรมปศุสัตว์ขึ้น ภายใต้กรมกิจการทหาร

การจัดตั้งกรมปศุสัตว์ มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ

ประการแรก มันจะรับผิดชอบม้าของรัฐบาลขุนพลผู้ว่า
ราชการแห่งหนานเจียง

ขณะที่โอหยางโชวออกไป เขามักจะขี่ม้าและไม่เคยนั่งรถม้า
เลย เมื่อการก่อสร้างเมืองซานไห่สมบูรณ์ขึ้นอย่างช้าๆ ภาย
ใต้การเรียกร้องของฟานจงหยาน เขาไม่มีทางเลือกอื่น นอก
จากยอมนั่งรถม้าขณะที่ออกไปข้างนอก

จากความคิดของพวกเขา มันควรจะตั้งขึ้นเป็นกฎหมาย
พวกเขาไม่สามารถทำมันอย่างลวกๆได้ เพื่อที่จะแสดงให้เห็น
ถึงศักดิ์ศรีและอำนาจของขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนาน
เจียง โอหยางโชวทำได้เพียงปฏิบัติตามข้อเสนอเหล่านี้เท่า
นั้น

โชคดีที่โศกโศกโชกไม่ค่อยจะออกไปข้างนอกมากนัก

จากลักษณะนิสัยของเขา เขาไม่สามารถใช้รถม้าที่ดูสง่างาม
ได้จริง

ประการที่สอง รับผิดชอบนโยบายเกี่ยวกับม้าในดินแดน

ทุ้งเลี้ยงม้าทั้งหมดของกองทัพ จะอยู่ภายใต้กรรมนี้

แน่นอนว่า เจ้ากรรมปศุสัตว์ก็คือ เสียโหวดยิง

ด้วยเหตุนี้ บุคคลทางประวัติศาสตร์ทั้ง 4 จากสงครามจูลู
จึงได้รับตำแหน่งทั้งหมดแล้ว

<https://novel-ss2.blogspot.com/>

TWO Chapter 436 การรวมตัวของนักปรัชญา

ขณะที่บัตรเชิญถูกส่งออกไป นักปรัชญาทั่วทั้งภูมิภาคจีน ก็เริ่มเดินทางมายังเมืองซานไห่ บ้านจุลี่ยนในมหาวิทยาลัยสีหนานเสร็จสิ้นแล้ว และเปิดให้บริการแล้ว

โรงเรียนปรัชญากฎหมายแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กฎหมาย, กลยุทธ์ และอำนาจ ตัวแทนของทั้ง 3 กลุ่มได้แก่ เว่ยหยาง, เชินปู้ไห่ และเซิ่งเตา ผู้ที่รวมกลุ่มทั้ง 3 เข้าด้วยกันเป็นปรัชญากฎหมายก็คือ หานเฟยจื่อ

เว่ยหยางได้ออกไปต้อนรับเชินปู้ไห่และเซิ่งเตาด้วยตัวเอง

เซ็นปั๊ให้เป็นคนผอมที่ดูสะอาดสะอ้าน เขาไม่ค่อยพูดและยิ้ม
เขาดูเย็นชาและหล่อเหลา บรรดาผู้ที่รู้จักเขาจะรู้ว่า แม้ภายนอก
เขาจะดูเย็นชา แต่ภายในเขาเป็นคนที่อบอุ่นอย่างมาก

เชิงเตาแตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง เขาเป็นชายชราที่สามารถ
ทำให้ทุกคนรู้สึกผ่อนคลายตั้งแต่แรกเห็นได้ นอกเหนือจาก
เป็น 1 ใน ผู้เชี่ยวชาญที่มีชื่อเสียงของโรงเรียนปรัชญา
กฎหมายแล้ว เขายังเป็นตัวแทนของกลุ่มหวงโบราณ ของ
โรงเรียนปรัชญาเต๋าก็ด้วย

ทั้ง 3 เคยพบกันในสมัยเลียดก๊ก เมื่อได้พบกันอีกครั้ง เป็น
ธรรมดาที่พวกเขาจะมีความสุข

“พี่ชายเว่ยหยาง เร็วเข้า พวกเราต้องพูดคุยกันเกี่ยวกับการ
หาปัญหาของปรัชญาขงจื้อ” เซิ่นปู้ไห่กระดือรื้อน หลังจาก
ที่ได้พบกันแล้ว เขาก็ต้องการลากเว่ยหยางมาพูดคุยเกี่ยวกับ
การอภิปราย

เมื่อเว่ยหยางเห็นการแสดงออกของเซิ่นปู้ไห่ เขาก็หัวเราะ
ออกมา

เว่ยหยางไม่สามารถกล่าวออกมาได้ว่า เขาเข้าใจความตั้งใจ
ของลอร์ด อย่างไรก็ตาม เขาจับใจความส่วนใหญ่ได้ เขารู้ว่า
เป้าหมายของลอร์ดไม่ใช่เรื่องที่ปรัชญาต่างๆจะต่อสู้กัน เพื่อ
หาผู้ชนะที่แท้จริง และความเป็นจริงก็เป็นเรื่องยากที่จะทำ
เช่นนั้นด้วย

วันนี้แตกต่างจากวันอื่นๆ นักปรัชญาจากที่ต่างๆมารวมตัว
กันที่เมืองซานไห่ มันไม่ใช่เรื่องที่น่ายินดีหรือ?

ในโรงเรียนปรัชญาขงจื๊อ มีทั้งเหลาจื๊อ, เมิ่งจื๊อ และสूंจื๊อ

การอภิปรายระหว่างเว่ยหยางและเมิ่งจื๊อ ไม่ใช่อะไรที่
สามารถเกิดขึ้นซ้ำได้ ประวัติศาสตร์ 5,000 ปีของจีน ได้
พิสูจน์แล้วว่า แนวคิดของปรัชญาทั้ง 2 มีทั้งข้อดีและข้อเสีย

ปรัชญาขงจื๊อคือ จริยธรรม-บ้านแห่งจิตวิญญาณ

ปรัชญากฎหมายคือ กฎหมาย-รากฐานที่สำคัญของสังคม

ทุกอย่างเป็นสิ่งที่ไม่ได้เลย

หลังจากที่ได้เป็นเจ้ากรมกิจการภายใน เว่ยหยางไม่ได้อยู่นิ่งเฉย ในเมืองซานไห่มีผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายจากโลกจริงอยู่หลายคน เว่ยหยางได้เข้าไปพูดคุยกับพวกเขา เกี่ยวกับ การปกครองผ่านกฎหมาย

ปรัชญากฎหมาย และกฎหมายสมัยใหม่แตกต่างกัน แม้ทั้งคู่จะเป็นกฎหมายที่ใช้ในการปกครองเหมือนกัน แต่มันก็ต่างกันราวกลางวันและกลางคืน ปรัชญากฎหมายนั้น อาจถูกกล่าวได้ว่า ใช้เพื่อการลงโทษเป็นหลัก

กฎหมายในปรัชญากฎหมาย คือ การปกครองของราชา มันหมายถึงการรับใช้ราชา

ในเส้นทางของปรัชญาขงจื๊อ ก็คือ เส้นทางของราชา มัน
หมายถึงการช่วยเหลือและรับใช้ราชา รวมถึงครอบครัวของ
เขา

ดังนั้น การอภิปรายครั้งนี้จึงแตกต่างจากที่เคยเกิดขึ้นใน
ประวัติศาสตร์โดยสิ้นเชิง

ความรู้ของเจียงชางนั้นกว้างใหญ่และลึกซึ้ง เขาอยู่อย่าง
สันโดษภายในมหาวิทยาลัยสีหนาน หลังจากที่ได้อ่าน
หนังสือและม้วนกระดาษมากมายนับหมื่นๆฉบับ ความรู้ของ
เขาในตอนนี้อย่างยิ่งกว่าที่เคยมีในประวัติศาสตร์อย่างมาก

ความรู้ของเว่ยหยางก็ดูเหมือนจะไร้ที่สิ้นสุดเช่นกัน

เมื่อได้เห็นความกระตือรือร้นของเฉินปั๊โห้ เขาจึงหัวเราะออกมา และกล่าวว่า “พี่ชายเฉิน เหตุใดถึงได้กระตือรือร้นนัก? สำหรับการต่อสู้ในครั้งนี้ พวกเราควรจะรอให้หานเฟยจื่อ ปรากฏตัวออกมาก่อน”

“นั่นก็จริง” เฉินปั๊โห้พนักหน้า “ถ้าเช่นนั้น เหตุใดพวกเราไม่ไปพบท้ายกงล่ะ?”

“ข้าเองก็มีเจตาเช่นนั้น”

เชิงเตาที่ยืนอยู่ข้างๆ ฟังทั้ง 2 คน พูดคุยกัน ในที่สุดก็หัวเราะออกมา และกล่าวว่า “ไปกันเถอะ พวกเราไปกัน”

“ฮ่าๆ”

ทั้ง 3 มองหน้ากัน แล้วหัวเราะออกมา

ณ ชานเมืองซานไห่, วัดฉิงหยาง

เช่นเดียวกับที่เว่ยหยางต้อนรับแขกของเขา วัดฉิงหยางก็

ต้อนรับแขกพิเศษ 4 คน

เจ้าอาวาสเก๋อหยาน ได้ออกมาต้อนรับทั้ง 4 เป็นการส่วนตัว

และเชิญทั้ง 4 ไปที่ห้องของเขา เขาดูแลศพทั้ง 4 เป็นอย่าง

มาก

ตามที่คาดหวัง ทั้ง 4 เป็นบรรพบุรุษของโรงเรียนปรัชญาเต้า

ทั้ง 4 คนเป็นชายชราผมขาว ซึ่งได้แก่ เหล่าจื่อ, จวงจื่อ และ
หยางจู่ คนสุดท้ายเป็นสหายของจวงจื่อ และเป็นตัวแทน
โรงเรียนปรัชญาตรรกวิทยา ฮู่ยี่

เมื่อกล่าวถึงฮู่ยี่และจวงจื่อ ทุกคนจะจดจำได้ถึงการ
อภิปรายแห่งห่าวเหลียงอันโด่งดัง

ในเวลานั้น ทั้งจวงจื่อและฮู่ยี่ กำลังเดินทางไปทั่วห่า
วเหลียง

จวงจื่อกล่าวว่า “ปลาได้ว่ายน้ำ มันจึงมีความสุข”

ฮุ่ยซีจึงกล่าวว่า “ท่านไม่ใช่ปลา แล้วท่านรู้ได้อย่างไรว่ามันมีความสุข?”

จวงจื๊อตอบว่า “ท่านไม่ใช่ข้า แล้วท่านจะรู้ว่าปลามีความสุขได้อย่างไร?”

ฮุ่ยซีตอบว่า “ข้าไม่ใช่ท่าน ข้าจึงไม่รู้ เช่นเดียวกันนั้น ท่านก็ไม่ใช่ปลา ท่านจึงไม่รู้”

จวงจื๊อกล่าวว่า “สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ ขณะที่ท่านถามข้า ข้ารู้อยู่แล้วว่าท่านจะถามอะไร และข้าก็รู้มานานแล้ว”

การอภิปรายที่เรียบง่ายนี้ ไม่ยากเลยที่จะเห็นว่า ตรรกเหตุ

ผลของฮุ่ยซีดีกว่าจวงจื๊อ หลังจากนั้น โรงเรียนปรัชญาตรรก
วิทยาก็เริ่มขึ้น

แน่นอนว่า จวงจื๊อเพียงแค่ใช้ปลาในน้ำ เพื่ออธิบายถึงความ
สุขของเขาเท่านั้น

คล้ายกับโรงเรียนปรัชญากฎหมาย โรงเรียนปรัชญาเต๋าก็
แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มจวงโบราณ, กลุ่มหวง
โบราณ และกลุ่มหยางจูโบราณ กลุ่มที่มีชื่อเสียงที่สุดก็คือ
กลุ่มจวงโบราณ ที่มีเหลาจื๊อและจวงจื๊อเป็นตัวแทน ส่วน
กลุ่มที่มีชื่อเสียงน้อยที่สุดก็คือ กลุ่มหยางจู

แนวคิดของกลุ่มหยางจูก็คือ หลีกเลียงการทำร้ายผู้อื่น และ
การให้ความสำคัญกับชีวิต ต่อด้านการทำอันตรายต่อทั้งผู้

อื่นและตนเอง

หลังยากยุคเลียดก๊ก กลุ่มนี้ก็จางหายไป เพราะไม่ได้รับการ
ยอมรับมากนัก

พวกเขานั่งลงเงียบๆ ขณะที่เก๋อหยานเข้ามาพูดคุยกับพวก
เขา

“ท่านบรรพบุรุษเต๋า พวกท่านจะเข้าร่วมการอภิปรายของ
ปรัชญาด้วยหรือไม่?”

แม้ว่าเหลาจื๊อจะไม่ใช่ผู้ก่อตั้งปรัชญาเต๋า แต่เขาก็มักจะถูก
เรียกว่าบรรพบุรุษ

เมื่อเหลาจื๊อได้ยินคำถาม เขาก็หัวเราะ แต่ไม่ได้กล่าวอะไร

ออกไป

จวงจื๊อก็ไม่ได้ใส่ใจมากนัก เขาเพียงเพ่งมองถ้วยชาตรงหน้า
เท่านั้น

มีเพียงหยางจูเท่านั้น ที่เงยหน้าขึ้น มองไปที่เก๋อหยางและ
กล่าวว่า “พวกเราเพียงมาเยี่ยมเยือนท่ายกงและอ่านหนังสือ
ในหอเก็บหนังสือเท่านั้น พวกเราไม่ได้ตั้งใจจะเข้าร่วมการ
อภิปรายนี้”

เมื่อเก๋อหยานได้ยินเช่นนั้น เขาก็เข้าใจ

กลุ่มจวงโบราณเป็นไปตามที่คาดไว้ จากลักษณะนิสัยของ
พวกเขา แน่แน่นอนว่าพวกเขาจะไม่เข้าร่วมการอภิปราย เมื่อ

กล่าวถึงเรื่องนี้ ขงจื๊อแห่งปรัชญาขงจื๊อ ก็ถือเป็นลูกศิษย์ของ
เหลาจื๊อครึ่งตัว

วันรุ่งขึ้น สุนจื๊อแห่งปรัชญาขงจื๊อ ได้พากลุ่มศิษย์ของเขา
ถึงเมืองซานไห่

โอหยางโชวจัดให้เจ้ากรมการบริหาร เป็นผู้ต้อนรับพวกเขา
เขาต้องการจะใช้ฟานจงหยาน เป็นสะพานเชื่อมความ
สัมพันธ์

เมืองซานไห่ยอมรับทุกคน ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงปรัชญาใด
ปรัชญาหนึ่ง หรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

นอกเหนือจากปรัชญาขงจื๊อและปรัชญากฏหมายแล้ว

ปรัชญาอื่นๆทั้งหมดก็มาถึงแล้ว เป้าหมายของพวกเขาคือ
กับเหลาจื๋อและจวงจื๋อ

ซึ่งก็คือ การเข้าพบท้ายกลอง และอ่านหนังสือในหอเก็บ
หนังสือ

ในทางทฤษฎี หอเก็บหนังสือได้ปรากฏขึ้นนานแล้ว แล้วเหตุ
ใดพวกเขาถึงเลือกที่จะมาในตอนนี้?

ทุกคนต้องรู้ว่า ตัวแทนโรงเรียนและกลุ่มปรัชญาต่างๆฉลาด
เป็นอย่างมาก

ถ้าพวกเขาไม่ได้มาในช่วงการอภิปรายนี้ แล้วมาในช่วงเวลา
อื่นๆ โอหยาบโงะก็คงจะหาหนทางหว่านล้อมพวกเขาได้

ง่าย ๆ

จากบรรดานักปรัชญาทั้งหมด ไม่ใช่ทุกคนที่ยินดีจะย้ายเข้า
สู่ดินแดนซานไห่

ดังนั้น พวกเขาจึงทำได้เพียงคอยปราชญ์ตัวเองไว้ ถ้าไม่ใช่ว่า
เมืองซานไห่เปิดการอภิปรายพวกเขาก็คงจะไม่กล้ามาที่นี่

ในเวลานี้ โอหยางโซวไม่สามารถจะพบกับทุกคนได้

อาจกล่าวได้ว่า พวกเขาทุกคนเจ้าเล่ห์เป็นอย่างมาก

จากบรรดาผู้ที่มาที่นี่ บ้างก็มาอย่างเปิดเผยเหมือนอย่าง

เซินปู่ให้และเซ่งเตา บ้างก็มาอย่างลับๆเหมือนอย่างเหล่าจื่อ
และจวงจื่อ

และหนึ่งในนั้นก็คือ ม่อจื่อ

ขณะที่ม่อจื่อมาถึงเมืองซานไห่ เขาไม่ได้แจ้งเตือนใคร สถานที่
ที่เขาพักไม่ใช่บ้านจุลี่ยนที่ถูกเตรียมไว้ หรือโรงเตี๊ยมอื่นๆ
ภายในเมือง

แต่กลับเป็นโรงไม้ธรรมดาแห่งหนึ่ง

เจ้าของโรงไม้แห่งนี้ เป็นผู้ศรัทธาในปรัชญาม่อจื่อ

เมื่อเทียบกับปรัชญาอื่นๆ ม่อจื๊อแทรกซึมอยู่ในทุกดินแดน
แล้ว ที่พวกเขาทำเช่นนั้นได้ ก็เพราะสมาชิกส่วนใหญ่ของ
ปรัชญานี้ เป็นชนชั้นล่างของสังคม

สาวกของปรัชญาม่อจื๊อ จะถูกเรียกว่า ม่อเปี่ยน นอกจากนี้
ยังมีผู้ที่ฝึกฝนศิลปะการต่อสู้ อีก ซึ่งคนเหล่านี้จะถูกเรียกว่า
ม่อเสี่ย

ผู้นำของพวกเขา ก็คือ จูจื่อ

จากปรัชญาทั้งหมด มีเพียงม่อจื๊อเท่านั้น ที่แทรกซึมเข้าไปใน
ดินแดนอย่างเต็มที่

เมื่อคิดถึงมัน มันค่อนข้างจะดูน่ากลัว

สำหรับนักปรัชญาที่เปิดเผยตัว รัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการ
แห่งหนานเจียง มักจะส่งคนไปต้อนรับพวกเขา ซึ่งหนึ่งในนั้น
ก็คือสุ่สิง จากโรงเรียนปรัชญาการเกษตร เขาเป็นชายวัย
กลางคนที่มีความยาว สวมเสื้อผ้าง่ายๆเหมือนกับเกษตรกร
ทั่วไป

ปรัชญานี้ มุ่งเน้นไปที่ด้านการเกษตร โอหยางโจวจึงส่งหัว
หน้าฝ่ายการเกษตร ชุนหยานหวง ไปต้อนรับเขาเป็นพิเศษ
เพื่อแนะนำหนังสือการเกษตรในหอเก็บหนังสือ

หนึ่งในผลงานที่มีชื่อเสียงก็คือ เลี้ยงชื่อเสียง-มันมีทักษะจำเป็น
ที่สร้างประโยชน์ให้กับทุกคน

เมื่อได้เห็นผลงานที่มีชื่อเสียงนี้แล้ว สู้สิ่งก็เต็มไปด้วยความปี
ติยินดีเป็นอย่างมาก

นอกจากแนะนำหนังสือแล้ว ชุนหยานหนงยังได้เชิญ
เขาไปดูรอบๆชานเมืองชานไห่ด้วย

ในระหว่างสงครามจุหลู โหหยางโชวได้รับคู่มือเทคโนโลยี
การสร้างเครื่องมือการเกษตรสมัยโบราณ เมื่อกลับมาถึง
แผนที่หลัก เขาก็ส่งมอบมันให้กับฝ่ายการเกษตร

ชุนหยานหนงรู้สึกปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้รับคู่มือที่ทรงคุณ
ค่านี้ ในทันที เขาสั่งให้คนงานสร้างโรงผลิตเครื่องมือการ
เกษตรขึ้นมา เป้าหมายของเขาก็คือ การกระจายเครื่องมือ
การเกษตรเหล่านี้ ไปทั่วทั้งดินแดน

ชุมชนยานหน่งนำสู่สิ่งไปดูรอบๆ และสถานที่หลักที่เขานำไปก็
คือ โรงผลิตเครื่องมือการเกษตร

เมื่อเขามองไปดูรอบๆ สู่สิ่งรู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างมาก เขา
แทบไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่เห็น สำหรับเขา ไม่มีอะไรน่า
สนใจไปกว่าสถานที่แห่งนี้อีกแล้ว

นอกเหนือจากเครื่องมือการเกษตรแล้ว ดินแดนซานไห่ยังมี
วิธีบำรุงพืชพันธุ์ ให้ได้ผลผลิตสูงขึ้นด้วย มันยิ่งทำให้เขา
ประหลาดใจมากขึ้น ทุกคนต้องไม่ลืมว่า มหาวิทยาลัยสี
หนาน มีผู้เชี่ยวชาญด้านการเกษตรสมัยใหม่อยู่เป็นจำนวน
มาก

ในวันนี้ สู่สิงได้ตัดสินใจย้ายมาอยู่ดินแดนซานไห่

เมื่อโอหยางโซวได้รับข่าวนี้ เขาก็ตัดสินใจจัดตั้งวิทยาลัยการเกษตรขึ้นในมหาวิทยาลัยสีหนานทันที มันจะเป็นสถานที่ที่
ปรัชาการเกษตรถูกเผยแพร่ออกไป โอหยางโซวยังได้ตั้งให้
สู่สิงเป็นคณบดีของวิทยาลัยนี้อีกด้วย

ผู้เชี่ยวชาญด้านการเกษตรทั้งหมดในดินแดน จะถูกย้ายไป
อยู่วิทยาลัยนี้เช่นกัน

เพียงไม่กี่วันสั้นๆ วิทยาลัยการเกษตรก็จัดตั้งขึ้นโดยสมบูรณ์

ลูกศิษย์กลุ่มแรกก็คือ เจ้าหน้าที่พื้นฐานจากรัฐบาลและเมือง
ต่างๆที่อยู่ภายใต้ดินแดน

ในวันเริ่มเปิดภาคเรียน ประกาศจากระบบก็ดังขึ้น

“ประกาศระบบ : ตัวแทนโรงเรียนปรัชญาการเกษตร สู้สิ่ง
เข้ามารับผิดชอบวิทย์ฯ ัลการเกษตรในดินแดนซานไห่ และ
เริ่มรับลูกศิษย์ นอกจากนี้ ยังผ่านข้อกำหนด 3 ประการ
โรงเรียนปรัชญาการเกษตรย้ายเข้าสู่ดินแดนซานไห่อย่าง
เป็นทางการ!”

“ประการระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หวู่ยี่
โรงเรียนปรัชญาการเกษตร ได้ย้ายเข้าสู่ดินแดนซานไห่ไปแล้ว,
รางวัลพิเศษ : ฉายา ‘แผ่นดินแห่งปรัชญาการเกษตร’!”

ช่วงเวลาทีประกาศนี้ดังขึ้น ลอร์ดคนอื่นๆทำได้เพียงอิจฉา

เขาเท่านั้น

ทุกคนรู้ว่า เมืองซานไห่กำลังจัดการอภิปรายของนัก
ปรัชญา

แต่ไม่มีใครคิดเลยว่า ดินแดนซานไห่จะรับเอาปรัชญาการ
เกษตรได้ก่อนที่การอภิปรายจะเริ่มขึ้น

เหตุการณ์ไม่คาดฝันมักจะเกิดขึ้นอยู่เสมอจริงๆ

<https://novel-ss2.blogspot.com/>

TWO Chapter 437 หลู่ปู้เว่ย

โอหยางไชวตรวสอบสถานะของฉายา ‘แผ่นดินแห่งการ

เกษตร'

แผ่นดินแห่งการเกษตร : ผลผลิตทางการเกษตรในดินแดน
เพิ่มขึ้น 25%, ความสามารถในการต้านทานภัยพิบัติของพืช
เพิ่มขึ้น 20%, มาตรฐานการวิจัยเครื่องมือทางการเกษตร
เพิ่มขึ้น 15%, ระดับการวิจัยเทคโนโลยีการเกษตรในดินแดน
เพิ่มขึ้น 20%

ตามที่คาดหวังจากโรงเรียนปรัชญาการเกษตร สถานะของ
มันช่วยเพิ่มประสิทธิภาพที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรทั้งหมด
หลังจากได้รับบัพนี้แล้ว อุตสาหกรรมการเกษตรของดินแดน
ซานไห่ คงจะล้ำหน้าดินแดนอื่นๆไปไกล

การเพิ่มเข้ามาของโรงเรียนปรัชญาการเกษตรนี้ มันก็หมายถึง

ความว่า อีกเพียงก้าวเดียวเท่านั้น เขาก็จะทำควสกา
รจัดการอภิปรายของนักของนักปรัชญาอีกครั้งเสร็จสมบูรณ์

ความต้องการของควส : ฟันฟูสภาพแวดล้อมที่รุ่งเรืองใน
เวลานั้นกลับมา, ต้องมีการอภิปรายของนักปรัชญาที่มี
อิทธิพลลึกซึ้ง จากโรงเรียนปรัชญา 10 อันดับแรก ต้องมี
อย่างน้อย 3 แห่ง ที่ย้ายเข้าสู่ดินแดน

การอภิปรายของนักปรัชญา เป็นเพียงแค่ความต้องการแรก,
สำหรับความต้องการที่สอง โรงเรียนปรัชญากฎหมายและ
โรงเรียนปรัชญาการเกษตรได้ย้ายเข้ามาแล้ว เขาต้องรับ
สมัครโรงเรียนปรัชญาอีก 1 แห่งเท่านั้น เขาก็จะทำควสนี้
เสร็จสมบูรณ์

โอหยาางโชนน้ง่ายๆ โรงเรียนปรัชญาที่เหลื่ออยู่ก็คือ
โรงเรียนปรัชญาขงจื๊อ, ปรัชญาเต๋า, ปรัชญาม่อจื๊อ, ปรัชญา
ตรรกวิทยา, ปรัชญาหยินหยาง, ปรัชญาหมิง, ปรัชญาการ
ชุต และปรัชญาบ่านและครอบคร้ว

กล่าวถึงปรัชญาสุดท้ายก่อน

แม้ว่าจะได้รับการพิจารณาว่าเป็นโรงเรียนปรัชญา 10
อันดับแรก แต่พวกเขาก็ไม่ได้ถูกยอมรับว่าเป็นปรัชญาดั้ง
เดิมเหมือนกับอีก 9 ปรัชญา

ในยุคเลียดก๊ก หรือแม้แต่ในสมัยราชวงศ์ฉินและฮั่น โรงเรียน
ปรัชญาบ่านและครอบคร้ว ไม่ได้มีอิทธิพลมากนัก พวกเขา
เพิ่งจะเริ่มมีชื่อเสียงขึ้นมาในสมัยราชวงศ์หมิง

ดังนั้น พวกเขาจะถูกละเว้นชั่วคราว โหหยางโซวไม่จำเป็นต้องพิจารณาถึงพวกเขาในตอนนี้อยู่

แล้วก็คงไม่น่าจะมีตัวแทนของปรัชญาบ้านและครอบครัวมาที่การอภิปรายของนักปรัชญาในครั้งนี้ด้วย

เมื่อกล่าวถึงโรงเรียนปรัชญาขงจื๊อ, ปรัชญาเต๋า และปรัชญาม่อจื๊อ ทั้ง 3 ถือเป็นโรงเรียนปรัชญาขนาดใหญ่ และยากที่จะได้รับการยอมรับจากพวกเขา

ปรัชญาขงจื๊อนั้นมีอิทธิพลอยู่ในทุกๆดินแดน มันจึงเป็นเรื่องยากอย่างมาก ที่จะให้พวกเขาย้ายเข้ามา

ปรัชญาเต๋านำเน้นการปกครองโดยไม่ใช้การกระทำ มันจึงยาก
ที่พวกเขาจะยอมรับสภาพแวดล้อมที่ป่าเถื่อนเช่นนี้

ด้วยเหตุนี้ เหล่าโจ๋ จวงโจ๋ และคนอื่นๆ จึงเลือกจะปกปิดตัว
ตน

ปรัชญาม่อจื๊อคล้ายกับปรัชญาขงจื๊อ แตกต่างกันเพียงอย่าง
เดียวก็คือ ปรัชญาขงจื๊อสามารถทำในสิ่งที่พวกเขาต้องการ
ได้โดยตรง ขณะที่ปรัชญาม่อจื๊อจะเคลื่อนไหวในที่มืดเท่านั้น

หากพวกเขาต้องการจะปรากฏตัวและเลือกดินแดนที่จะย้าย
เข้าไป พวกเขาจะเลือกตัวเลือกที่ดีที่สุด ปัญหาก็คือ ดินแดน
ซานไห่ในปัจจุบัน ดีพอที่จะเป็นที่สนใจของม่อจื๊อแล้วหรือไม่

ต่อไปก็คือโรงเรียนปรัชญาตรรกวิทยา, ปรัชญาหยินหยาง,
และปรัชญากการฑุต โรงเรียนปรัชญาทั้ง 3 นี้ มีจุดมุ่งหมาย
ของตัวเอง ถ้าสามารถใช้พวกเขาได้อย่างเหมาะสม มันก็จะ
เป็นประโยชน์อย่างมาก

ต้องกล่าวถึง ความแตกต่างระหว่างปรัชญาตรรกวิทยาและ
ปรัชญากการฑุตเสียก่อน

ค่อนข้างจะคล้ายคลึงกัน โรงเรียนปรัชญากการฑุตและ
ปรัชญาตรรกวิทยา จะพิจารณาความสามารถด้านการ
อภิปราย ที่แตกต่างก็คือ โรงเรียนปรัชญาตรรกวิทยาจะมุ่ง
เน้นไปที่ ตรรกะและเหตุผล ขณะที่โรงเรียนปรัชญากการฑุต
จะมุ่งเน้นไปที่การเมือง

ดังนั้น เหล่าศิษย์ของโรงเรียนปรัชญาการทูต จึงสามารถ
กลายเป็นทูตได้ ขณะที่เหล่าศิษย์ของโรงเรียนปรัชญา
ตรรกวิทยา ไม่สามารถจะเป็นได้

โรงเรียนปรัชญาหิโนหยาง สนับสนุนเรื่องราวของธาตุทั้ง 5

ธาตุทั้ง 5 นี้ได้แก่ ดิน, ไม้, ทอง, น้ำ และไฟ จากทฤษฎีของ
พวกเขา ทุกอย่างในจักรวาล จะประกอบด้วยธาตุทั้ง 5 นี้
ทุกสิ่งปรากฏขึ้น เกิดจากการประกอบกันของธาตุทั้ง 5

ก่อนสงครามจุหลู โอหยางโซวไม่ใช่คนที่จะเชื่อเรื่องเหล่านี้

อย่างไรก็ตาม ระหว่างสงครามจุหลู โอหยางโซวได้เห็นจิต
วิญญาณมังกรแดงของหลิวปังกับตาตัวเอง ดังนั้น เขาจึงไม่

มีทางเลือกอื่น นอกจากเชื่อในธาตุทั้ง 5

เห็นได้ชัดว่า ไกอากออกแบบสถานะโศควาสนาและแก่นแท้
โดยใช้แนวคิดของธาตุทั้ง 5 นี้

ถ้าโอหยางโขวจำไม่ผิด ในหมู่สิ่งก่อสร้างพื้นฐานของเมือง
ขนาดใหญ่ระดับ 3 มีหอดูดาวสำหรับให้เหล่าศิษย์ของโรง
เรียนปรัชญาหยินหยางได้ใช้ด้วย

บุคคลที่มีชื่อเสียงอย่าง ฉินเทียนเจี้ยน เป็นผู้รับผิดชอบการ
พยากรอากาศและสร้างปฏิทิน

โรงเรียนปรัชญาแห่งสุดท้ายก็คือ โรงเรียนปรัชญาหมิง และ
ตัวแทนของพวกเขาก็คือ หลี่ปู้เว่ย

กล่าวตามความจริง เดิมโรงเรียนปรัชญาหมิง ไม่ควรจะถูก
เรียกว่าโรงเรียนปรัชญา เพราะมันไม่ได้มีแนวคิดหรือ
ประเพณีที่สำคัญใดๆ

จนกระทั่งหานชู่ยี่เหวินจี้ นำหลู่ปู้เว่ยเข้าสู่โรงเรียนปรัชญา
หมิง มันก็ก่อตัวขึ้นจนกลายเป็นโรงเรียนปรัชญาอย่างเป็นทางการ

หลังจากที่ฉินซีหวง ย้ายเข้าไปที่เสี้ยนหยาง แน่นอนว่าหลู่ปู้
เว่ยจะไม่อยู่ที่นั่น ใครจะรู้ว่า ตำนานผู้นี้จะมาปรากฏตัวที่
เมืองซานไห่หรือไม่?

พิจารณาทั้งหมดแล้ว ที่โอหยางโซวมั่นใจว่าจะสามารถรับ

สมัครได้มากที่สุดก็คือ โรงเรียนปรัชญาหยินหยาง ตามด้วย
โรงเรียนปรัชญาม่อจื่อ

สำหรับวิธีที่เขาจะรับสมัครพวกเขา จะต้องรอให้ถึงการ
อภิปรายของนักปรัชญาเสียก่อน

ไม่กี่วัน หลังจากที่นักปรัชญาจำนวนมากมาถึงเมืองซานไห่

ภายในมหาวิทยาลัยสี่หนาน ก็เนืองแน่นไปด้วยผู้คน โดย
เฉพาะอย่างยิ่ง ที่หอเก็บหนังสือ ซึ่งมีผู้คนเต็มอยู่ในนั้น

ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม พวกเขาเลือกที่จะไปเยี่ยมเยือนเจียง
ซางทั้งหมด

โชคดีที่นักปรัชญารู้สถานที่ของพวกเขา บรรดาผู้ที่เข้าไปใกล้
ชัดเจียงซาง จึงมีเพียงเหล่าตัวแทนของโรงเรียนปรัชญา
ต่างๆ เท่านั้น

เหล่าศิษย์ทั่วไปเพียงมองจากที่ไกลๆ ไม่ได้เข้าไปรบกวน
พวกเขา ถ้าไม่อย่างนั้น เจียงซางอาจจะไม่มีความสุขและ
อาจจะถึงขั้นรำคาญได้

เนื่องจากเหล่าศิษย์จากปรัชญาต่างๆ ย้ายไปอยู่ที่บ้านดู
เล่นด้วยกัน มันจึงมักจะเกิดการโต้เถียงกันเป็นประจำ

ขณะที่มีคนกล่าวถึงปรัชญาของตนเอง พวกเขาก็จะทำให้
คนอื่นไม่พอใจ และเริ่มที่จะโต้แย้งกัน ทุกคนต้องเข้าใจว่า

ในยุคเลียดก๊ก โรงเรียนปรัชญาทุกแห่ง มีความเกลียดชังต่อกันและกัน

ในฐานะตัวแทนของโอหยางโซว เสี่ยวเหอได้ย้ายเข้าไป เพื่อทำหน้าที่เป็นคนกลาง ช่วยยุติการโต้แย้งและการต่อสู้ของพวกเขา ถึงอย่างนั้น ปัญหา ก็ยังคงมีอยู่มาก

สุดท้าย เจียงซางก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากออกมาพูดด้วยตัวเอง

เขาได้ประกาศเริ่มข้อกำหนดแรก-การอ่าน อย่างเป็นทางการ นักปรัชญาไม่จำเป็นต้องอภิปรายกับคนอื่น และพวกเขาต้องไปที่หอเก็บหนังสือเป็นเวลา 1 สัปดาห์

ไม่มีใครกล้าต่อต้านเจียงซาง

พายุเล็กๆนี้จึงสงบลง

นอกเหนือจากการโต้แย้งและการต่อสู้กันแล้ว หลายคนที่เข้ามา
มาก็ทำตัวเป็นนักชิม แล้วยังมักจะบ่นเกี่ยวกับอาหารและ
เครื่องดื่ม

ไม่ใช่ทุกคนที่จะเหมือนเหลาจื้อและจวงจื้อ ที่ไม่ได้สนใจ
อะไรในเรื่องนี้

โดยไม่ต้องกล่าว ทุกโรงเรียนปรัชญาต่างก็มีคนหลากหลาย
ประเภท ดังคำกล่าวที่ว่า ‘เมื่อป่ามีขนาดใหญ่ ก็มักจะมีนก
อยู่หลากหลายชนิด’

จากคำกล่าวของเสี่ยวเหอ มีการฉ้อฉลมากมายในหมู่นัก
ปรัชญา

ขณะที่โอหยางโซวได้รับรายงานดังกล่าว เขาไม่ได้โกรธใดๆ
ในฐานะลอร์ด เขาควรจะมีใจกว้าง เขาสั่งให้ภักตาคาร
सानกุ จัดเตรียมอาหารและเครื่องดื่มดีๆ ไปที่บ้านจูเสียน

มันทำให้เหล่านักปรัชญาเพลิดเพลินกับอาหารและสงบลง

มีแม้กระทั่งคนที่ไร้ยางอายบางคน ที่เดินเข้าไปทางอาหารใน
ภักตาคารแล้วไม่จ่ายเงิน พวกเขาเพียงบอกว่าพวกเขามา
จากโรงเรียนปรัชญา... ก่อนที่จะกลับออกไป

การกระทำดังกล่าว สร้างความอับอายให้แก่โรงเรียนปรัชญา
ต่างๆเป็นอย่างมาก

ปกติแล้วคนเหล่านี้ ไม่ได้อยู่ในกลุ่มหรือโรงเรียนปรัชญาใดๆ
ชื่อที่พวกเขาถูกล่าออกมา โอหยาบโหดไม่แม้แต่จะเคยได้ยิน
มาก่อนเลย

กล่าวถึงเรื่องนี้ ในยุคเลียดก๊ก ก็มีโรงเรียนปรัชญานับร้อยๆ
แห่ง สำหรับจำนวนที่แน่นอน แม้แต่คนในยุคนั้นก็ยังไม่รู้
กล่าวตามจริง คนเพียงคนเดียวก็อาจจะถูกพิจารณาว่าเป็น
โรงเรียนปรัชญาได้

พวกเขาไม่สนใจเกี่ยวกับเป้าหมาย หรือคำสอนใดๆของ
โรงเรียนปรัชญา พวกเขาสนใจเพียงแค่ตัวเองเท่านั้น

ใครจะรู้ว่า ไกอาสร้างมันขึ้นมาได้ยังไง

บางคนอยากใช้ประโยชน์จากการอธิบายของนักปรัชญา
ครั้งนี้ เพื่อแสดงถึงการดำรงอยู่ของพวกเขา

อย่างไรก็ตาม โหหยางโซวไม่ได้ดูถูกพวกเขา

ใครจะรู้ว่า บางที ในหมู่พวกเขา อาจจะมี 1 หรือ 2 คน ที่เป็น
ผู้มีความสามารถพิเศษที่แท้จริง ตราบเท่าที่มีซักคนย้ายเข้า
สู่ดินแดนซานไห่ มันก็คุ้มค่ามากแล้ว ใครจะไปสนใจเรื่องค่า
อาหารและเครื่องดื่มเพียงเล็กน้อยกัน?

ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ได้รับอะไรเลย เขาก็ยังได้รับชื่อเสียงที่ดี

นักปรัชญาเหล่านี้ได้รับอาหารและเครื่องดื่มดีๆที่นี่ เมื่อพวกเขา
เขากลับออกไป พวกเขาควรจะกล่าวสิ่งดีๆเกี่ยวกับที่นี่ 2-3
คำ ถูกต้องหรือไม่?

เพียงแค่พวกเขากล่าวคนละ 1 ประโยค มันก็มากพอที่จะทำ
ให้เมืองซานไห่ทงขึ้นสู่สรวงสวรรค์แล้ว

แม้ชื่อเสียงจะดูไม่ชัดเจน แจ่มมันก็มีประโยชน์อย่างมากใน
ช่วงเวลาที่สำคัญ

คำสั่งดูแลเป็นตัวอย่าง ดินแดนอื่นๆได้รับประโยชน์มากมาย
ขณะที่มีเพียงดินแดนซานไห่ทงเท่านั้น ที่ไม่ได้รับอะไรเลย นี่ไม่

ใช่ว่าเกิดมาจากชื่อเสียงหรือ?

จากข้อมูลที่เขาได้รับมา ตีเงินได้รับสมัครผู้มีความสามารถ
พิเศษจากเสียงหยางมากมาย มันทำให้โอหยางโชวอิจนา
เป็นอย่างมาก แม้แต่สมาชิกในพันธมิตรซานไห่คนอื่นๆเอง
ก็ได้รับรางวัลจำนวนมากเช่นกัน

เมื่อคิดถึงคำกล่าวของกงเจิงซีในช่องพันธมิตร โอหยางโชวกี้
อยากจะเอาชนะเป็นอย่างมาก

มันช่างน่าเจ็บใจจริงๆ!

สิ่งเดียวที่ทำให้โอหยางโชวรู้สึกมีความสุขก็คือ นักปรัชญา
ขงจื้อจากเมืองเสียงหยาง ไม่ได้เลือกที่จะเข้าร่วมดินแดน

ใดๆ พวกเขาติดตามเม่งจื่อและคนอื่นๆมาที่เมืองซานไห่
เพื่อเข้าร่วมการอภิปรายของนักปรัชญา

ไม่ว่าเขาจะใช้โอกาสนี้ รับสมัครพวกเขาได้หรือไม่ ทั้งหมด
ขึ้นอยู่กับสถานการณ์

จากบรรดาเหล่าตัวแทนชั้นนำของปรัชญาต่างๆ มีเพียงเหล่า
จื่อและหานเฟยจื่อที่ยังไม่ได้ปรากฏตัว

โอหยางโชวได้พบกับคนที่น่าประหลาดใจ เขาได้สั่งให้ผู้ว่า
ราชการมณฑลเหลียนโจว เว่ยแฮน กลับมาที่เมืองซานไห่
เป็นพิเศษ เพื่อไปพบกับหลู่ปั๋วเว่ย แต่เขาก็ไม่ได้คาดหวังว่า
หลู่ปั๋วเว่ยจะมาทำงานกับเขา

ในความเป็นจริง แม้หลู่ปุ่เว่ยจะเต็มใจ โอบย่างไซวก็ยังคง
กังวล

คนผู้นี้ฉลาดเกินไป โอบย่างไซวจึงไม่กล้าที่จะใช้เขา

ในทางกลับกัน โอบย่างไซวสนใจชูฉินและจางยี่ ที่มาพร้อม
กับเขามากกว่า

มันได้เป็นหามาก่อนหน้านี้แล้ว ที่ดินแดนซานไห่ไม่มีนักการ
ทูต

จากประสบการณ์ในชีวิตที่แล้วของเขา นักการทูตจะมี
ประโยชน์อย่างมากในช่วงท้ายของเกมส์

สงครามของลอร์ดจะถูกแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน

ขั้นแรก ทุกคนจะพัฒนาดินแดนของตัวเอง และไม่รบกวนซึ่งกันและกัน

ขั้นที่สอง ดินแดนต่างๆ จะกลืนกินซึ่งกันและกัน

เขตทุรกัณดาร์ในปัจจุบันอยู่ในขั้นที่สอง และขั้นตอนนี้ก็จะกินเวลายาวนานมากที่สุด

ขั้นสุดท้าย มันจะเป็นช่วงที่ทุกคนพยายามจะอยู่อย่างมั่นคง

หลังจากที่กลืนกินซึ่งกันและกันเสร็จสิ้นแล้ว แต่ละภูมิภาค
จะมีลอร์ดหลายคน ที่ยืนหยัดขึ้นมาได้ และมันเป็นเรื่องยาก
ที่จะเผชิญหน้ากับคนอื่น ๆ สถานการณ์เช่นนั้น จะคล้ายกับ
สงครามในประวัติศาสตร์

ในช่วงเวลานั้น มันจะเป็นเวลาของนักการทูต

ยิ่งไปกว่านั้น ในขั้นต่อไปของเกมส์ ภัยคุกคามที่สำคัญที่สุด
ของลอร์ดก็คือ ชาวพื้นเมือง

ภูมิภาคจีนเป็นตัวอย่าง สภาพแวดล้อมรอบข้างจะเริ่มมีกลุ่ม
คนใหม่ๆเข้ามาในภูมิภาค เช่น มองโกล, หนูเจี้ยน และซีเซีย

พวกเขาจะแข็งแกร่งกว่าลอร์ดอย่างแน่นอน

หากต้องการจะเอาชนะสงครามภายนอก เพื่อให้มั่นใจว่าดินแดนของพวกเขาจะปลอดภัยและสงบสุข การตัดสินใจทุกอย่างจะอยู่ในมือของลอร์ด

<https://novel-ss2.blogspot.com/>

TWO Chapter 438 เกียรติของราชาแห่งสัตว์ร้าย

เกราะเหล็ก

ในด้านของจางยี เขามีส่วนเกี่ยวข้องกับดินแดนซานไห่อยู่บ้าง นายพลแห่งกองพลทหารที่ 1 แห่งกองทัพเสือดาว เว่ยจาง และเขา มาจากยุคสมัยเดียวกันและพวกเขามีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกัน

ด้วยเหตุนี้ โอหยางโชวจึงมั่นใจว่า เขาจะสามารถโน้มน้าว
จางยี่ได้

อย่างไรก็ตาม เว่ยจางอยู่ที่สนามรบของดินแดน และยังไม่
จะสามารถกลับมาได้ โอหยางโชวจึงมอบให้เว่ยแหรน ซึ่ง
เป็นผู้รับผิดชอบการต้อนรับพวกเขา แอบเปิดเผยข้อมูลนี้ให้
แก่จางยี่ เพื่อให้เขาอยู่ที่นี่ต่อ

สำหรับการย้ายเข้ามาและรับตำแหน่ง จะมีการกล่าวถึงใน
อนาคต

.....
.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 8 วันที่ 2, ณ เมืองซานไห่

ขณะที่เมืองซานไห่กำลังเตรียมความพร้อมจัดงานสำคัญ ช่ง
เจียก็กลับมาอย่างลับๆ

เธอใช้เวลาไม่ถึง 5 วัน ก่อนที่จะกลับมา และเธอก็ยังไม่ได้
กลับมาเพียงลำพังอีกด้วย

ช่งเจียพาขุนเทียนฉี, ปานเซี่ย และศิษย์คนอื่นๆอีก 10 คน
กลับมาด้วย พวกเขาใช้เวลาในการฝึกฝนนานกว่า 3 เดือน
เช่นเดียวกับช่งเจีย

ประสบการณ์จริงช่วยหล่อหลอมพวกเขาขึ้นมาใหม่

ผิวของพวกเขาเข้มขึ้น และความเป็นเด็กของพวกเขา ก็จาง
หายไป พวกเขาดูสงบและเคร่งขรึมขึ้น โดยเฉพาะชู่เทียนฉี
ที่เป็นผู้นำกลุ่ม ในฐานะศิษย์พี่ เขาช่วยดูแลให้เหล่าศิษย์
น้องของเขา เติบโตขึ้นได้อย่างรวดเร็ว

จอมยุทธ์หนุ่มผู้นี้ เริ่มมีกลิ่นอายปรมาจารย์ที่แท้จริงบ้าง
แล้ว

โอหยางโซวสังเกตเห็นว่า กระป๋บนเอนของเขาตอนนี้ เปลี่ยน
เป็นกระป๋องฟิงแล้ว

กระป๋องฟิงเป็นกระป๋องที่โอหยางโซวมองให้กับซ่งเจี๋ย หลัง
จากที่เธอได้รับกระป๋องระดับพระเจ้า เธอก็ไม่ได้ใช้กระป๋องฟิง

อีก

สำหรับขุ่ยเทียนฉี การได้รับกระบี่จิงเฟิงมา มันเหมาะสมกับ
เขาแล้ว เพราะอย่างไร เขาก็ฝึกฝนเทคนิคลับเดียวกับซ่งเจีย

ดูเหมือนว่า ซ่งเจียจะให้ความสำคัญกับศิษย์หลักผู้นี้มาก
จริงๆ

แม้ว่าโอหยางโซวจะยังคงบาดเจ็บอยู่ แต่ความรู้สึกรู้สึกของเขาก็
ยังคงคมชัด เขาสามารถรู้สึกถึงกลิ่นคาวเลือดบนร่างของขุ่ย
เทียนฉีได้ เห็นได้ชัดว่า ประสบการณ์ในเพื่อเขาห้าปีนั้น ไม่
ใช่เรื่องธรรมดาๆเลย

ศิษย์ทุกคนมีบาดแผลมากมายจากการต่อสู้

ในหมู่พวกเขา มีอยู่คนหนึ่งที่เขาขาดจากการต่อสู้กับสัตว์ร้าย
พิสดาร มันทำให้เขาต้องพิจารณาตลอดชีวิต

การฝึกฝนศิลปะการต่อสู้ ไม่ได้ดูสวยงามอย่างที่ใครๆคิดกัน
การได้รับบาดเจ็บเกิดขึ้นเป็นประจำ แม้แต่ช่างเจียเองก็ได้รับ
บาดเจ็บหลายแห่ง

การฝึกฝนครั้งนี้ ส่งผลกระทบต่อปานเซียและศิษย์หญิงคน
อื่นๆอย่างมาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งปานเซีย เธอหยิ่งผยองน้อยลง และเพิ่ม
ความกลัวเข้ามาแทนที่

โอหยางโซวหมวดคิ้ว เมื่อได้เห็นสิ่งนั้น

นี่ไม่ใช่สิ่งที่ดีเลย เธอกลายเป็นไข้ลามมากขึ้น หลังจาก
ฝึกฝนปฏิบัติจริงได้อย่างไรกัน?

โอหยางโซวไม่ได้กล่าวอะไรออกมา เพราะช่งเจียก็คงจะรู้อยู่
แล้ว

“ค่านับท่านลอร์ด!”

ในห้องโถง เหล่าศิษย์ทั้งหลายค่านับทักทายโอหยางโซว

โอหยางโซวพยักหน้า และส่งสัญญาณให้กับองครักษ์ที่ยืน

รออยู่ด้านข้าง

ในทันที พวกเขาถือกล่อมไม้ขนาดใหญ่เข้ามาที่กลางห้อง
โถงหลัก

หลังจากวางมันลง องครักษ์ก็เปิดมัน ซึ่งเผยให้เห็นกระบี่ 10
เล่ม และชุดเครื่องแบบบ่มเพาะอีกกว่า 10 ชุด

โรงผลิตอาวุธ สร้างกระบี่เหล่านี้ขึ้นมาพิเศษ พวกเขาทั้งหมด
เป็นผลิตภัณฑ์ชั้นสูง ที่ยากจะสร้างขึ้นมาได้ และมูจิงซึกิก็เป็น
คนตัดเย็บชุดเครื่องแบบบ่มเพาะเหล่านี้ขึ้น พวกมันไม่ได้
เพียงแค่ดูประณีตเท่านั้น แต่ยังมีสถานะที่ดีอีกด้วย

หลังจากที่สวมชุดเครื่องแบบบ่มเพาะแล้ว ความเร็วในการ

บ่มเพาะกำลังภายในจะเพิ่มขึ้น 5%

แม้ว่ามันจะไม่ได้เพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด แต่เมื่อนับผลรวม
เป็นเดือนๆแล้ว มันก็ยังคงถือได้ว่า เพิ่มขึ้นอย่างมาก

มูจิงซีใช้ทรัพยากรหายากในการตัดเต็บชุดเครื่องแบบการ
บ่มเพาะเหล่านี้ ไม่อย่างนั้น โอหยางโซวคงจะขายมันให้กับ
โลกภายนอกไปแล้ว

หลังจากที่โอหยางโซวตำหนิเธอ มูจิงซีก็เริ่มหันมาสนใจ
ทักษะของตัวเองมากขึ้น ชู่ยหยิงหยูรู้สึกเป็นกำลังพลกับน้อง
สาวคนนี้ของเธอ เธอจึงขอให้หอการค้าชู่ย ช่วยหาแบบการ
ตัดเย็บที่เหมาะสมจำนวนมาก มาให้มูจิงซีใช้ศึกษา

เครื่องแบบการบ่มเพาะเหล่านี้ เป็นผลงานที่เธอภาคภูมิใจ
อย่างมาก

ชุดแรกที่ทำสำเร็จ เธอมอบมันให้กับโอหยางโซว เธอมอง
ว่ามันเป็นดั่งสมบัติที่ล้ำค่าอย่างมาก

สำหรับมูจินซี ความสัมพันธ์ของโอหยางโซวนั้น มีทั้งรักและ
เกลียด

ผ่านการตัดเย็บชุดเครื่องแบบบ่มเพาะ ไม่ยากเลยที่จะเห็น
ถึงพรสวรรค์ที่ทำทาสวรรค์ของเธอ ถ้าเธอใส่ใจกับมัน
อนาคตของเธอก็คงจะไร้ขีดจำกัด

ที่เด็กสาวคนนี้ยังติดอยู่ก็เพราะ เธอเดินผิดทาง หลงเข้าไป

ในกับดักของเงินทอง

ถ้าไม่ใช่เพราะการตำหนิของโอหยางโซว ใครจะรู้ว่าเธอจะ
ร้องใช้เวลานานแค่ไหน ในการศึกษาเรียนรู้

แต่อย่างน้อย มันก็ยังไม่สายเกินไปที่เธอจะหันกลับมา

บางที อีกไม่นานหลังจากนี้ มู่ฉิงซีอาจจะเลื่อนเป็นชั้นแกรนด์
มาสเตอร์ก็ได้

ในฐานะพี่ชาย โอหยางโซวมีความกังวลเกี่ยวกับมู่ฉิงซีเป็น
อย่างมาก

หลังจากที่ใช้เวลามากมายอยู่ร่วมกัน เขาพัฒนาความรู้สึกที่มีต่อมูจิงซีและขุ่ยหิงหยูไปมาก เมื่อถึงตอนนี้ มันเป็นเรื่องยากที่เขาจะมองพวกเธอเป็นเพียง NPC

ในสายตาของเขา พวกเธอคือคนที่มีชีวิตจริงๆ

ในอนาคต โอหยางโซวตัดสินใจแล้วว่า จะนำพวกเธอออกไปสู่โลกแห่งความจริง

โอหยางโซวรักพวกเธออย่างแท้จริงแล้ว

ไม่เพียงแค่ว่าเขา ปิงเอ๋อก็อาจจะรู้สึกเช่นเดียวกันนี้ นอกเหนือจากเขาที่เป็นพี่ชายแล้ว เด็กน้อยนี้ยังสนิทกับทั้งสองเป็นอย่างมาก

โดยเฉพาะมุฉิงซี ที่อายุไม่ห่างกันมากนัก พวกเธอมีความ
สัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันมากกว่าพี่น้องจริงๆเสียอีก

เมื่อเห็นว่าเหล่าศิษย์เต็มไปด้วยความกระหาย ขณะที่มอง
ไปที่กระบี่ โอหยางโซวก็ยิ้มออกมา และจะกล่าวว่า “ของ
เหล่านี้ ถูกเตรียมไว้ให้พวกเจ้า หนึ่งชุดต่อหนึ่งคน รับมันไป!”

“ขอบคุณขอรับท่านลอร์ด!”

ขุยเทียนฉีเป็นผู้นำการขอบคุณ ขณะที่ศิษย์คนอื่นๆเข้าไปรับ
ของมา

หลังจากที่พวกเขาได้รับของไปแล้ว โอหยางโซวก็กล่าวต่อว่า

“ทุกคน เมื่อพวกเจ้าฝึกฝนเสร็จสิ้นแล้ว ข้ามีทางเลือกให้พวก
เจ้า 2 ทาง คือ กลับไปที่นิกายเพื่อบ่มเพาะต่อ หรือเข้าร่วม
กับรัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง พวกเจ้าต้อง
เลือกมันด้วยตัวเอง ข้าและผู้่านิกายของพวกเจ้าจะไม่เข้า
ไปยุ่ง”

เกี่ยวกับเรื่องนี้ โอหยางโชวได้พูดคุยกับซ่งเจี๋ยแล้ว การ
กระทำนี้จึงไม่ถือว่าเป็นการล้ำเส้นใดๆ

บางส่วนที่เข้าร่วมกับรัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนาน
เจียง จะถูกเตรียมพร้อมไว้สำหรับจัดตั้งฝ่ายความปลอดภัย
ในอนาคต ฝ่ายความปลอดภัยจะรับผิดชอบการรวบรวม
ข้อมูลข่าวกรองและการจับกุมผู้กระทำผิด

ดังนั้น โอบายงโชวจึงต้องการจอมยุทธ์ที่มีศิลปะการต่อสู้มา
เข้าร่วม

กลุ่มคนข้างหน้าเขานี้ เหมาะสมไม่ใช่หรือ?

แน่นอนว่า ทุกคนมีความทะเยอทะยานเป็นของตัวเอง โอบ
ายงโชวจะไม่บังคับพวกเขา หลังจากที่พวกเขาเข้าร่วมฝ่าย
ความปลอดภัยแล้ว เว้นแต่พวกเขาจะตายเท่านั้น ไม่อย่าง
นั้น พวกเขาจะไม่สามารถออกไปได้

เหล่าศิษย์มองไปที่กันและกัน พวกเขา还不知道จะตัดสินใจ
อย่างไรดี

มีเพียงขุ่ยเทียนฉีที่ก้าวออกมาอย่างไม่ลังเล เขาคุกเข้าข้าง

หนึ่งลงกับพื้น แล้วกล่าวว่า “ท่านลอร์ด เทียนฉี่เลือกจะเข้าร่วมรัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียงขอรับ” ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยอารมณ์

เมื่อมีศิษย์พี่ของพวกเขาเป็นผู้นำ ศิษย์อีก 4 คน ก็ตัดสินใจเข้าร่วมด้วย

ศิษย์ที่เหลือรวมถึงปานเซี่ย ตัดสินใจกลับนิยาย

สุดท้าย โอหยางโซวก็จัดการกับศิษย์ที่พิการ หลังจากที่ได้ฟังความคิดเห็นของเขาแล้ว โอหยางโซวก็สั่งให้จื่อชู่ หาดำแหน่งผู้จัดการที่เหมาะสมให้กับเขา

ศิษย์คนนี้ชื่อว่า ฉู่เย่ผิน เขารู้สึกขอบคุณเป็นอย่างมาก ตอน

ที่เขาพิจารณา เขารู้สึกเศร้าอย่างมาก การสูญเสียเขาไป มันแย่
ยิ่งกว่าตายเสียอีก

ลูเอ่ฝันได้เตรียมใจแล้วว่าจะถูกทิ้ง ใครจะคิดว่า เขาจะได้
รับการปฏิบัติเช่นนี้? ตำแหน่งผู้จัดการภายในคฤหาสน์ของ
ลอร์ด เป็นตำแหน่งที่มีเกียรติอย่างมาก และทุกคนก็
พยายามจะไขว่คว้ามัน

“ขอบคุณขอรับท่านลอร์ด!”

เขาคุกเข่าลงก้นพื้น และร้องให้ออกมา

“ลุกขึ้นเถอะ!”

หลังจากนั้น ปานเซียก็นำศิษย์ที่เหลือกลับนิกาย ชุนเทียน
ฉีและศิษย์อีก 4 คนอยู่ต่อ จากทั้ง 5 คนนี้ มี 1 คน ที่เป็น
ศิษย์หญิง

โอหยางโซวให้พวกเขาเข้าไปฝึกในฐานฝึกอบรมกองกำลัง
พิเศษ แน่แน่นอนว่า พวกเขาจะไม่ได้รับการฝึกอบรมการต่อสู้
แต่พวกเขาจะเรียนรู้และฝึกอบรมทักษะการสอบสวน, การ
ปลอมตัว และการสอบปากคำ

เพียงแค่ผ่านยังไม่พอ พวกเขาจะต้องทำคะแนนได้อย่างยอดเยี่ยม
ถึงจะเข้าร่วมฝ่ายความปลอดภัยได้

จากนั้น โอหยางโซวก็สั่งให้ทหารองครักษ์ พวกเขาไปยังฐาน

ฝึกอบรมกองกำลังพิเศษ ในห้องโถงหลัก จึ่งเหลือเพียงโอ
หยาางโชนวและชน่งเจียเท่านั้น

การกลับมาอย่างรวดเร็วของชน่งเจีย ทำให้โอหยาางโชนว
ประหลาดใจอย่างมาก แน่แน่นอนว่าเขารู้สึกยินดีด้วยเช่นกัน

ชน่งเจียเป็นกังวลเรื่องพิษในร่างของโอหยาางโชนว เธอจึง
รีบกลับมา ใครจะรู้ว่า เธอไปเจออะไรมาบ้าง กว่าจะได้พบ
กับราชาแห่งสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก

ในขณะที่โอหยาางโชนวกำลังขอบคุณเธอ ทหารองครักษ์ก็เดิน
เข้ามารายงานอย่างกระตั้นหัน

“เรียนท่านลอร์ด ท่านหมอเทวดาเปี่ยนเฉวมาถึงแล้วขอรับ!”

ใครจะรู้ว่า เปียนเฉวจะรีบมาเช่นนี้

“เชิญเขาเข้ามา”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

เมื่อเปียนเฉวเข้ามา เขาก็โค้งคำนับโอบอ้อมอย่างไหว

ซึ่งเจียไม่ได้กล่าวอะไร เธอเพียงหยิบกล่อมเล็ก ๆ และเขาแรด
ออกมา แน่นอนว่ามันภายในกล่องก็คือ เม็ดกำลังภายใน
ของราชาแห่งสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก

เมื่อเปียนเฉว่รับมันมา เขาก็ดูมีมรรณเป็นอย่างมาก

สำหรับหมอเทวดาอย่างเขา การได้เห็นทรัพยากรทางการ
แพทย์ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน เป็นเหมือนกับการได้รับพรจาก
สวรรค์

“มันเป็นอย่างไรบ้าง?” ช่งเจียรู้สึกกังวลมากกว่าโอหยาางไซว
เสียอีก

“ยอดเยี่ยมมาก มันเป็นของชั้นสูงทั้งหมด” เปียนเฉว่รู้สึก
อัศจรรย์ทันทีที่เห็นพวกมัน

เมื่อช่งเจียได้ยินเช่นนั้น เธอก็ถอนหายใจออกมา

เปียนเฉวปิดกล่องอย่างระมัดระวัง และเงยหน้าขึ้น “ท่าน
ลอร์ดและนายหญิงอย่าได้กังวล ข้าจะทำเม็ดยาเสร็จสิ้น
ภายใน 3 วัน”

“ขอบคุณ!”

เปียนเฉวลุกขึ้นยืนและรีบกลับออกไปทันที

หลังจากที่เปียนเฉวออกไปแล้ว ซ่งเจียก็หยิบเกล็ดออกมา
จากถุงเก็บของของเธอ และยิ้มออกมา “คนโง่ ลองดูนี่สิ นี่
คือเกล็ดที่พิเศษมากๆ”

โอหยางโซวรับมันมา เขาสังเกตเห็นว่ามันดูเหนียวและแน่น

มาก เขาใช้กำลังในการดึงมัน แต่มันก็ไม่มีปฏิกิริยาใดๆแม้แต่น้อย น่าตกใจอย่างมาก

ทุกคนต้องรู้ว่า โอหยาบโซมมีความแข็งแกร่งทางร่างกายเท่ากับวัวสามตัว แม้ว่าเขาจะไม่ใช้กำลังภายใน เขาก็ยังคงแข็งแกร่งเป็นอย่างมาก

‘เกล็ดนี้มันพิเศษจริงๆ!’

“คราวนี้ ท่านลองใส่กำลังกายแรกกำเนิดของท่านเข้าไปแล้วลองอีกครั้ง”

เห็นได้ชัดว่าความลับของเกล็ดนี้ ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงความเหนียวของมันเท่านั้น

เมื่อโอหยางโซวได้ยินเช่นนั้น เขาก็ส่งกำลังภายในแรก
กำเนิดสีทองเข้าไปในเกล็ด เพียงแค่มองเขาก็รู้ได้ในทันทีว่า
ไม่มีอะไรสามารถจะสร้างความเสียหายให้กับเกล็ดนี้ได้

“นี่คือ?” โอหยางโซวรู้สึกประหลาดใจ

เมื่อเห็นการแสดงออกของโอหยางโซว ซ่งเจียก็พยักหน้าและ
ยิ้มออกมาอย่างปิติยินดี “เกล็ดนี้ไม่เพียงแค่ว่าจะเหนียวมาก
เท่านั้น สิ่งพิเศษที่สุดก็คือ ไม่มีอะไรสร้างความเสียหายให้
กับมันได้ มันเป็นทรัพยากรสำหรับทำชุดเกราะชั้นยอดเลย
ล่ะ”

โอหยางโซวพยักหน้าเห็นด้วย

นอกจากนั้น เกล็ดนี้ยังมีความอัศจรรย์อื่นๆอีก โอหยางโซว
เดาว่า หลังจากที่ใช้กำลังภายในแรกกำเนิดกับมันแล้ว
ความเหนียวของมันจะยิ่งเพิ่มสูงขึ้น

“เจ้าฆ่าสัตว์ร้ายตัวนี้ได้อย่างไรกัน?” เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ โอ
หยางโซวก็มองไปที่ซึ่งเจ็ยอย่างอยากรู้อยากเห็น

ความแข็งแกร่งของราชาแห่งสัตว์ร้ายเกราะเหล็กนั้น ไม่ยาก
ที่จะจินตนาการ เพราะมันมีเกล็ดเช่นนี้อยู่รอบตัว ในก่อน
หน้านี้ ขณะที่โอหยางโซวฆ่าสัตว์ร้ายเกราะเหล็กทั่วไป เขา
ต้องใช้พลังอย่างมากในการทำเช่นนั้น

ไม่ว่าอย่างไร สัตว์ร้ายเกราะเหล็กก็คงไม่แม้แต่จะสามารถ

เทียบกับราชาแห่งสัตว์ร้ายเกราะเหล็กได้

“ความลับ!”

ซ่งเจียอี้ม เธอไม่ได้เปิดเผยวิธีการของเธอ

<https://novel-ss2.blogspot.com/>

TWO Chapter 439 กองพลทหารสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก

โอหยางโซวมองไปที่ซ่งเจียอี้ด้วยความรักและสงสาร

หญิงโง่คนนี้เพียงต้องการจะดูแข็งแกร่งต่อหน้าเขา

“ข้าขอเกล็ดเหล่านี้แล้วกัน ข้าจะมอบมันให้ฉิงเอ๋อ มันคงจะ
มากพอสำหรับการสร้างชุดเกราะภายในได้ซัก 3-4 ชุด”

ชุดเกราะภายในเป็นเพียงเรื่องรอง เรื่องที่สำคัญที่สุดก็คือ
มันเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าจำนวนมาก มันจะทำให้ม่ฉิงซี มี
โอกาสเลื่อนเป็นชั้นแกรนด์มาสเตอร์ ครั้งล่าสุดที่เจอกัน สาว
น้อยคนนี้นับกับเขาว่า พวกเขาไม่มีทรัพยากรหายากมากพอ
ให้เธอทำลายคอขวดได้

โอหยางโซวได้มอบเกล็ดสัตว์ร้ายเกราะเหล็กให้กับเธอไป
แล้ว แต่มันก็ยังคงไม่มากพอสำหรับเธอ

“เช่นนั้นก็เยี่ยมเลย!”

ซึ่งเจี๋ยส่งพวกมันให้กับโอหยางโซว “อ้อใช่ ยังมีนี่ด้วย” ขณะที่เธอกล่าว เธอก็หยิบหนังสือออกมาจากถุงเก็บของของเธอ

“นั่นอะไรหรือ?”

โอหยางโซวรับมันมา และตรวจสอบมัน จากนั้น ปากของเขาก็เบิกกว้าง

คู่มือเทคนิคการทำให้สัตว์ร้ายเกราะเหล็กเสื่อม : หลังจากเปิดใช้งาน จะเรียนรู้เทคนิคที่ทำให้สัตว์ร้ายเกราะเหล็กเสื่อมได้

“ราชาแห่งสัตว์ร้ายเกราะเหล็กดื้อปสิ่งนี้หรือ?”

“ใช่”

“ไม่เลว” โอหยางโซวอี้ม แต่ในใจของเขาไม่ได้ยินดีมากนัก

เขารู้มาว่า บนเกาะฉีอ๋องโจว สัตว์ร้ายเกราะเหล็กนั้นหายากมาก ดังนั้น แม้ว่าจะได้รับคู่มือฉบับนี้มา เขาก็ไม่สามารถเริ่มโครงการทำให้พวกมันเชื่องขนาดใหญ่ได้ เพราะพวกมันมีน้อยเกินไป

“ท่าน อaaa”

ซึ่งเจียมองไปที่โอหยางโซว เธอรู้ว่าโอหยางโซวกำลังคิดอะไร
อยู่ เธอจึงกล่าวอย่างไม่ค่อยพอใจว่า “เยอะเพิงผิดหวังในตัว
คนอื่นซี จะเกิดอะไรขึ้น ถ้าข้าบอกว่า ข้าพบหุบเขาที่มีพวก
มันอาศัยอยู่เป็นพันๆ?”

“อะไรนะ?”

โอหยางโซวไม่ได้สังเกตเลยว่า น้ำเสียงของเขานั้นสั้นไหว
เพียงใด คำกล่าวของเธอทำให้กระบวนการคิดของเขาสั้น
सान

หุบเขาที่มีพวกมันอยู่เป็นพันๆหรือ? หากใช้คู่มือเทคนิคนี้กับ
พวกมันได้ มันจะกลายเป็นรูปแบบใหม่ของทหารม้า

กองพลทหารสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก? แค่นี้ก็ตื่นเต้นแล้ว

ทุกคนต้องเข้าใจว่า สัตว์ร้ายเกราะเหล็กเป็นสัตว์ร้ายพิสดาร
อย่างแท้จริง พวกมันสามารถนำไปเปรียบเทียบกับสัตว์ร้าย
จิตวิญญาณได้เลย พวกมันอาจจะเป็นพาหนะที่ดียิ่งกว่าม้า
ฉิ่งฟู่เสียอีก

เพราะสุดท้ายแล้ว ม้าฉิ่งฟู่ก็เป็นเพียงม้าศึกเท่านั้น

เมื่อคิดถึงสัตว์ร้ายเกราะเหล็กจำนวนมาก หากสามารถนำ
มันมาผสมรวมกับความแข็งแกร่งของพวกเขาได้แล้ว ทหาร
ม้าใหม่นี้ก็จะเป็นดั่งฝันร้ายของศัตรู

ที่ยังคงบกพร่องอยู่ก็คงจะเป็นความทรหด

อย่างไรก็ตาม มันไม่ได้ก่อให้เกิดปัญหามากนัก ไม่ว่าจะอย่างไร กองกำลังทหารสัตวร้ายเกราะเหล็ก จะต้องกลายเป็นกองกำลังทหารม้าเกราะหนักที่แข็งแกร่งที่สุดอย่างแน่นอน
ความน่ากลัวของพวกเขาสามารถตัดสินผลแพ้ชนะของสงครามได้เลยทีเดียว

ทหารม้าเกราะหนักไม่จำเป็นจะต้องถูกใช้ในการสู้รบทางไกล

หน้าที่หลักของพวกเขาก็คือ การสังหารศัตรูที่อยู่ตรงหน้าพวกเขาโดยตรง

แน่นอนว่า ในการควบคุมพาหนะที่แข็งแกร่ง จะต้องเลือกผู้ขี่

ให้ดีขึ้นที่ผุดขึ้นมาในความคิดของโอหยางโซวก็คือ ชาวคน
เถื่อนภูเขา

คงมีเพียงคนที่แข็งแรงอย่างคนเถื่อนภูเขาเท่านั้น ที่จะ
สามารถขี่สัตว์ร้ายพิสดารนี้ได้

อย่างรวดเร็ว ความคิดมากมายผุดขึ้นมาในหัวของเขา ขณะที่
ที่คิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ โอหยางโซวก็มองเข้าไปในดวงตาของซ่ง
เจี๋ย และกล่าวว่า “เจี๋ยเจี๋ย เจ้าเป็นดาวนำโชคของข้าจริงๆ”

ขณะที่กล่าว เขาก็สวมกอดเธอ

“คนโง่” ซ่งเจี๋ยไม่สามารถป้องกันการลอบจูโจมของเขาได้
ใบหน้าของเธอแดงขึ้นด้วยความอาย

“ฮ่าๆๆ” โอหยางโชวรู้สึกเหมือนกับได้ขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นเก้า

ขณะที่ทหารองครักษ์ ที่อยู่ด้านนอกได้ยินเสียงการหยอกล้อ
จากข้างใน พวกเขาทำเป็นไม่สนใจและไม่ได้ยินอะไร ทหาร
องครักษ์เหล่านี้ เป็นองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาเป็น
ทหารที่จงรักภักดีต่อโอหยางโชวมากที่สุด

ในขณะนั้น เมื่อโอหยางโชวคิดถึงเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว เขาก็เริ่ม
ออกคำสั่ง

“ทหาร!”

“ท่านลอร์ด!”

“เชิญท่านผู้หญิงฮุ่ย, เกอหงเหว่ และเสี่ยวโหว่หิงมาที่ห้อง
โถงหลัก!”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

เมื่อเธอเห็นว่าโหหยางไชวมีประชุมต่อ ช่งเจี๋ยก็เตรียมจะ
กลับออกไป

ช่งเจี๋ยรู้จักสถานที่ของตนเอง แม้ว่าเธอจะเป็นดั่งนายหญิง
ของคฤหาสน์ แต่เธอก็ไม่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับงานของเขา
เธอรู้ดีว่า ในขณะที่อำนาจของโหหยางไชวเพิ่มสูงขึ้น มันมี
บางเรื่องที่ไม่สามารถจะแตะต้องได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กับตระกูลของเธอ ที่ไม่รู้จักสถานที่ของ
ตัวเอง

การแทรกแซงทางการเมืองจะสร้างปัญหาให้กับลอร์ด

ญาติของเธอเริ่มสร้างปัญหามากยิ่งขึ้น

ซึ่งเจียเป็นคนฉลาด เธอเติบโตขึ้นมาในสภาพแวดล้อมเช่นนี้
เธอจึงรู้ว่า เธอควรจะทำเช่นไร

โอหยางโช้วรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งสำหรับเรื่องนี้

“เดี๋ยวก่อน”

โอหยางโซวเรียกเธอและหัวเราะ ก่อนจะกล่าวว่า “เชิญท่าน
พ่อและท่านแม่ของเจ้ามาที่นี่ในวันพรุ่งนี้ด้วยนะ”

หลังจากที่ซ่งเจียกลับมาแล้ว เรื่องการจัดการกับตระกูลซ่งก็
ถูกยกขึ้น

โอหยางโซวรู้ว่า สงครามเจ้าฉิงเป็นเหมือนกับหลังนิ้วมือของ
เขา

เมื่อเทียบกับวงศ์ตระกูลแล้ว เขาส่งทหารไปทำสงคราม
เจ้าฉิงเพียง 3 กองพลเท่านั้น ซึ่งได้แก่ กองพลทหารที่ 2
และ 4 แห่งกองทัพมังกร และกองพลทหารที่ 1 แห่งกองทัพ

เลือดดาว

ในส่วนของการกองทัพเลือดดาวที่เพิ่งจะถูกจัดตั้งขึ้นใหม่ พวกเขา
ยังคงขาดพลังต่อสู้อยู่ เมื่อต้องเทียบกับกองกำลังอื่นๆ

ในทางทฤษฎี พวกเขาควรจะส่งกองกำลังอื่นๆเข้าร่วม
สงครามครั้งนี้เพิ่มอีก

อย่างไรก็ตาม เมื่อต้นฤดูร้อนพิจารณาทุกอย่างแล้ว เขาก็สาย
หัวและกล่าวปฏิเสธ

กองพลทหารที่ 1 แห่งกองทัพมังกร และกองพลทหารที่ 3
แห่งกองทัพพยัคฆ์ ได้รวมตัวกันที่พื้นที่ของรัฐบาลดาบหัก
แล้ว พวกเขาพร้อมแล้วที่จะข้ามเทือกเขาซีหวนต้าซาน เพื่อ

ลอบโจมตีหัวใจ

กองพลทหารที่ 3 แห่งกองทัพมังกร ยังคงประจำการอยู่ที่
ฐานที่มั่นมู่หลาน

พร้อมกับที่ประเทศไท่ผิงถูกก่อตั้งขึ้น พวกเขาได้จัดตั้ง
มณฑลเจิ่นอันและมณฑลกู่หลินขึ้น และกองทัพของประ
เทศไท่ผิงก็ได้เพิ่มกำลังพลขึ้นเป็นเกือบ 200,000 นายแล้ว

กองกำลังทางใต้ ที่ตั้งอยู่ทางเหนือของฐานที่มั่นมู่หลาน มี
กำลังพลเพิ่มเป็น 40,000 นาย การมีเพียงกองพลทหารที่ 3
คอยป้องกัน มันน่ากังวลจริงๆ

ต้องขอบคุณที่ฐานที่มั่นมู่หลานแข็งแกร่งเป็นอย่างมาก พวก

เขาสามารถใช้เพียงกองกลเดียว ต่ำนทานฝ่ายตรงข้ามที่มี
กำลังพลถึง 40,000 นายได้ โดยแทบจะไร้ปัญหา

คำถามที่สำคัญก็คือ พวกเขาจะส่งกำลังพลมาเพิ่มอีกหรือ
ไม่?

ถ้าเป็นเช่นนั้น สถานการณ์ที่มันยุ่งเหยิงก็อาจจะไม่สามารถรักษา
ความแข็งแกร่งไว้ได้

ด้วยความทะเยอทะยานของประเทศไท่ผิง มันมีโอกาสมาก
ที่จะเกิดเหตุการณ์นั้นขึ้น

หลังจากที่ฐานที่มั่นยุ่งเหยิงถูกละทิ้งได้แล้ว กองกำลังของ
พวกเขาก็จะสามารถเข้าโจมตีมณฑลเหอเทียนโจวได้โดยตรง

อย่างไรก็ตาม หงสืวฉวนไม่รู้ว่ามีกำลังพลมากเพียงใดอยู่ใน
มณฑลเหลียนโจว ไม่อย่างนั้น เขาคงจะเริ่มโจมตีแล้ว

เนื่องจากดินแดนซานไห่มีฝ่ายข่าวกรองและองครักษ์อสรพิษ
ทมิฬ ในด้านข่าวกรอง ประเทศไท่ผิงจึงล่าหลังดินแดนซาน
ไห่มาก พวกเขาไม่แม้แต่จะอยู่ในระดับเดียวกัน

ทุกการเคลื่อนไหวของพวกเขา อยู่ในสายตาของดินแดนซานไห่
ให้เสมอ

ในทางตรงกันข้าม พวกเขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับดินแดนซานไห่
เลย ไม่มีใครสามารถผ่านฐานที่มั่นมู่หลานเข้ามาได้ แม้แต่
แมลงวันตัวเล็กๆก็ไม่สามารถจะผ่านเข้ามาได้

ด้วยเหตุนี้ โอบายางโชวจึงมั่นใจว่าจะกำราบประเทศไทผิงลง
ได้

สำหรับอีก 3 กองพลของกองทัพพยัคฆ์ พวกเขาเพิ่งจะสิ้น
สุดสงครามฉีฮองโจว ดังนั้น พวกเขาจึงต้องการการพักผ่อน

นอกจากนี้ ยังมีเหตุผลอื่นๆอีก ชนเผ่าพื้นเมืองบางส่วนยังคง
ไม่ยอมจำนน แรงเสียดทานและการลอบโจมตีจึงเกิดขึ้น
อย่างต่อเนื่อง และมันส่งผลกระทบต่อการพัฒนาฉี
ฮองโจว

ชนเผ่าเหล่านี้เจ้าเล่ห์อย่างมาก พวกเขาไม่ได้โจมตีเมือง ซึ่ง
มีการป้องกันที่แข็งแกร่ง แต่พวกเขาเลือกที่จะโจมตีหมู่บ้าน

เล็กๆที่อ่อนแอ

ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ โอบายางโซวจึงยังไม่สามารถ
เคลื่อนย้ายกองทัพพยศัมได้

เขาส่งจดหมายให้กับผู้บัญชาการ ชุนปิ่น และผู้ว่าราชการ
มณฑล เทียนเหวินจิง โดยเขาบอกให้พวกเขาร่วมมือกัน ข้า
ราชการจะใช้วิธีการที่นุ่มนวล ในขณะที่กองทัพจะใช้วิธีการที่
รุนแรง เพื่อจัดการกับปัญหาและสถานการณ์นี้

แม้ว่าโอบายางโซวจะไม่ได้ตำหนิใครในจดหมาย แต่ทั้ง 2 ก็
สามารถรู้สึกถึงความโกรธของเขาได้

ในทันที ท้าทั้งมณฑลฉีอ่องโจว ก็ได้รับประสบการณ์การนอง

เลือดอีกครั้ง

ก่อนที่พวกเขาจะไปหาโจว โอหยางโซวคาดไว้แล้วว่า ชน
เผ่าพื้นเมืองนั้นยากที่จะจัดการ อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้คาด
หวังว่า พวกเขาจะเผชิญหน้ากับปัญหามากมาย แม้ว่าจะมี
กองทัพทหารอยู่เต็มกำลังพล

ความดีร้ายของชนเผ่าพื้นเมือง เกิดกว่าที่เขาคาดการณ์ไว้
มาก

โอหยางโซวทำได้เพียงส่งจดหมายไป และหวังว่า พวกเขาจะ
จัดการกับปัญหาได้ ถ้าไม่อย่างนั้น เขาก็คงจะไม่คิดจะสู้รบ
อีกต่อไป และฆ่าศัตรูทั้งหมด

ในระหว่างสงครามฉี้อ่องโจว เขาไม่ได้สั่งให้กวาดล้างเผ่า
ใดๆ เว้นแต่สถานการณ์จะเกินรับมือจริงๆ

นอกเหนือจากกองทัพทหารทั้ง 2 แล้ว กองพลทหารองครักษ์
และองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ ยังคงไม่ได้เคลื่อนไหวใดๆ

ในระหว่างสงครามจูลู่ กองกำลังทั้ง 2 นี้ สูญเสียอย่างมาก
และความสูญเสียของพวกเขา ก็ไม่สามารถจะเติมเต็มได้
ภายในเวลาเพียง 1-2 วัน

องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ยังพอแก้ปัญหาได้ เพราะพวกเขา
สามารถเลือกทหารจากกองพลทหารองครักษ์เข้ามาได้โดย
ตรง

กองพลทหารองครักษ์มีปัญหามากที่สุด พวกเขาขาดแคลน
ทหารอยู่มาก และบางส่วนก็ยังถูกส่งออกไป มันยิ่งทำให้เป็น
ปัญหามากขึ้น

นายพลแห่งกองพลทหารองครักษ์ หลินอี้ มักจะบ่นเรื่องนี้
ทุกๆ 2-3 วัน

แต่น่าเสียดาย ช่วงนี้ยังคงเป็นช่วงเวลาสงคราม พวกเขาไม่
สามารถลดความแข็งแกร่งของกองกำลังแนวหน้าได้ กรม
กิจการทหาร ทำได้เพียงเลือกบางส่วนจากกองพลทหารที่ 1
และกองพลทหารที่ 3 แห่งกองทัพมังกร และกองพลทหารที่
3 แห่งกองทัพพยัคฆ์

พวกเขาทำได้เพียงเลือกออกมา และส่งทหารสำรองเข้าไป

แทนที่ในกองพลทหารทั้ง 3 นี้

ซีหวนชู่และนายคนอื่นๆ ต่างก็บ่นเกี่ยวกับเรื่องนี้ แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้อยู่แนวหน้า แต่ก็คงจะอีกไม่นานหลังจากนี้

ในเวลานี้ การที่จู่ๆ ก็เลือกทหารชั้นสูงนับร้อยๆ พันๆ นายออกไป แม้ว่ามันจะไม่ส่งผลกระทบที่สำคัญมากนัก แต่มันก็ทำให้พวกเขาปวดหัวอย่างมาก

แน่นอนว่าโอหยางโซวไม่ปล่อยให้เรื่องนี้ค้างคา

เพื่อบรรเทาการร้องเรียนของพวกเขา โอหยางโซวได้สัญญาว่า จะเติมเต็มสมาชิกในกองกำลังของพวกเขาให้เร็วที่สุดในขณะเดียวกัน เขายังสัญญาอีกว่า จะให้ทรัพยากรและ

เสียบียงอาหารมากขึ้น

มันจึงทำให้เรื่องนี้สงบลงได้

เมื่อดินแดนยิ่งขยายออกไป ปัญหาเช่นนี้ก็จะยิ่งมากขึ้น

ในฐานะลอร์ด เขาไม่สามารถปกป้องเพียงกองพลทหาร
องครักษ์ หรือองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ได้ ไม่อย่างนั้น กอง
กำลังอื่นๆจะเริ่มมีปัญหาและไม่สงบ

สมาชิกใหม่ที่ถูส่งมาจากกองพลทหารทั้ง 3 ยังคงไม่
สามารถถูกใช้งานโดยตรงได้ พวกเขาจะถูกส่งไปฝึกอบรมที่
ฐานฝึกอบรมกองกำลังพิเศษเป็นเวลา 2 สัปดาห์

กองกำลังที่เป็นไฟลับอย่างกองพลทหารองครักษ์ และ
องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์นั้น แข็งแกร่งมาก อย่างไรก็ตาม
ในขณะที่พวกเขาสูญเสีย มันก็เป็นเรื่องยากอย่างมากในการ
ฟื้นฟูความแข็งแกร่ง

ดังนั้น เมื่อพิจารณาทุกอย่างแล้ว เขาจึงไม่สามารถเพิ่ม
กำลังพลในสงครามเจ้าหญิงได้

ไปดีและหานสินต้องจัดการกับมันได้ได้ ด้วยกำลังพลเพียง 3
กองพลเท่านั้น

นอกจากนั้น พวกเขายังได้รับความช่วยเหลือจากเมืองเทียน
ซวง

แม้ว่าจะมีความได้เปรียบในด้านโลจิสติกส์ เมื่อเทียบกับสงครามเลยใจ แต่มันก็ยุ่งยากมากขึ้นในด้านอื่นๆ

ในสงครามเลยใจ พวกเขาได้ลอบโจมตีศัตรู โดยที่ไม่ถูกตรวจพบ เมื่อเลยใจถูกยึดครองแล้ว ไม่เพียงแค่ลอร์ดในเจ้าฉิ่งเท่านั้น แต่ทั่วทั้งหลิงหนาน ต่างก็ตะโกนออกมาว่า ผูงหมาป่าได้มาถึงที่นี่แล้ว

มันจึงเป็นไปได้เลย ที่พวกเขาจะลอบโจมตีอีกครั้ง

พวกเขาสามารถทำได้เพียง โจมตีเข้าไปตรงๆเท่านั้น

<https://novel-ss2.blogspot.com/>

TWO Chapter 440 ทางออกสำหรับตระกูลซ่ง

หลังจากที่ซ่งเจียออกไปได้ไม่นาน ตู๋หฺงฮุยและคนอื่นๆ ก็เข้ามาในห้องโถงหลัก

“ท่านลอร์ด!”

“เชิญนั่งลงก่อน!”

โอหยางโซวอธิบายง่ายๆ เกี่ยวกับสถานการณ์ของหุบเขา
สัตว์ร้ายเกราะเหล็ก

ทั้ง 3 เป็นคนฉลาด พวกเขาเข้าใจทันทีว่า โอหยางโซวเรียก

พวกเขามาประชุมเพราะเหตุใด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เจ้ากรรม
ปศุสัตว์ เสียโหวดยิ่ง ความตื่นเต้นเต็มอยู่ในดวงตาของเขา

เสียโหวดยิ่งไม่ได้คาดคิดเลยว่า เขาจะได้พบกับข่าวใหญ่เช่น
นี้ หลังจากที่เขาเพิ่งจะได้รับการแต่งตั้งได้ไม่นาน

โอหยางโซมอบคู่มือเทคนิคทำให้สัตว์ร้ายเกราะเหล็กเชื่อง
ให้แก่เสียโหวดยิ่ง พร้อมกล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า “หุบเขาสัตว์
ร้ายเกราะเหล็ก จะอยู่ภายใต้กรรมปศุสัตว์ ท่านจะต้องดูแล
มันให้ดีที่สุด”

“ท่านลอร์ดอย่าได้กังวลเลย!”

สำหรับเสียโหวดยิ่ง นี่เป็นโอกาสสำคัญ ที่เขาจะเอาชนะใจ

และได้รับความไว้วางใจจากลอร์ด ถึงแม้โอหยางโซวจะไม่ได้
แน่นยำ แต่เขาก็จะยังคงดูแลมันอย่างดีที่สุด

สัตว์ร้ายเกราะเหล็กนั้นไม่ง่ายเลย ทุกคนรู้เรื่องนี้ดี

แม้ว่าสัตว์ร้ายเกราะเหล็กจะพัฒนามาจากแรด แต่พวกมัน
ไม่ได้สงบและอ่อนโยน การเข้ามาพวกมันและทำให้พวกมัน
ยอมรับมนุษย์นั้น เป็นเรื่องที่ยากอย่างมาก

นอกจากนี้ ยังมีนิสัยและความชอบของพวกมันอีก

พวกมันกินอะไร? พวกมันไม่กินอะไร? จะทำอะไรเมื่อพวก
มันป่วย? ขณะที่พวกมันจะคลอดลูก พวกเขาคควรจะทำอย่าง
ไร? คำตอบสำหรับคำถามทั้งหมดเหล่านี้ ถูกบันทึกไว้ในคู

มี การเรียนรู้เกี่ยวกับมันเป็นสิ่งหนึ่ง และการจัดการกับมัน
ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่ง

เพียงแค่เรื่องอาหาร ก็เป็นปัญหาอย่างมากแล้ว

สัตว์ร้ายเกราะเหล็กเป็นสัตว์กินพืช ในขณะที่พวกมันอยู่ใน
เขตทุรกันดาร เป็นธรรมดาที่พวกมันจะกินทุกอย่าง หาก
มนุษย์ต้องการจะให้อาหารพวกมัน พวกเขาจะต้องเลือกใช้
พืชและสมุนไพรที่ดีที่สุดสำหรับพวกมัน เนื่องจากมันมีหลากหลาย
ชนิด จึงเป็นเรื่องยากอย่างมากที่จะจัดการ

ฟาร์มเพาะพันธุ์ เป็นเพียงเรื่องหนึ่งเท่านั้น ยังมีอีกหลายเรื่อง
ที่ต้องจัดการ สัตว์ร้ายตัวไหนจะถูกเลือกเข้ากองทัพ? เสบียง
อาหารของพวกมันจะจัดการอย่างไร? มีปัญหาอีกมากที่จะ

ทำให้พวกเขาปวดหัว

การทำให้สัตว์ร้ายเกราะเหล็กเชื่อ ไม่ใช่เรื่องง่ายๆเหมือนการทำให้ม้าเชื่อ แม้กระนั้น เสี่ยโหวหยิงก็ยังคงมั่นใจเป็นอย่างมาก เพราะเขามีประสบการณ์มากมายในการเพาะพันธุ์ม้า

สำหรับเขาแล้ว ทั้ง 2 ก็ยังคงคล้ายๆกัน

นอกเหนือจากการทำให้สัตว์ร้ายเกราะเหล็กเชื่อแล้ว กรมโลหิสติกส์ทางทหารยังมีหน้าที่ การสร้างชุดเกราะสำหรับพวกมันด้วย

สัตว์ร้ายเกราะเหล็กหายากยิ่งกว่าม้าฉิงฟู่ จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะได้รับการคุ้มครองเป็นอย่างดี การตายแต่ละครั้ง

ของพวกเขา นั่นคือ การสูญเสียครั้งใหญ่ ดายและกระบี่ไม่มี
ตาในสนามรบ มันเป็นเรื่องยากที่พาหนะจะอยู่รอดได้ใน
สนามรบ

นอกเหนือจากการป้องกันห้อง, ซ้อมต่อ, หัว และจุดสำคัญ
อื่นๆแล้ว เขาของมันก็จะได้รับการป้องกันเช่นกัน ถ้ามันถูก
ใช้อย่างเหมาะสม มันจะเป็นสุดยอดอาวุธสังหารเลยก็ว่าได้

ในด้านนี้ โอหยางโซวเคยได้รับประสบการณ์มาแล้ว

ในสนามรบ หากใครปะทะเข้ากับเขาของมัน แม้ว่าพวกเขา
จะไม่ตายในทันที พวกเขาก็ยังคงได้รับบาดเจ็บสาหัส

สุดท้ายก็คือ การเลือกสมาชิก ซึ่งเป็นส่วนที่ยากที่สุด

เนื่องจากสัตว์ร้ายเกราะเหล็กมีจำกัด พวกเขาจึงจะสร้างเป็น
กองกำลังชั่วคราว ที่มีกำลังพล 3,000 นาย

นอกเหนือจากเรื่องอื่นๆแล้ว จำนวนของนักรบคนเถื่อนภูเขา
เองก็มีจำกัด

จากชาวเผ่าคนเถื่อนภูเขาที่อาศัยอยู่ในดินแดนซานไห่ เหล่า
นักรบชั้นสูงเกือบทั้งหมด ได้เข้าร่วมกองทัพแล้ว

แน่นอนว่าโอหยางโชวจะไม่ดึงพวกเขาออกมา ดังนั้น พวก
เขาจึงทำได้เพียงหาสมาชิกใหม่เท่านั้น แต่ด้วยการก่อตัวขึ้น
ของเมืองซีไห่หว มันทําให้ชนเผ่าคนเถื่อนภูเขาที่อาศัยอยู่ใน
เทือกเขาซีหวนต้าซาน ถูกกวาดออกไปทั้งหมด

วิธีเดียวที่พวกเขาจะได้คนเหล่านั้นมาก็คือ การเข้ายึดเมืองซี
โฮยว

โชคดีที่การสร้างฟาร์มสำหรับสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก, การเพาะ
พันธุ์สัตว์ร้ายเกราะเหล็ก รวมถึงการวิจัยและการสร้างชุด
เกราะสำหรับพวกมัน จำเป็นจะต้องใช้เวลาระยะหนึ่ง

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเพาะพันธุ์สัตว์ร้ายเกราะเหล็ก มันคง
จะไม่ใช้เวลาเพียงระยะสั้นๆ

การจัดตั้งกองกำลังสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก จะยังไม่ให้ผลใน
ระยะสั้น พวกเขาไม่สามารถใช้สัตว์ร้ายเกราะเหล็กทั้งหมด
ในหุบเขาได้ พวกเขาจะต้องรอจนกว่า จำนวนของพวกเขา

จะเพิ่มขึ้นไปถึงระดับหนึ่งเสียก่อน

เรื่องนี้จำเป็นต้องมีการวางแผนและการปรึกษาหารือกันอีก
มาก

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 8 วันที่ 3

ซึ่งเจียได้โทรศัพท์ไปยังเมืองเทียนชวง และบายวันนั้น เธอ
ก็ได้พาพ่อแม่ของเธอมายังเมืองซานไห่

โอหยางโซวกำลังรอพวกเขาอยู่ที่ด้านหน้าประตูเทเลพอร์ต
มีเพียงจ๊อชู่เท่านั้นที่ติดตามเขามา โอหยางโซวมาต้อนรับ
พวกเขาด้วยตัวเอง แต่เขาไม่ได้สั่งให้จัดงานขนาดใหญ่

พ่อของซ่งเจี๋ย คงจะเข้าใจความหมายที่ลึกซึ้งสำหรับเรื่อง
หลังของเรื่องนี้ได้

พ่อของซ่งเจี๋ยอายุ 55 ปี เขาดูแข็งแรงและเต็มไปด้วยพลัง
บางครั้ง จะมีประกายไฟปรากฏอยู่ในดวงตาของเขา มัน
แสดงให้เห็นว่า เขาเป็นคนฉลาดและมีหัวด้านธุรกิจ

แม่ของซ่งเจี๋ย เป็นผู้หญิงที่ดูสุภาพและสงบเสงี่ยม การแต่ง
กายของเธอดูเรียบง่าย แต่ก็มีรสนิยม และเสื้อผ้าของเธอก็ดู
สวยงามมาก

ซึ่งเจี๋ยสี่บทอดยีนส่วนใหญ่มาจากแม่ของเธอ

“ท่านลุง! ท่านป้า!”

โอหยางโซวเดินไปทักทายพวกเขา

“เจ้าคือโซวน้อยหรือ? การได้ยีนเพียงชื่อ ไม่เหมือนกับการได้พบกับตัวจริงเลยจริงๆ อaaa”

พ่อของซึ่งเจี๋ยเดินเข้ามา และจับมือของโอหยางโซว ทักสนคติของเขาอบอุ่นมาก

“ท่านลุงกล่าวเกินไปแล้ว!”

แม่ของช่งเจี๋ยยืนอยู่ข้างๆช่งเจี๋ย ขณะนี้ เธอกำลังประหม่นโอ
หยาางโหวอยู่

เมื่อเข้านี้ โอหยาางโหวได้เลือกชุดนักวิชาการเป็นพิเศษ เมื่อ
รวมกับใบหน้าที่หล่อเหลา มันทำให้เขาดูสง่างามและโต
สมวัย

ดังคำกล่าวที่ว่า ‘เมื่อพ่อตาและแม่ยายมองไปที่ลูกเขยของ
พวกเขา พวกเขาจะชอบเขามากขึ้น และมากขึ้นเรื่อยๆ’

ความประทับใจแรกของแม่ช่งเจี๋ยไม่ได้แย่นัก

“เจี๊ยะเจี๊ยะ รสนิยมของเจ้าไม่เลวเลย”

ต่อหน้าแม่ของเธอ ช่งเจี๊ยะเป็นดังเด็กสาวตัวน้อย เธอไม่ได้ทำ
ตัวสุภาพมากเกินไป

“แน่อนน ไม่อย่างนั้น ข้าจะเป็นลูกสาวของท่านหรือ”

บุคลิกของทั้ง 2 ดูคล้ายกันเป็นอย่างมาก ดูเหมือนว่า ตอนที่
แม่ของเธอยังเด็ก เธอก็คงจะเป็นคนที่ร่าเริงเหมือนกับช่งเจี๊ยะ

“เชิญ!” โอหยางโซวนำทางพวกเขา

ขณะที่เมืองซานไห่ขยายออกไป มันถูกสร้างขึ้นมาสำหรับ
การเป็นเมืองหลวงขนาดใหญ่

กลางจัตุรัสด้านหน้าคฤหาสน์รัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการแห่ง
หนานเจียง เป็นสระน้ำที่สวยงาม ที่กลางสระน้ำ มีรูปปั้น
มังกรที่เป็นสัญลักษณ์ของดินแดนซานไห่ตั้งอยู่ และในปาก
ของมังกร ก็มีน้ำพุ่งออกมาอีกด้วย

ภายใต้แสงอาทิตย์ มันมีการปรากฏกฎังกินน้ำขึ้นมา ดูสวย
งามเป็นอย่างยิ่ง

โอหยางโซวพาซ่งเจี๋ยและพ่อแม่ของเธอ ไปที่พื้นที่ชั้นใน หลัง
จากที่พักผ่อนเล็กน้อย พวกเขาก็เดินไปที่สวนในพื้นที่ชั้นใจ

สวนในพื้นที่ชั้นใจนี้ ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี มันดูงดงามมากขึ้นทุกๆครั้งที่มอง มันให้ความรู้สึกว่าเป็นสวนของจักรพรรดิ ภายในสวน ดอกไม้บานสะพรั่ง ในขณะที่เหล่านกร้องเพลงและปลาแหวกว่ายอยู่ในน้ำ

บนสนามหญ้า มีกวางตัวน้อยๆกำลังวิ่งเล่นไปรอบๆ

บางครั้ง จะเห็นกระทิงกระท้าย, แกะภูเขา, นกยูง และสัตว์อื่นๆ โดยไม่จำเป็นต้องกล่าวก็คงจะรู้กันว่า สัตว์เหล่านี้ถูกเลี้ยงไว้โดยปิงเอ๋อ

สวนพื้นที่ชั้นในทั้งหมดก็คือ สนามเด็กเล่นของเธอ

โอหยางโซวได้สร้างสนามเด็กเล่นสมัยใหม่ขึ้นที่มุมหนึ่งของ

สวน ภายในมีทั้งชิงช้า, สไลเดอร์ และอะไรที่คล้ายๆกันนั้น
แล้วยังมีประสาทขนาดเล็กอีกด้วย

ความรักของโอหยางโซวที่มีต่อเธอนั้น ไม่ใช่อะไรที่ใครจะ
เทียบได้

และมีเพียงคนใกล้ชิดเท่านั้น ถึงจะได้รับเชิญไปที่สวนใน
พื้นที่ชั้นใน

บนศาลา จีอูได้จัดให้คนรับใช้เตรียมชายามบ่ายไว้พร้อม
แล้ว

ทั้ง 4 เดินผ่านทางเดินหิน ขึ้นไปบนศาลา เมื่อมองออกไป
จากศาลา จะเห็นทั้งทะเลสาบและภูเขา การดื่มและทาน

อาหารในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ ให้ความรู้สึกที่พิเศษเป็น
อย่างมาก

ที่ด้านข้างของศาลา มีหญิงสาวคนหนึ่งกำลังเล่นดนตรีอยู่

เสียงดนตรีผสมผสานเข้ากับเสียงร้องของนก ทำให้มันฟังดู
ไพเราะเป็นอย่างมาก

ทุกๆขั้นตอนได้รับการวางแผนมาเป็นอย่างดี โอหยางโซวทำ
เช่นนี้ก็เพื่อต้อนรับทั้ง 2 เป็นการเฉพาะ

“โซวน้อยวางแผนทุกอย่างได้ดีจริงๆ!”

พ่อของซ่งเจี๋ยพยักหน้าอย่างยินดี และกล่าวว่า “ดูเหมือนว่า
พวกเราจะทำให้เธอยุ่งยากจริงๆ” ด้วยตำแหน่งของโอหยาง
ไชว การที่เขาพยายามอย่างมาก มันแสดงให้เห็นถึงความ
จริงใจของเขา

แน่นอนว่า พ่อของซ่งเจี๋ยเตือนเขาอย่างอ่อนๆว่า ไม่ควรจะ
ถือวัตถุนิยมมากเกินไป แม้ว่าทัศนียภาพและสภาพแวดล้อม
เช่นนี้จะงดงาม ลอร์ดก็ไม่ควรจะให้ความสำคัญกับเรื่อง
ดังกล่าวมากเกินไป

โอหยางไชวเข้าใจความหมายนี้ดี เขาจะจดจำมันไว้ในใจ

อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริงแล้ว เขาไม่ค่อยเข้ามาที่สวน
ในพื้นที่ชั้นในมากนัก เพราะเขาแทบจะไม่มีเวลาว่างเลย

ขณะที่พวกเขาพูดคุยกัน เวลาก็ผ่านไปอย่างรวดเร็วแล้วถึง
2 ชั่วโมง

“เจี๋ยเจี๋ย พาเข้าไปดูรอบๆสวนที่ซี” แม่ของช่งเจี๋ยเป็นคน
ฉลาด เธอรู้ว่า พวกเขาควรจะปล่อยให้ชายทั้ง 2 พูดคุยกัน
ตามลำพัง

“ตกลง” ช่งเจี๋ยยิ้มขณะที่เธอลุกขึ้น

หลังจากที่ทั้ง 2 ออกไป ในที่สุดโอหยางโซวและพ่อของช่ง
เจี๋ยก็เข้าเรื่อง

“เกี่ยวกับความคิดของอารองของช่งเจี๋ย ข้าเชื่อว่านางได้

บอกกับเจ้าแล้วใช่ไหม?”

“ใช่ นางบอกข้าแล้ว”

“เจ้าคิดเช่นไรเกี่ยวกับเรื่องนี้?”

พ่อของซ่งเจี้ยนมองไปที่โอหยางโซว การแสดงออกของเขาดู
ซับซ้อน

โอหยางโซวยิ้มและกล่าวว่า “สิ่งที่สำคัญไม่ใช่สิ่งที่ข้าคิด แต่
เป็นสิ่งที่ท่านคิดต่างหาก”

“...” ทั้ง 2 เจียบไปชักพัก

“เฮ้อ!” พ่อของซ่งเจี๋ยถอนหายใจยาว เขาหึงถ่วงซาขึ้นมา
ดื่มเข้าไปอีกใหญ่

“ความทะเลาะทะยานของเขามีมากเกินไป”

ถ้ามีเพียงน้องรองของเขา พ่อของซ่งเจี๋ยจะไม่กังวลใดๆ
ปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือ ความจริงที่ว่า พ่อของเขาไม่ได้เข้ามา
จัดการกับเรื่องนี้

มันทำให้ตระกูลซ่งเต็มไปด้วยความวุ่นวาย

โอหยางโช่วรู้ดีว่า เขาไม่ควรจะเข้าไปแทรกแซงเรื่องภายใน

ตระกูลซึ่ง เขาจึงไม่ได้แสดงความเห็นของเขาออกมา

“ท่านลุงควรจะทำวอกไปด้วยตนเอง!” เมื่อเห็นว่าเขาไม่
ยอมตัดสินใจ โอหยางโซวจึงกล่าวขึ้น

“โอ้?”

พ่อของซึ่งเจียเงยหน้าขึ้น ดวงตาที่เฉียบคมของเขา เหมือน
จะพยายามมองผ่านเข้าไปในตัวของโอหยางโซว

โอหยางโซวยังคงสงบ

ทุกคำกล่าวของเขา มันถูกพิจารณาอย่างรอบคอบแล้วก่อน

ที่จะกล่าวออกไป แน่แน่นอนว่า เขาจะไม่กล่าวออกไปส่งๆ

ด้วยสถานการณ์ปัจจุบันของตระกูลซ่ง วิธีเดียวที่จะแก้
ปัญหาได้ก็คือ ให้นำของซ่งเจียก้าวลงจากอำนาจ แล้วให้พ่อ
ของซ่งเจียขึ้นไปแทนที่

มันเป็นเพียงวิธีเดียวเท่านั้น ที่จะทำให้อิโหยางโชวสามารถ
ทำงานร่วมกับพวกเขาได้โดยไม่ต้องกังวลใดๆ

ถ้าไม่อย่างนั้น ทั้งสองฝ่ายอาจจะกลายเป็นไม่ไว้วางใจซึ่งกัน
และกันได้

เป็นอีกครั้งที่ทั้งสองเจียบลง

โอหยางโซวหมดหนทาง พ่อค้ามักจะเป็นเช่นนี้ พิจารณา
หลายสิ่งหลายอย่างมากเกินไป

แต่โอหยางโซวไม่ใช่พ่อค้า เขาจะเป็นจักรพรรดิในอนาคต
เขาจะทำในสิ่งที่ตัวเองต้องการ เมื่อเขาเห็นว่ามันจำเป็น

“เจ้ากล่าวถูกต้องแล้ว” บางที เขาอาจจะรู้สึกได้ถึงความ
ทะเยอทะยานและความมุ่งมั่นของโอหยางโซว พ่อของซ่ง
เจียจึงได้ตัดสินใจ

“มันคงจะถึงเวลาที่ท่านพ่อของข้า จะต้องลงจากตำแหน่ง
แล้ว” ขณะที่เขากล่าวออกมา พ่อของซ่งเจียก็รู้สึกผ่อนคลาย
มากขึ้น

พ่อเขาเปรียบดังภูเขาชขนาดใหญ่ ที่คอยกอดหับพวกเขาทั้ง
หมด ถ้าใครอยากจะทำลายเขา พวกเขาจะต้องมีความกล้า
และความสามารถ

เมื่อโอหยางโซวได้ยินคำตอบนี้ เขาก็พยักหน้าอย่างมีความ
สุข

เกี่ยวแผนการในอนาคตของตระกูลซ่ง โอหยางโซวได้คิดไว้
คร่าวๆแล้ว หลังจากที่ยึดครองเจ้าฉิงได้ ตระกูลซ่งจะ
ต้องออกจากเมืองเทียนเฟิง เพื่อเป็นการตอบแทน โอหยาง
โซวจะช่วยให้พวกเขาดำเนินอาชีพดั้งเดิมของพวกเขา

ดินแดนซานไห่จะไม่จำกัดหอกการค้าซ่ง

นี่คือคำสัญญาที่โอหยางโซวให้ไว้กับพ่อของซ่งเจีย

นอกจากนี้ ซ่งเหวินและน้องชายของเขา ยังจะมีตำแหน่งสูง
ในโครงสร้างของดินแดนซานไห่อีกด้วย

<https://novel-ss2.blogspot.com/>